"cogito ergo sum"

Subat 2020 Sayı 31

HAYALET

Resimli Mecmua

Hayalet
Şubat 2020

Sayı: 31

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Öykü Editörü
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Ahmet Yılmaz - Bedia Yılmaz

Bünyamin Tan - Elvan Adıgüzel

Erol Bostancı - Eren Ersoy

Gökcan Ablak- Gökçe Mehmet Ay

Gülhan D Sevinç - Liza Çanakçı

Mehmet Berk Yaltırık - Mesut Ekener

Murat Yapıcıer-Reha Ülkü

Süheyl Toktan - Tevfik Emre -Tolga Cücen

Okan Kasnak -Yusuf Gürkan

Kapak İllustrasyonu
M. Günay Ercan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Geçen ay, her şeyin iyi olacağı yeni bir yıl dileyerek söze başlamıştık, ama daha birinci ay dolmadan hem ülke olarak, hem de dünya çapında pek çok felakete, kayba tanıklık ettik.

Geride kalan aylarda böyle acıların yaşanmaması temenni ederken hayatı sadece şu an yaşadığımızı bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. Evet, her şey şu an oluyor! Bir daha asla bu anı yaşayamayacağız. İleride pişmanlık duymak istemiyorsanız lütfen hak ettiğiniz mutluluğu yarına bırakmayın ve hayalleriniz ertelemeyin. Unutmayın yaşamla yapılmış bir sözleşmemiz yok!

Hayal'et Resimli Mecmua.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

İçeri...

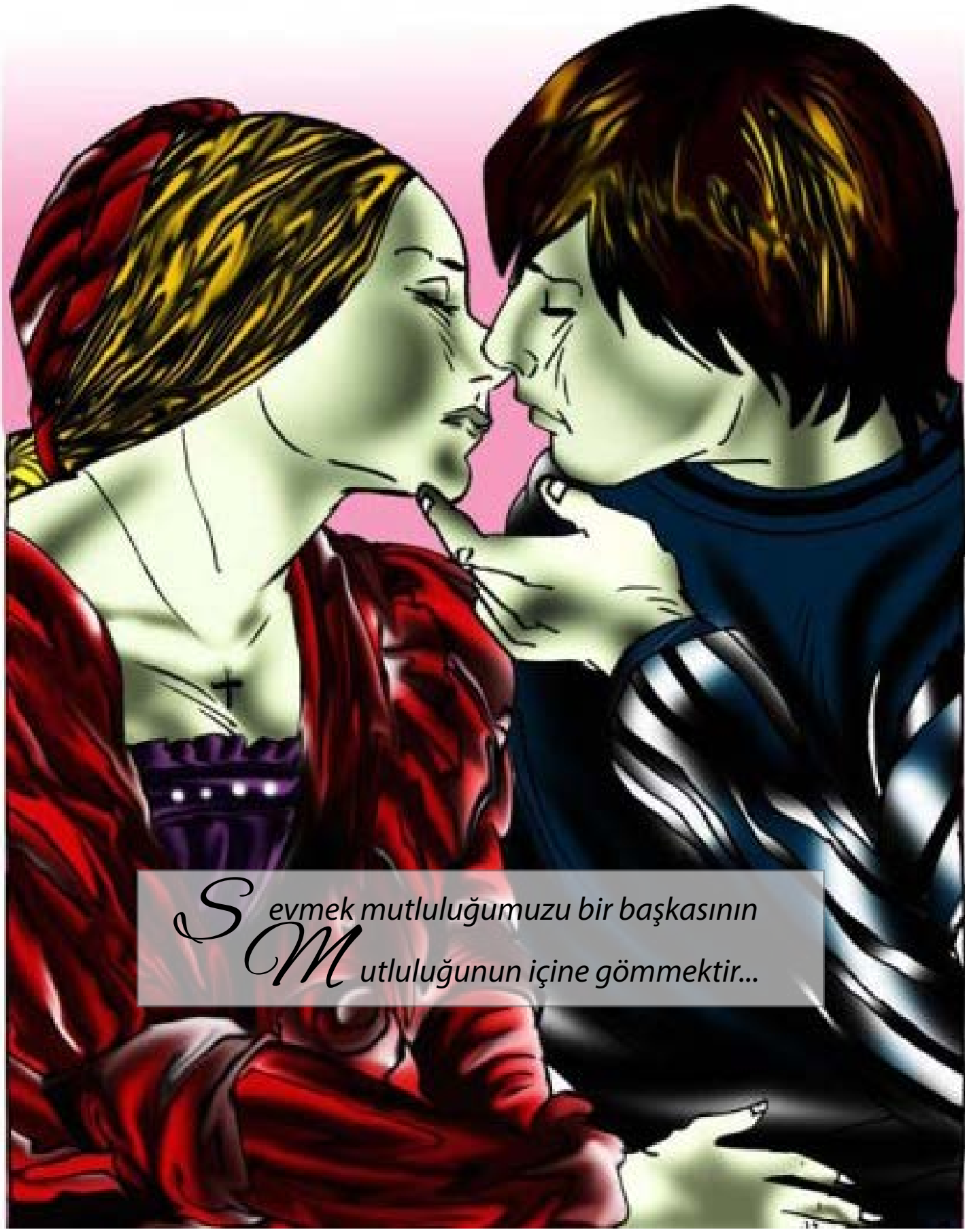

Dünyanın en bilinen tanınan sevgilileri *ROMEO VE JULIET* nezdinde

"14 ŞUBAT"

Sevgililer Günü Kutlu Olsun

Sevgililer Günü, 14 Şubat günü birçok ülkede kutlanan özel gündür. Kökeni, Roma Katolik Kilisesi'nin inanışına dayanan bugün, Valentine ismindeki bir din adamının adına ilan edilen bir bayram günü olarak ortaya çıkmıştır.

Romeo: *Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi,*
yalvarıyorlar onun gözlerine işleri olduğundan:
biz dönünceye dek siz parıldayın diye.
gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde;
utandırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı.
gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı.
öyle parlak bir ışık çağlayanı olurdu ki gözleri gökte
gece bitti sanarak kuşlar cıvıldaşırdı.'

Juliet: Eğer sevgin azalacaksa gittikçe çoğalan aşkımdan, bırak avcılar çıkarsın kalbimi yerinden! Sök at ne varsa: çamura bulanmış sevdaları, bu dağların ceylanlarını, kana susamış kontları ve senden arta kalan şu cılız bedenimi! Yok et benim olmadığım bütün şatoları. Görebileceğin bir şey kalmasın benden kalan.

Romeo: Senin dudaklarınla, dudaklarım günahtan arındı.

Juliet: Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı.

Biliyorum, gecenin maskesi var yüzümde, olmasaydı eğer, duyduğun için demin söylediklerimi, nasıl kızardığını görürdün yanaklarım. Çok isterdim ah bir güzel uyup göreneklere demin söylediklerimin tümünü inkar etmeyi! Ama uğurlar olsun görgü kurallarına. Seviyor musun beni? *"Evet"* diyeceksin, biliyorum. Sözüne güveneceğim ben de; ama yemin edeyim deme, belki de tutamazsın.

Romeo: Asaletim sadece aşkının tapınağına girdiğimde olacak içimde. Bir gün yıkılırsa bedenin başka ülkelerin çamurlu evlerinde: Bil ki bütün denizleri ayaklarına dökeceğim.

Ne doğar nefretten ama çoktur sevgiden doğan.

Aşkın hafif kanatlarıyla aştım bu duvarları, durduramaz sevgiyi taş sınırlar.

Bünyamin TAN

KİTAP BAĞIŞI

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum.

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum. Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde bir lisede edebiyat öğretmeniyim. Okulumuza güzel bir kütüphane kazandırmak istiyorum. Bu amaçla öğrencilerimizin yararlanabilecekleri roman, hikaye, şiir kitapları ile ufuklarını açıcı tarih, felsefe, Türkoloji, psikoloji gibi alanlarda araştırma kitaplarından oluşan güzel bir kütüphane olmasını hedefliyorum. Bu sebeple siz dostlardan okul kütüphanemize elinizden geldiğince kitap bağışında bulunmanızı talep ediyorum. Şimdiden tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Bünyamin TAN
Muratlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Adres İstiklal Kurtpınar Mah. Atatürk Caddesi No160 PK59700 Muratlı/TEKİRDAĞ

MURATLI
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
MTM
MURATLI
2003
Okulumuza Kütüphane Kuruyoruz...
Bir Kitap da "SEN" Bağışla...
"Okuduğunuz Kitaplar Başkalarının Hayatına Dokunsun"
İletişim : Bünyamin TAN
(Edebiyat Öğretmeni)
Tel: 0 282 361 73 83
Fax: 0 282 361 58 38
Adres: İstiklal Kurtpınar Osb Mah.
8.Sokak No 1/1
Muratlı/TEKİRDAĞ
muratlimetem.meb.k12.tr

Mehmet Berk Yaltırık

Korku Öykü...

KARA KEDİ

Evvelden kasabanın birinde bir ailenin bir kızını, karşı kasabadan birisiyle evlendirmişler. Adamın hali vakti yerinde olduğundan düğün tez zamanda kurulmuş, gelin yeni evine gitmiş. Birkaç ay sonra adam karısını yanına çağırıp bir süre hayli uzak bir şehre gidip orada çalışacağını, aylarca dönemeyeceğini, kendisine yüklü miktarda para bırakacağını, annesinin evine gitmeden kendi tuttukları evlerinde beklemesini söylemiş.

Evvelden kasabanın birinde bir ailenin bir kızını, karşı kasabadan birisiyle evlendirmişler. Adamın hali vakti yerinde olduğundan düğün tez zamanda kurulmuş, gelin yeni evine gitmiş. Birkaç ay sonra adam karısını yanına çağırıp bir süre hayli uzak bir şehre gidip orada çalışacağını, aylarca dönemeyeceğini, kendisine yüklü miktarda para bırakacağını, annesinin evine gitmeden kendi tuttukları evlerinde beklemesini söylemiş. Kadından tek bir isteği varmış. Kadına bir emanet bırakacağını dönene kadar o emanete sahip çıkmasını istemiş. Kadın emanetin ne olduğuna akıl sır erdirememiş ama yine de kabul etmiş.

Adam yola çıkacağı gün karısıyla vedalaşırken ellerine siyah renkte bir kedi bırakmış. Emanetine sahip çıkmasını, kendisini hiç merak etmemesini ve geri dönene kadar bu kedinin evde kalmasını, ne olursa olsun dışarı atmamasını söyledikten sonra evden çıkıp gitmiş. Kara kedi böylece kadınla beraber evde yaşamaya başlamış. Ancak kadının içinde bir huzursuzluk varmış ve kara kediden rahatsız olmaktaymış. Yemek yerken, işini gücünü yaparken hatta gece uyurken kedi tüm gün karşısına geçiyor, gözlerini kadına dikip seyrediyormuş. Kocasının emaneti olduğu

için kediden rahatsız olduğundan onu sokağa atmak istese de eli varmıyormuş.

Ama günün birinde kadın, kara kedinin tekinsiz bakışlarından iyice huzursuz olmuş ki sonunda dayanamamış, "Bizimkinin eve gelmesine yakın başka bir kara kediyi eve alıp onu kandırırım bu musibet hayvanı da evden atar kurtulurum" diye düşünmüş. Kara kediyi almış, eve uzak sayılabilecek bir yere bırakıp geri gelmiş. Geri döndüğünde bir de bakmış ki kara kedi karşısında oturuyor hep oradaymışçasına. Kara kediyi ensesinden yakaladığı gibi yine dışarı çıkarmış bu sefer oturduğu kasabanın en dışında bir yere götürüp bırakmış. Evine döndüğünde yine kara kediyi başköşeye kurulmuş kendisini seyrederken görmüş. Bu sefer ağzında dualarla yine kediyi yakalamış, insan ayağının basmadığı ıssız bir vadinin yamacına götürüp bırakmış, bir çuvalın içinde. Eve geri döndüğünde kara kediyi yine başköşede kurulmuş koca gözleriyle kendisini seyreder görünce daha da korkmuş ama kediden kurtulamayacağını anlayıp onunla yaşamaya zorlamış kendini.

Günler, ayları kovalamış, kocasından hala haber yokmuş. Tekinsiz gözlerle kendisini izleyen kara kedinin huzursuz edici varlığı altında, kocasının evinde yaşamaya çalışıyormuş. Bir gün akşam vakti tek başına yemek yerken sinirleri bozulmuş, ağlamaya başlamış. Kocasının ardından söyleniyormuş, kendisini tek başına bu kediyle koyup gittiğinden, aylarca haber gelmediğinden kendi kendine şikayet edip söyleniyormuş. O anda kara kedi yine acayip gözlerini kadının gözlerine dikerek dile gelmiş, ağlamamasını söylemiş. Kadın korkudan aklını kaçıracakmış. Başka birinin konuştuğunu zannederek etrafına bakınmış. Kedi yine dile gelmiş, "Beni sana kocan emanet etti, kocan rahattadır muhakkak geri gelecektir, boşuna üzülüp ağlama" demiş.

Kadın o geceden sonra kediye alışmış, kediyle yatıp kalkmaya yiyip içmeye başlamış dışarıya bile pek çıkmamış. Aylar günler böyle geçtikten sonra bir gün kocası şehirdeki işinden dönüp evine gelmiş. Karısına kendisine bıraktığı emaneti sormuş. Kadın emanetin bendedir diyerek kara kediyi adama göstermiş. Adam kediyi almak isteyince onu engelleyerek: "Ben bu kediyi sana vermem. O aylarca, günlerce benimle yaşadı, benimle dertleşti, sen yokken o yanımdaydı. Artık ben ona aitim, senin yanımda kalmana gerek kalmadı" demiş ve adamı evden dışarı atarak ömrünü o kara kediyle geçirmiş. Derler ki o kara kedi aslında cinmiş, adam karısına sahip çıksın diye o cini eve bekçi olarak bırakmış ama sonradan kadınla cin birbirlerine aşık olmuşlar. Kara kedi suretindeki cin ile kadın uzun seneler o şekilde yaşamışlar.

Not: Bu hikâyeyi halk ağzından "cin-peri inanışları" konulu derlemelerim esnasında annemden öğrenmiştim, o da kendi babasından dinlemiş. Eskiden yaşandığı rivayet olunan bir memoratmış. Daha önce Aksi Dergi'de yayımlanmıştır. MBY)

SON

KARANLIK KORKUSU

Iron maidenin şarkısından uyarlayan
Eren Ersoy

BİR FOBİM VAR , SANKİ ORADA SÜREKLİ BİRİ VAR GİBİ!
SON

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Liza Çanakçı

BEN AĞLARSAM O DA AĞLAR MI?

Her bir yanı, eski görünümlü ruhsuz mobilyalarla dolu odamda boş boş oturuyorum. Karşımda kumral saçlı bir kız duruyor. O uzun kumral saçları hiçbir zaman föne ihtiyacı olmayacak kadar düz. Bazen bir orman perisinin kanatlarındaki açık koyu yeşile, bazen de güzel, dalgalı ve uçsuz bucaksız deniz mavisine bürünen gözlerinin süslediği yüzü samimi olduğu kadar masum.

Her bir yanı, eski görünümlü ruhsuz mobilyalarla dolu odamda boş boş oturuyorum. Karşımda kumral saçlı bir kız duruyor. O uzun kumral saçları hiçbir zaman föne ihtiyacı olmayacak kadar düz. Bazen bir orman perisinin kanatlarındaki açık koyu yeşile, bazen de güzel, dalgalı ve uçsuz bucaksız deniz mavisine bürünen gözlerinin süslediği yüzü samimi olduğu kadar masum. Ahşap parkenin üzerine dikmiş gözlerini ve ne kadar çabalarsam çabalayayım bana bakmıyor. Üstelik ağzından tek kelime de çıkmıyor. Sadece düşünüyor! Pamuk prensesi, uyuyan güzeli, yüzlerindeki kocaman neşeyle insanları büyüleyen prensesleri bilir misiniz? Hepsi dışarıdan bakınca nasıl dinamik, asil, mutlu görünürler. Onların hiç sönmeyen güzel kahkahalarını duyduğunuzda, bu dünyada neşeli insanlar da varmış diye düşünmek ne kadar kolay! Oysa yalnız kaldıklarında odalarında küçük bir köşeye sıkışıp ağlarlar ve sabahları özene bezene yaptıkları makyajları gözlerinden yanaklarına doğru usulca akar. Düşündüğünüzün aksine, o makyaj; musluktan damla damla akan suyla değil, gözyaşlarının küçük ve titrek bir hareketiyle temizlenir! İşte karşımdaki kızın durumu aynen böyle. Sizin güçlü varsaydığınız, hayatın her anında neşe dolu diye bellediğiniz o kız ilk kez mi ağlıyor sanıyorsunuz? O belki de her yıl, her ay, her gün, her saat hatta her dakika gözyaşı döküyor; ama siz sadece yüzeysel baktığınızdan tüm bunları göremiyorsunuz. Çoğu kez içi kan ağlıyor; kimse fark etmiyor, yüreğindeki kasvet olabildiğine gözlerine yansıyor; sebebini soran olmuyor. İçinizden "Madem biliyorsun, yazacağına git yardım et!" diye geçirdiğinizi biliyorum. Ama tüm bunları bir aynanın karşısında kendime bakarak yazdığımı söylesem, ne diyeceksiniz?

Bünyamin TAN

İllüstrasyonlar- Mehmet Kaan Sevinç

Osmanlı Matbuatında Sherlock Holmes – Arsen Lüpen Çekişmesi:

ZEVK ÇILGINLIKLARI

Hayalet Resimli Mecmua'nın Aralık 2019 tarihli 29'uncu sayısında "Osmanlı Matbuatında Bir Sherlock Holmes Hikâyesi: Karanlıklar Padişahı" başlıklı makaleyle Osmanlı döneminde polisiye hikâyeye gösterilen ilgiden ve bu ilgiden doğan yerli polisiye karakterlerden ve bu karakterlerin isimleri çevresinde yazılan tahkiyeli metinlerden bahsetmiştim. Hatta bu metinler arasından bir hikâyeyi sizler için Latin harflerine aktarmış ve günümüzde kullanılmayan kelimeleri parantez içi vererek okuyuşu kolaylaştırılmış bir yazı kaleme almıştım. Bahsi geçen makalede yukarıda belirtmiş olduğum

hususlara değinildiği için burada tekrarına gerek görmüyorum. Bu sebeple bahsi önce Arsen Lüpen karakterinden ve bu karakter ismi çevresinde yazılmış eserlerden ve çekilmiş filmlerden bahisle başlıkta adı geçen Zevk Çılgınlıkları adlı hikâyeyi sunacağım.

Maurice Leblanc'ın yarattığı bir karakter olan Arsen Lüpen, gerçek bir kişiden esinlenilerek oluşturulmuştur. Fransız bir anarşist ve hırsız olan Marius Jacob'u, kurgu tekniğiyle baştan yaratan Leblanc, tüm dünyada polisiye türünde büyük bir yankı uyandıran roman karakteri yaratmıştır. 7 kitaptan oluşan bir roman serisi olan Arsen Lüpen, Türkiye'de de büyük bir ilgi görmüştür. Türk halkının Arsen Lüpen'le tanışması 1912 yılındadır. Maurice Leblanc'ın kaleme aldığı Sherlock Holmes'e Karşı Arsen Lüpen adlı roman bu yılda Müşterekü'l-menfaa Osmanlı Şirketi Matbaası'nda basılmış olup çevirmeni Mehmed Ali isminde bir kişidir. 259 sayfa ihtiva eden bu eserde Holmes ile zeki ve kibar bir hırsız olan Lüpen'in kıyasıya mücadelesi anlatılmaktadır. Lüpen karakterinden bahsetmeye devam edecek olursak o son derece zeki, kibar, kadınları kendine âşık etmeyi iyi bilen, fakat elde ettiği kadınları bir o kadar çabuk kaybeden, iyi rol yapan, iyi nişancı, esprili, kandan nefret eden, silah kullanmaktan hoşlanmayan bir karakterdir. Bu karakter, dünya çapında tanındığında çek sevilmiş ve pek çok ülkede Arsen Lüpen karakterinden etkilenilerek yerli hırsız tipleri yaratılmıştır. Türkiye'de de Peyami Safa'nın hayat verdiği Cingöz Recai isimli hırsız karakter de bunlardan biridir.

İlk Arsen Lüpen filmi 1932 yılında gösterime giren, başrollerde John Barrymore ve Lionel Barrymore'un yer aldığı Arsène Lupin filmidir. Bu filmi 1944 yılında gösterime giren Enter Arsene Lupin, 1957 yılında The Adventures of Arsène Lupin, 1959 yılında Signé Arsène Lupin filmleri izlemiştir. 1971 yılındaki Arsène Lupin Le Bouchon De Cristal adlı dizi filmini de unutmamak gerekir. Son olarak 2004 yılındaki son Arsen Lüpen filmini de bu listeye eklemeliyiz.

Sherlock Holmes ile Arsen Lüpen'in karşı karşıya olduğu Maurice Leblanc romanı çevirisinden başka Türk matbuatında başka yine bu ikilinin karşı karşıya geldiği hikâyeler de bulunmaktadır. Bunlardan birisi Remzi Selami adında bir kişiye ait 16 sayfalık bir hikâye olup 1926 yılında Ahmed Kamil Matbaası'nda basılan Zevk Çılgınlıkları adlı eserdir. Dizi kaydında "Şarlok Holmes'in Sır Sergüzeştleri" notu yer alan eserde Arsen Lüpen'i yakalamak için hastane görünümlü bir yerde Amerikalı bir morfin müptelası kılığına giren Sherlock Holmes ile Arsen Lüpen arasındaki mücadele anlatılmaktadır. Polisiye severler ve hikâyemizi merak edenler için işte hikâyemiz. Keyifli okumalar...

Zevk Çılgınlıkları
Esrarengiz Bir Hastahane

Mister Jackson hastahanenin bahçesinde gölgeli ağaçların altında bir şezlonga uzanmış meşhur Ford'un hatırasını mütalaa ediyordu (değerlendiriyordu). Kitabın birkaç sahifesini mütalaa etti. Birden bire vücuduna bir rehavet, bir gevşeklik peyda olur gibi oldu. Adeta bir ihtiyac-ı zaruri (zorunlu ihtiyaç) altında kıvranmağa başladı. Evet vücudunun bir şeye ihtiyacı vardı. Yemek!... Hayır çünkü Mister Jackson yememeğe mutaasıp (gayret gösteren) bir papaz gibi oruçluydu. İçmek o da keza...

Onun yalnız bir şeye ihtiyacı vardı: morfin morfin. O bayıltıcı maddeyi günde hiç olmazsa iki, üç defa vücuduna aşılar, onsuz işleyemezmiş gibi bütün servetini, malını onun uğrunda feda etmişti.

Mister Jackson Şimali Amerika'nın en meşhur zenginlerinden olup birkaç aydan beri Paris'e beray-ı seyahat (seyahat için) gelmişti. Paris'te bulunduğu müddette bu morfine iptila olmuş (tutulmuş) ve bu yüzden gizli morfin aşılayan bu hastahaneye gelmişti.

(2) Tam bir ay zarfında yalnız sarf ettiği morfin parası yarım milyon frangı bulmuştu.

Şifa Hastahanesi Paris'in haricinde gayet havadar bir yerde mahir ve zengin bir Rum doktorun taht-ı idaresinde (idaresi altında) idi. Mezkur müessese (bahsi geçen kuruluş) zahiren (görünüşte) hastahane olup dahili (içerisi)

nev-i beşerin (insanoğlunun) tabii (doğal) ve gayr-ı tabii (doğal olmayan) zevk ve aşkları havi olduğu (içerdiği) gibi gayet müthiş fuhuş yatağı esrar, afyon, kokain, morfin, enva-ı müskirat (çeşitli sarhoşluk veren içkiler) menbaı (kaynağı) idi.

Hastahanenin dahili teşkilatı o kadar kurnazca yapılmış ki ilk nazarda sakin ve asude (huzurlu) bir sanatoryum halini andırıyordu.

Mezkur hastahaneye girmek için hiç bir mahzur yoktur. Herkes girebilir. Onun için ondan hükümet hiç bir vakit şüphe etmemiştir. Sıhhi ve fenni müessese namıyla tanınmış evvela bu gizli batakhanenin gayet mahir (becerikli) ve hazık (işinin ehli) doktorları olduğu gibi bunlar da hissi zamanda müthiş hırs-ı canavari (canavarsa hırslı) insanlardır. Görülmeyen gayr-ı meluf (alışılmamış) olan zevkiyata (zevklere) meyyal (meyilli) bu hastahaneye gelen zengin ve güzel kadınları, erkekleri badet-tedavi (tedavi ettikten sonra) mezkur fuhuş ve sefahat âlemine daldırıp paralarını sızdırdıktan sonra ispirtizme ve manyetizma mütehassısları (uzmanları) tarafından eşhasın (şahısların) akıllarını değiştirip sanki dünyaya yeni doğmuş gibi her şeyden bihaber olarak dışarıya çıkarırlardı. O şahıs da kendine yapılan manyetizmanın tesiriyle gördüğünü ve soyulduğunu ve çıktığı yerin esrarını tabiatıyla faş edemezdi.

Mister Jackson kitabını kapattıktan sonra ağır ve bitap adımlarla birinci kattaki istirahat salonuna çıktı. Kitabını masanın üstünde bıraktıktan sonra yatağına uzandı.

(3) Beş on dakika geçtikten sonra kapı açıldı, içeriye sarışın zayıf bir kız girdi ve mültefit (iltifat eden) bir sesle:

- Mister... Bir emriniz var mı? dedi.

- Mo...rfin. Çabuk ol.

Kız seri bir reveransla kapıdan dışarı çıktı.

Aradan kısa bir müddet geçtikten sonra kapı tekrar açıldı. Bu sefer temiz, beyaz bir gömlek giymiş genç bir doktor içeriye girdi. Gözlerinin etrafını siyah bir çerçeve ihata etmiş yüzü sararmış daha ilk bakışta hırs ve şehvete meclup (tutkun) bir adam olduğunu gösterirdi. Elindeki kutuyu masanın üstüne bırakarak Mister Jackson'a yaklaşarak morfini hazırladığını ve hangi tarafa şırınga etmesini sorduktan sonra kutudan morfin şırıngasını alarak Amerikalının kaba etine boşaltmağa başladı. O sırada misterin yüzünden bir hayat eseri belirmeğe başladı. Hafif tertip ahlar çekerek zevk içinde çırpındığını gösteriyordu. Ara sıra:

- Aman mösyö bir morfin daha diye haykırıyordu.

Doktor ameliyatını bitirdikten sonra bir kâğıda bir sürü rakamlar yazıp odadan çıktı.

Mister Jackson kendisine morfin şırıngası yapıldıktan sonra şairane tahayyülata (hayallere) daldı. Bazen kendisini deniz kenarında çırçıplak kadınların yanında bazen güzel bir kız ile anadan doğma, Afrika vahşileri gibi oynadığını tahayyül ettikçe müthiş bir ihtiyaç arzusunda bulunduğunu fark ediyor. Yatakta sola, sağa kıvranıyordu.

(4) Birden bire gözlerini açtı. Gördüğü hayalleri hakiki bir surette görmesini ve bunun uğrunda hiç bir fedakârlıktan geri kalmayacağını ahdederek yatağın ucundaki ve hastahanenin hususi katibine mahsus zile bastı.

On dakika bir intizardan sonra katib-i hususi (özel katip, sekreter) geldi ve misterin başına gelerek ne istediğini söyledi.

Mister Jackson gözlerini süzerek muhayyilesinde (hayal âleminde) yaşattığı hırs-aver (hırs dolu) vakaları anlattığı ve mutlaka bunların hakikisini görmek için ne lazımsa vereceğini ilave etti.

Katib-i hususi sahte bir ciddiyet tavrı takınarak:

- Aman mister... Ne diyorsunuz. Burası sıhhi bir hastahanedir. Böyle şeyler isterseniz Paris'e gidersiniz. Orada belki ancak eski bin bir gece masallarında bulunan vakaları bulursunuz.

Bu sefer Amerikalı meyus olmağa (üzülmeye) başladı. Son bir rica ile:

- Mösyö size kati bir yemin ile temin ederim ki eğer istediğime muvaffak olursam (başarırsam) size beş bin dolar vereceğim diyerek cebinden bir çek defteri çıkararak 5000 dolarlık bir çek yazdı ve katibe verdi. Katip muhteviyatına (içeriğine) bakmadan cebine tehalükle (istekle) koydu.

Mister Jackson muzafferane (zafer kazanmışçasına) gözleri parladı, büyük bir sevinçle katibe:

- Bu iş kaç saatte olacak? Dedi.

- Pek basit bir şey. Yarım saat sonra gelip sizi alırım, diye cevap verdi.

(5) Bu yarım saatlik intizar (bekleme) devresi ona ne kadar tahammülsüz ne kadar uzun olacak.

Haris (Hırslı) İnsanlar

Mister Jackson bu yarım saat zarfında adam akıllı hazırlanmıştı. Artık hastahanenin genç katibini bekliyordu.

Beş dakika sonra katip ile Amerikalı ağır adımlarla hastahanenin alt katına iniyorlardı.

Birkaç adım sessiz, sedasız gittikten sonra Amerikalının yalvarıcı sedası bu sükutu (sessizliği) ihlal etti (bozdu).

- İstediğim şeyleri görebilecek miyim acaba?

- Acele etmeyin. Size canlı sahneler göstereceğim ki anların karşısında heyecandan kendinize hâkim olamayacak bir derecede olursunuz. Fakat size söyleyeyim ki teklif edilmeden hiç bir şeye karışmayın.

Hastahanenin ecza deposu denilen geniş ve loş odanın kapısına geldiler. Katip usulcacık elindeki anahtarla kapıyı açtı. Birkaç adım ilerledikten sonra geri döndü, Amerikalıyı içeri alarak kapıyı arkalarına kapattı. Katip Amerikalının kulağına eğilerek:

- İşte gireceğiniz ilk oda. Esrarkeşler odası, dedi.

Kapıyı bila-istizan (izin istemeden) açıp girdiler.

Amerikalı eliyle arkasındaki küçük tabancayı aramağa başladı. Onu yerinde görünce emin ve müsterih (rahat) bir halde odaya girdi.

(6) Gayet geniş divarları (duvarları) yağlı boya resimler ve tablolarla donanmış olan bu odada birkaç genç kadın gözleri uykusuzluktan kızarmış renkleri uçmuş, kesik saçları darmadağınık olmuş şezlongların üzerlerine uzanmışlar, biri yüz üstü yatmış kendisini denizde zannederek boyuna kollarını bacaklarını oynatıyor.

Diğeri orada bulunan kadının üstüne binmiş saçlarından çekerek:

- Ne bozuk dümen, bir türlü dönmüyor, diyordu.

Mister Jackson bu manzarayı

ibret ve tecessüs (gizlice bakarak) gözüyle süzmeğe başladı. Ara sıra bu zevk müptelaları insanlara küfür ediyordu.

İkinci odaya geçtiler. O kokaincilere tahsis edilmişti, üçüncü oda ise eter, morfin müptelalarına mahsustu.

Dördüncü odanın önüne gelince Amerikalı gördüğü levhadan ürker gibi oldu. Dişlerini gıcırdatmağa başladı. Soğukkanlılığı olmasaydı o levhaya hücum edip parçalayacaktı. Şimdi artık odanın içinde bulunuyordu. Oda umumiyetle mermerle tefriş edilmiş (döşenmiş) içinde otuz beş yaşlarında dinç, adaleli bir adam, altında bir kırbaç kudurmuş köpek gibi önünde duran güzel ve mütenasip (ölçülü) vücutlu kadını dövüyor. Öyle dövüyor ki vücudu kan içinde olduğu halde kadın hiç ses çıkarmıyordu. Bilakis ondan zevk alır gibi çırpınıyordu.

Mister Jackson bu acı hakikatlere karşı bir taraftan hayret ediyor, bir taraftan bu gizli tahtül-arz (yeraltı) teşekkülatın (oluşumunun) teferruatını aklında birer birer tespit etmeğe uğraşıyordu.

Amerikalı bu manzarayı odadaki perdelerin arkasından seyrediyordu. **(7)** Amerikalı şimdi karşıda duran ve bardakta kırmızı bir mayi içmekle meşgul olan birisini tetkik ediyordu.

Bunun farkına varan katip şöyle izah etmeğe başladı:

- Şu gördüğün haris insanlar işkenceden hoşlanırlar. Bir kadın ile münasebette (ilişkide) bulunmadan evvel mutlaka o kadını döver, hırpalarlar. O herif Panamalı bir tacirdir. Dövdüğü kadın da metresidir. Ne dersin? Bu da bir nevi tereddi (aşağılanma) hastalığıdır ki şu gördüğün insanın içtiği kırmızı şeyi şarap veya şampanya zannetmeyesin. O kandır. Su yerine kan... Bu merakını tatmin etmek için bize iltica etti.

Hayret etmeyiniz mösyö, her gördüğünüz kimse hakiki ve tam manasıyla kudurmuş köpeklerden daha azgındır.

O habis ruhlu insan denilen heykelin içine sığınmıştır.

Katip hem söylüyor hem de loş müteaddid (çeşitli) koridorları geçiyordu.

- İşte şu karşıdaki odada, şarkın (doğunun) ateş-i aşklarını (aşk ateşlerini), ruhnevaz (ruhu okşayan) ve kıvrak şarkılarını, cazip ve hırs-aver (hırs arttıran) rakkaslarını, bin bir gece masallarındaki heyecanlı sahnelerini göreceksiniz.

İçeridekiler hemen hepsi şarklıdır. Hint mihraceleri, Fas ve Tunus ümeraları (emirleri), Mısır ve Suriye zenginleri ve şark hayatına meftun (tutkun) Avrupa müsteşrikleri (Doğu kültürüne meraklı kimseler), hep bu salona devam ederler. Bu salonda yirmi kadar kız kadın artist vardır. Bu artistler şark danslarını eski Mısır ve Yunan rakkaslarının hakikisini canlandırırlar.

Şimdi sana bir şarklı elbisesi giydireceğim. Öyle içeriye girersin, **(8)** diyerek onu küçük bir odaya soktu ve ona mükellef (süslü) bir Hint mihracesi elbisesi giydirdi. Amerikalı ise elbiseyi giydikten sonra:

- Artık salona serbest girebilirim, dedi.

Eski Mısır Rakkasları

Rengârenk, titrek ziyalar (ışıklar) altında, halılarla müzeyyen (süslenmiş) geniş salonda yirmi kişi kadar vardı. Bunların giyinişlerinden şarklı oldukları belli oluyordu. Süslü ve çiçekli minderlerin üzerine uzanmışlar gözleri perde tarafına müteveccih idi (dönüktü). Gelmesine intizar ediyorlardı.

Birden bire elektrik söndü, salonu derin bir sükut (sessizlik) kapladı. Artık perde açılmıştı. Sahneye eski Mısır heykellerini, ibadethaneleri havi dekorlarla müzeyyen, sönük kırmızımsı ziyanın altında Amis heykelinin önüne ellerini kalçalarına muntazam (düzenli) bir şekilde koymuş bir kadın başında parıl parıl parlayan mücevheratla süslenmiş bir taç vardı. Eski Mısır kraliçelerini andırır tavır ve azametiyle (gösterişiyle) bir Fransız artisti olduğunu unutturuyordu.

Bir dakika müteakip (devamında) sağdan ve soldan çırçıplak iki kız çıktı. Kraliçenin etrafını saran bu nim-i bakireler (genç bakireler), piyanonun esrarengiz nağmeleriyle firavunlar beldelerindeki danslarını taklit etmeğe başladılar. Vücutlarının inhinaları (kıvrımlarını), kalçalarının şehvetli taşkınlıkları

hazırunu (orada bulunanları) bir şehvet ile galeyan etmelerine kafi idi (yeterliydi). Yarım saat devam eden bu heyecanlı rakslar seyircilerin asaplarına (sinirlerine) iyi tesir etmiş ve kanlarını büyük bir ateş içinde bırakmıştı.

(9) Orada bulunan mihracelerden nevi (çeşitli) işaretiyle kraliçe rolünü ifa eden (yerine getiren) sarışın kız salonun ortasına geldi. Herkes ona bir yer ayırarak ortada kalan dairenin içinde raks etmeğe başladı.

Levent (uzun) ve muntazam (düzgün) vücuduyla yılan gibi kıvrılıyordu.

Bedmest (aklı başından gitmiş), heyecan içinde, artık hissiyatına malik olmayan (sahip olmayan) ve gözleri kararan bir mihrace ayağa kalkarak artisti ortadan kaparak kapıdan çıktı.

Bu gibi ahvale pişkin olan o yerin hademeleri hemen mihrace hazretleriyle artisti hususi, yataklı bir odaya götürdü.

Diğer hazırun ise herkes bir artist ile bir odaya kapanarak zevk ve sefalarına daldılar!

Arsen Lüpen'in Karısı

Amerikalı yalnız kaldı. Kendi kendine:

- Kafiri daha ilk bakışta tanıdım. Henriette yine o eski Henriette, ne kadar da güzelleşmiş, kim bilir odada o kaba Hintli ile nasıl yatacak, o nazik ve Arsen Lüpen'den başkasına vücudunun mahrem taraflarını nasıl gösterecek. Mutlaka bu işin içinde benim bilmediğim esrarengiz noktalar vardır. Yoksa bu zengin Hintliyi tuzağa mı düşürecekler?

Bu son sözünü söylerken biraz tevakkuf etti (durdu). Eliyle tabancasını **(10)** yokladı ve hemen salondan fırlayarak mihrace ile Henriette'in kapandığı odaya gitti. Oda kapalıydı. Yanındaki odaya baktı. Ne iyi tesadüf orası boştu. Fakat kapalıydı. Hemen maymuncukla odayı açıp içeriye daldı.

Odanın içinde mükellef bir yatak vardı. Her tarafı süslü idi. Bitişik odaya bir kapısı vardı.

Amerikalı odaya girdi. Birkaç saniye geçmeden kapının gıcırdadığını duydu. Hemen atik bir hareketle karyolanın altında saklandı.

İçeriye Hintli mihrace bir pijama giymiş Henriette ise ipekli kısa bir kombinezon iktisa etmişti (giyinmişti).

Şampanya şişeleri açtılar. Karşılıklı içmeğe başladılar. Mihrace, zevk ve neşeden pala bıyıklarını oynatıyor, koyu ve heybetli gözleri kızarmış, önündeki güzel kadını haris ve hayvani nazarlarıyla (bakışlarıyla) adeta yiyordu. Artık takati kalmayan Hintli ellerini Henriette'e uzatarak sarmak istedi. Henriette muhalefet gösteriyor (karşı geliyor).

O da kaba İngilizceyle:

- Mademoisel, emredin. Lahor'daki binlerce cariyelerim, elmaslarım, servetim size feda olsun. Bir lahza (an) vuslatınıza taç ve tahtımı ayağımın altında çiğnemeye razıyım.

Ne ibretli ve ne heyecanlı bir sahne idi, kocaman, azametli bir hâkim binlerce halka nafizü'l-kelam (sözüyle itaat ettiren) olan bu mahluk bu saatte bir Fransız aşüftesinin önünde diz çökmüş vuslat diliyordu. Aşkla ve zevk çılgını olan bu adam binlerce servetini fedaya hazırdı.

(11) Mihrace ayağa kalktı. Bitişik odaya gitti.

Henriette odanın içinde yapyalnızdı. Kendi kendine:

- Vah zavallı müteredddi (soysuzlaşmış) insanlar, bir dakikada zevkiniz için her şeyi feda edersiniz. Hele bu şarklı mihrace bana o kadar tutulmuş ki adeta çıldırırcasına seviyor beni. Hindistan'a götürmeyi ve orada bana saraylar, kaşaneler (köşkler), taçlar, elmaslar vermeği teklif ediyor. Hayır, hayır...

Nice Arsen Lüpen'in sıcak kolları arasında tatlı bakışları altında çırpınmak bana bütün dünya huzuzatına (zevklerine) müreccahtır (tercih edilir). Çünkü onu severim ve seveceğim, diyerek şampanya şişesinin birisine koynundan çıkardığı ufak bir şişeden bir mayi döktü.

Hintli bir elinde çanta olduğu halde içeriye girdi. Henriette şezlongun üzerinde uzanmış, mavi gözlerini köşede duran tabloya sanatkâr bir ressam gözüyle tenkit edercesine bakıyordu. Mihrace yalvarıcı bir sesle:

- Maşeri... İşte size yarım milyon kıymetinde bir inci gerdanlık ve bir de emrinize amade beş bin İngiliz lirası kıymetinde bir çek imza edeceğim.

Henriette sahtekâr bir sesle:

- Teşekkür ederim, asaletmeap

(salet sahibi yüce insan). Son olarak benim elimden şu şampanyayı afiyetle için, diyerek uyku ve mafsallara (eklemlerine) uyuşukluk veren ilaçla karışık şampanyayı takdim etti. (12) Mihrace şampanyayı içtikten sonra hemen yatağa fırlayarak Hinriette'yi davet etti. Henriette elektriği söndürerek mihracenin yanına geldi. Fakat daha Henriette'yi elleriyle sarmadan vücudunda bir gevşeklik, bir halsizlik ve müteakip bir uyku hissetmeğe başladı.

Mihrace adam akıllı yatıyor, bu kadar fedakârlığa karşı bir şeye nail olmadan (ulaşamadan) ölü gibi sızıyordu.

Henriette yataktan fırlayarak elektriği yaktı. Yataktaki asaletmeaba menfur (iğrenç) bir nazar fırlatarak:

- İşte zevk çılgını adamlara böyle muamele yapılır, dedi. Bu esnada bitişik odanın kapısında uzun boylu bir adam peyda oldu. Beyaz bir pantolon açık yakalı bir gömlekle gülerek Henriette'e bakıyordu. Henriette bu gelen adamı görünce hayretle:

- !... Arsen Lüpen. İyi ki geldin. Rolümü muvaffakiyetle (başarıyla) ifa ettim. Gel bak, sana bu gece yarım milyon lira kıymetinde kıymettar (kıymetli) bir inci gerdanlık ile beş bin İngiliz liralık bir çek. Ne dersin benim muvaffakiyetime.

Arsen Lüpen, para düşmanı Arsen Lüpen koşarak sevgilisini kucakladı ve öptü. İkisi yek-vücut (tek vücut) olduğu halde bu şezlonga uzandılar.

Elektrik kendi kendine sönmüştü. Fakat onlar farkında bile değildiler. İkisi zevk ve neşe dalgaları arasında çırpınıyorlardı.

(13) Cürm-i Meşhud

Tekrar elektrikler yandı.

Henriette ve Arsen Lüpen gözlerini açınca karşılarında elindeki iki revolver, Amerikalı zannettikleri adamı gördüler. İkisi hayretle:

- Sherlock Holmes! Eyvah mahvolduk, diye haykırdılar. Sherlock Holmes ise:

- Kırmızı şatoda öldürdüğünüz, koşuda atlattığınız ve nihayet bu vahşi batakhanenin esrarengiz odalarında karşınıza getirdiğiniz Sherlock Holmes! Kanun namına tevkif ediyorum.

Arsen Lüpen malum soğukkanlılıkla şeytani ve müstehzi (alaycı) bir kahkaha koyuverdi.

- Vay morfinci herif vay. Çok yaman şeysin hakikaten. Zekânı takdir ederim. Söyle! Bu yeri nasıl keşfettin?

Sherlock Holmes ciddi bir tavırla:

- Onu hapishanede veyahut idam sehpasında sana anlatırım. Haydi, önüme düş yoksa şimdi seni öldürürüm.Arsen Lüpen ve Henriette ayağa kalktılar, polis hafiyesinin emrine itaat ederek yürümeğe başladılar. Polisin birer birer aklında tespit ettiği dolambaçlı ve loş koridorlardan geçtikten sonra hastahanenin sokak kapısının önüne geldiler. Vakit tam gece yarısı idi. Esasen tenha bir yer olan hastahanenin

bulunduğu yerde polis devriyesi veya bekçi bulmak hemen hemen imkânsızdı.

(14) Fakat bir kere taliini tecrübe için sokak kapısına gelince cebinden bir eliyle düdüğünü çıkararak öttürmeğe başladı.

Arsen Lüpen ve Henriette ise sakin görünüyorlardı. Yalnız çapkın rüzgâr Henriette'in kombinezonunun etekliğini kaldırıyor ve onun güzel bacaklarını gösteriyordu. Polis hafiyesi ciddiyetine rağmen haris haris Henriette'in mütenasip vücuduna bakıyordu.

Sherlock Holmes'ün düdük çalmasını müteakip birkaç polis gelmişti. Hafiye sert ve amirane bir sesle:

- Ben Sherlock Holmes'üm. Hemen biriniz bir otomobil tedarik etmeli ve buraya getirmeli.

Sahte Polisler

Bu esnada Arsen Lüpen gizli olarak polislere işarat (işaretler) etmişti. Tabii polis hafiyesi bunun farkına varamadı.

Üç polis Arsen Lüpen'in ve Henriette'in etrafını sardı. Sherlock Holmes ise onlara nezaret ediyordu.

Biraz sonra kapalı bir otomobil geldi. Polis şoförün yanından indi ve Sherlock Holmes'ün karşısında muti (boyun eğen) bir nefer gibi durdu. Sherlock Holmes, hemen Arsen Lüpen'i ve Henriette'i otomobilin içine soktu. Her iki taraftan onların kaçmasına mahal bırakmamak için altı polis otomobilin içine yerleştirdikten sonra:

- Şimdilik otomobille Paris polis müdüriyetine götürün! Sıkı bir nezaret altında bulundursunlar. Ben yarın sabahleyin gelirim, dedi.

(15) Otomobil oradan hızlı bir süratle ayrıldı ve karanlığın içinde kayboldu.

Sukut-ı Hayal (Hayal Kırıklığı)

İki aydan beri morfinin bayıltıcı tesirine dayanan ve Amerikalı bir zenginin rolünü ifa eden meşhur polis hafiyesi Sherlock Holmes mezkur hastahaneyi bir tesadüfle keşfetmişti.

Bütün o hastahanenin dahili esrarını keşfedip Arsen Lüpen'i ve metresi Henriette'i tevkif ve otomobille tevkifhaneye gönderdikten sonra müsterih bir halde hastahanenin içinde bulunan odasına yerleşti. Yatağına uzandı ve yattı.

Sabahleyin şafak sökerken kapısının çalındığını duydu. Hemen yatağından fırlayarak kapıyı açtı. İçeriye bir telgraf müvezzii (dağıtıcı) girdi. Mütehayyir (hayret verici) bir sesle:

- Polis hafiyesi Sherlock Holmes namına bir telgraf vardır. Hastahanenin içini aradım taradım adam namına kimse bulmadım. Tesadüfen bu odanızda pencereden sizin bulunduğunuzu gördüm. Doğrusu hayret ediyorum. Kocaman müessesede insan namına kimse bulunmasın. Dün bir telgraf getirdim. Burası dolu idi. Ne çabuk boşanmış.

Sherlock Holmes bu geveze müvezziden sabah sabah adeta nefret etmişti. Sert bir sesle telgrafı vermesini söyledi. Müvezzi telgrafı verdi.

Sherlock Holmes telgrafı açtı, hayretle okumağa başladı.

(16) Telgrafın muhteviyatı şu idi:

"Azizim polis hafiyesi Mister Sherlock Holmes,

Bu telgrafı okuduğunuz zaman hastahanenin sizin yatak odanızdan başka her yerini bomboş bulacaksınız. Hayret etmeyiniz. Siz mışıl mışıl yatarken bizim adamlarımız faaliyettelerdi. Ben ise Henriette'le beraber ısmarladığınız otomobil ile ikametgâhıma salimen (sağ, salim) vasıl olduk (ulaştık). Polisler ne kadar lütufkâr (iyi davranan) insanlar idi. Bizi doğru kapımızın önüne getirdiler. Çok teşekkür ederim. Yalnız Henriette biraz soğuk almış, tedavisi için Almanya'ya gideceğim. Allaha ısm arladık."

İmza

Arsen Lüpen

Telgrafı hiddetle cebine koydu ve kendine:

Dün gece gördüğüm ve geçirdiğim macera adeta bir rüya gibi geldi. Morfin tesiri olsa gerek. Ben de bir zevk çılgını gibi kullanıyordum. Yoksa dün akşam yatmadan kendim bizzat polis müdüriyetine teslim ederdim.

Son

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

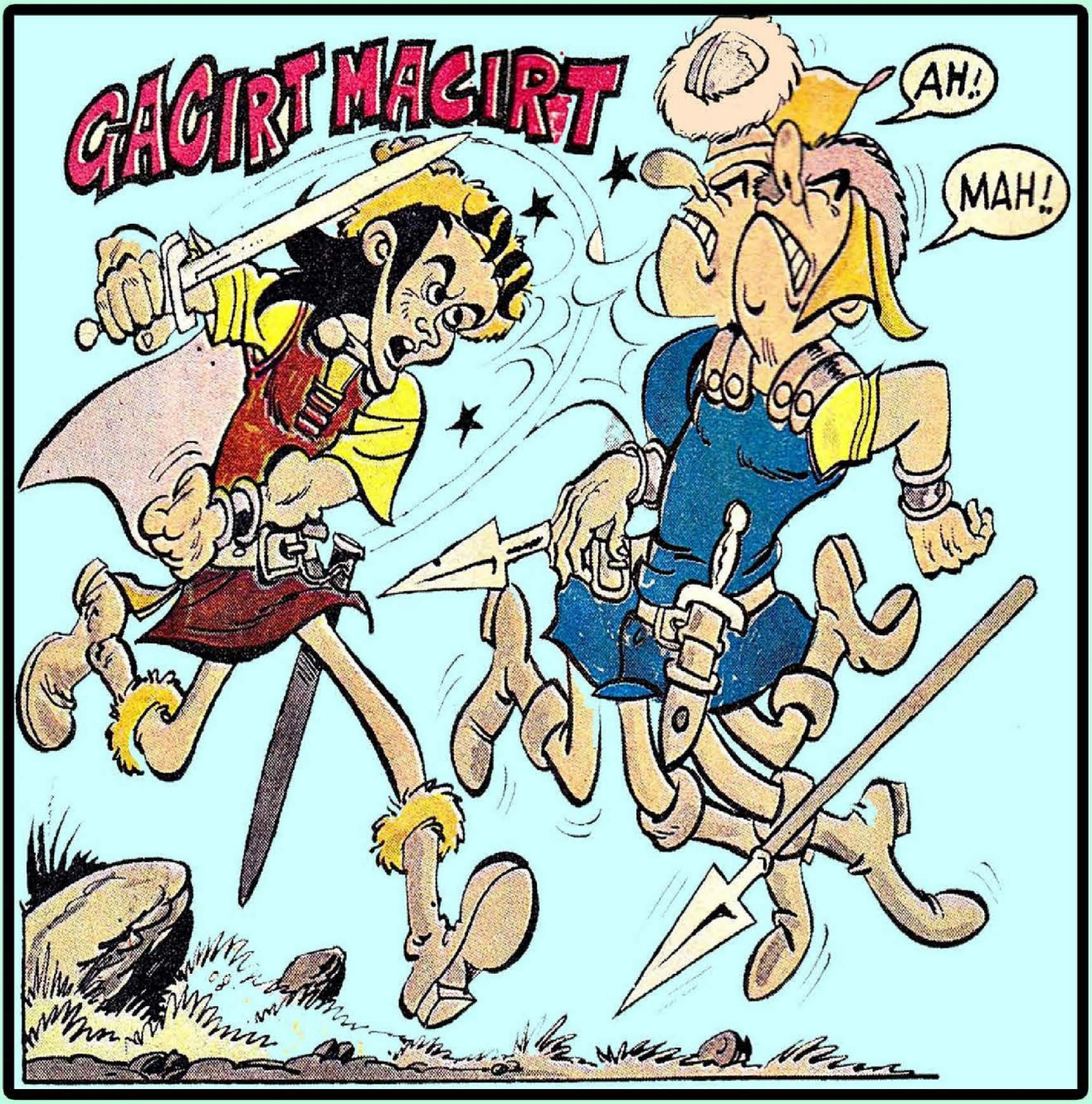

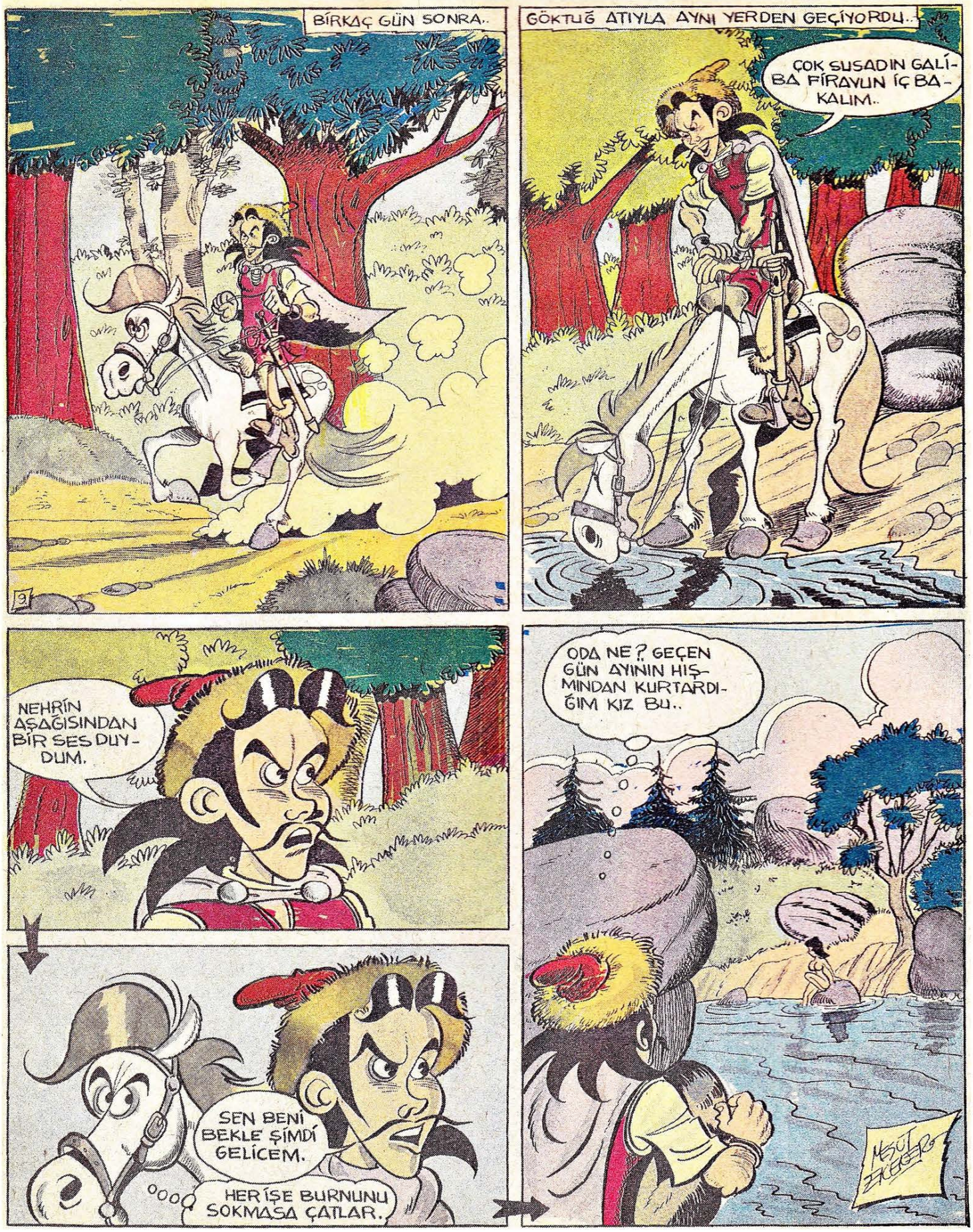
BİRKAÇ GÜN SONRA..
GÖKTUĞ ATIYLA AYNI YERDEN GEÇİYORDU..
ÇOK SUSADIN GALİBA FİRAVUN İÇ BAKALIM..
NEHRİN AŞAĞISINDAN BİR SES DUYDUM.
ODA NE? GEÇEN GÜN AYININ HIŞMINDAN KURTARDIĞIM KIZ BU..
SEN BENİ BEKLE ŞİMDİ GELİCEM.
HERİŞE BURNUNU SOKMASA ÇATLAR.
MESUT ZEKERO

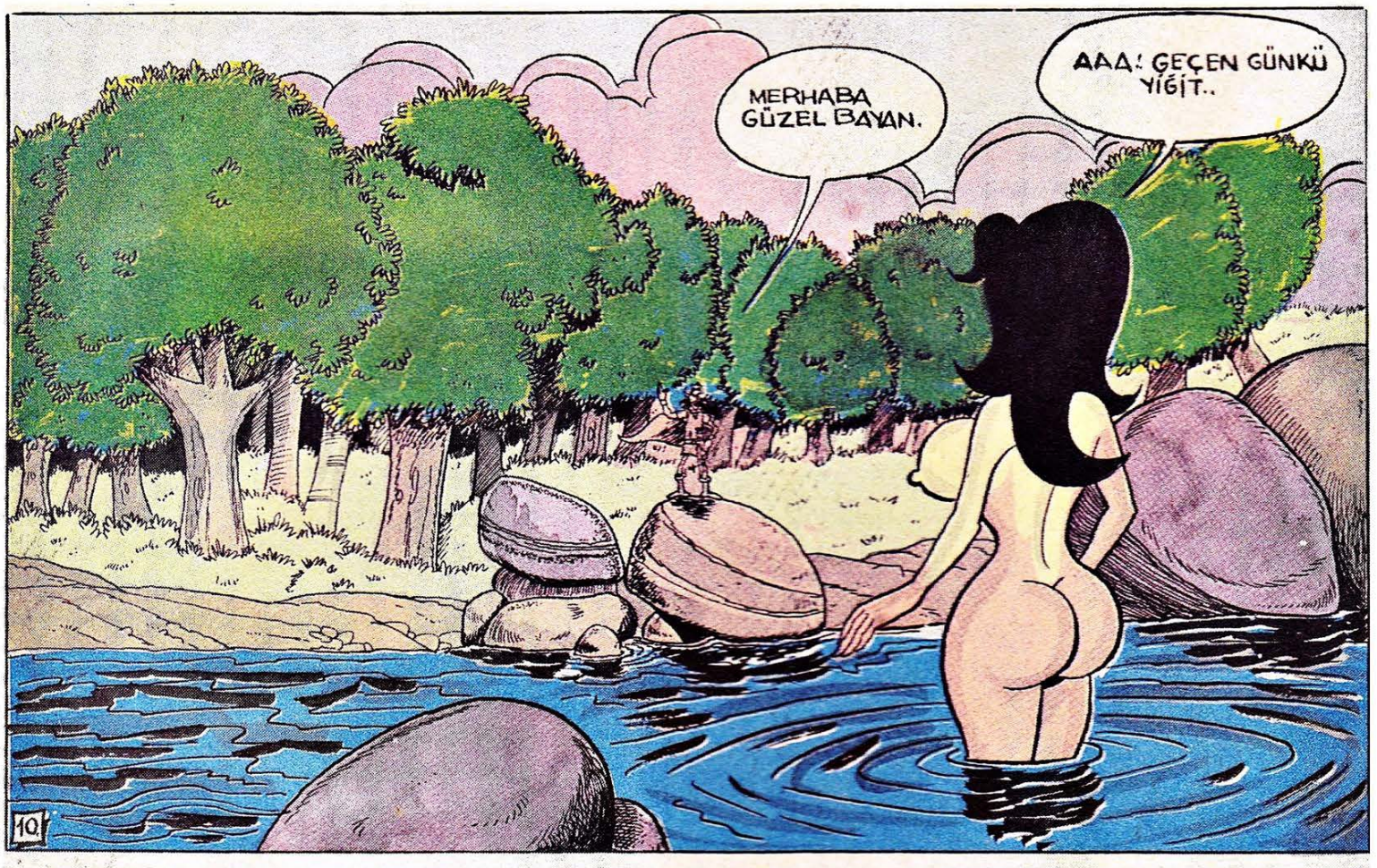
MERHABA GÜZEL BAYAN.
AAA! GEÇEN GÜNKÜ YİĞİT..
10

BİRAZ SONRA GÖKTUĞ KIZIN YANINA GELDİ..
UMARIM BU GÜN KÖTÜ BİR DURUMLA KARŞILAŞMADINIZ..

KIZ BİRDEN GÖKTUĞ'U ELİNDEN TUTARAK KENARA ÇEKTİ.
N'OLUR BANA YARDIM EDİN.
?!

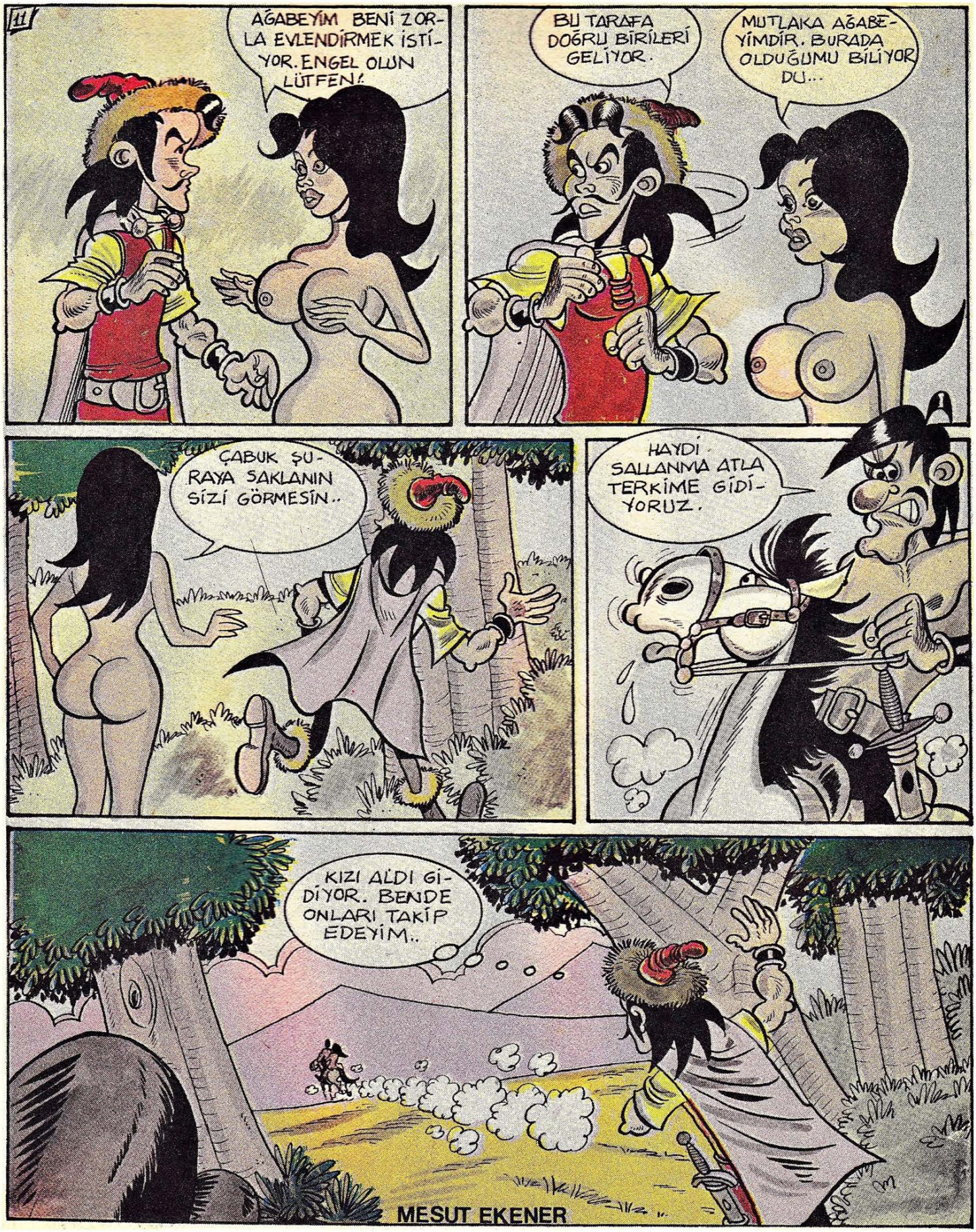
11
AĞABEYİM BENİ ZORLA EVLENDİRMEK İSTİYOR. ENGEL OLUN LÜTFEN!
BU TARAFA DOĞRU BİRİLERİ GELİYOR.
MUTLAKA AĞABEYİMDİR. BURADA OLDUĞUMU BİLİYORDU...
ÇABUK ŞURAYA SAKLANIN SİZİ GÖRMESİN..
HAYDİ SALLANMA ATLA TERKİME GİDİYORUZ.
KIZI ALDI GİDİYOR. BENDE ONLARI TAKİP EDEYİM..
MESUT EKENER

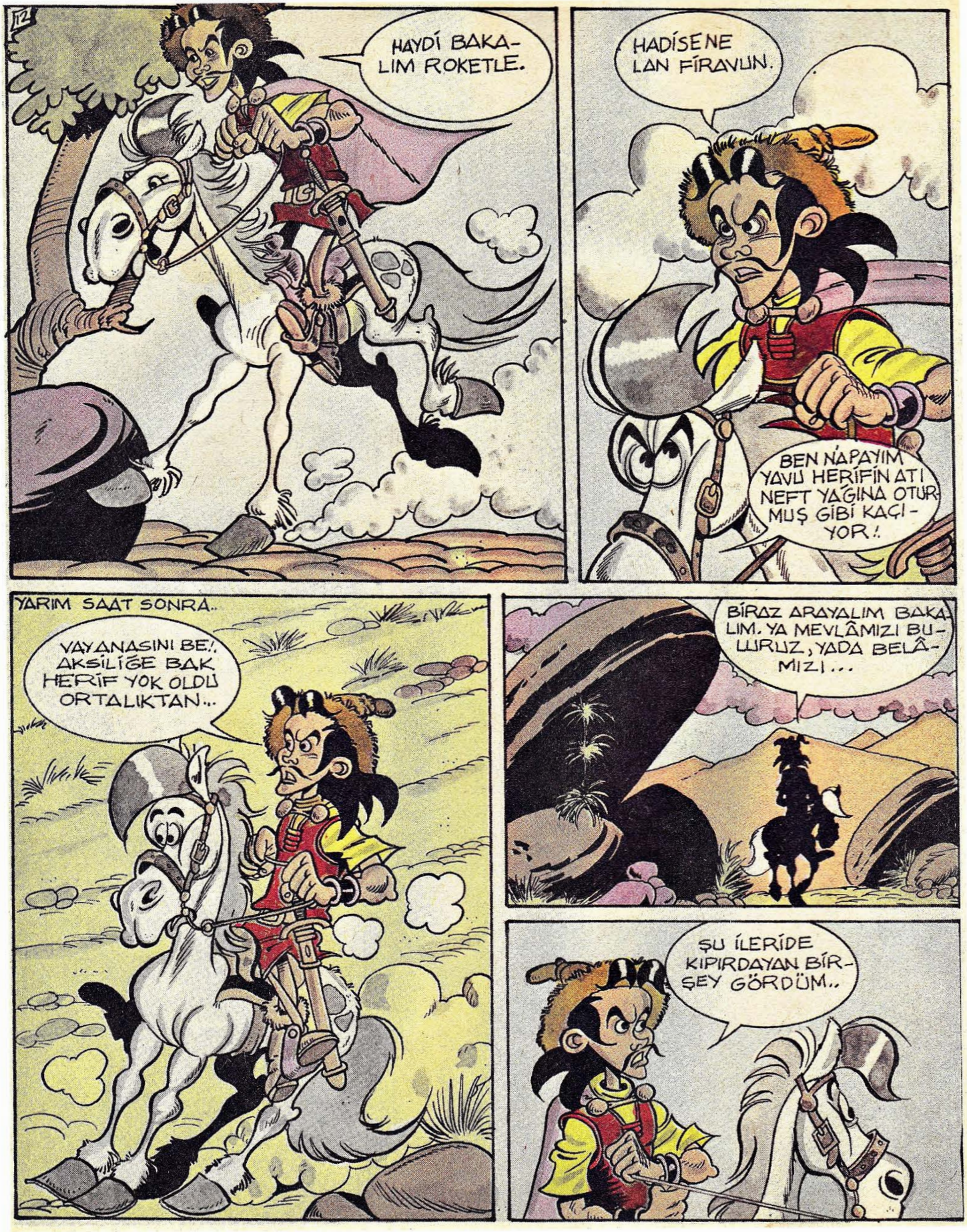
HAYDÍ BAKALIM ROKETLE.
HADÍSENE LAN FÍRAVUN.
BEN NAPAYIM YAVU HERÍFÍN ATI NEFT YAĞINA OTURMUŞ GİBİ KAÇIYOR!.
YARIM SAAT SONRA..
VAYANASINI BE!. AKSİLİĞE BAK HERİF YOK OLDU ORTALIKTAN..
BİRAZ ARAYALIM BAKALIM. YA MEVLÂMIZI BULURUZ, YADA BELÂMIZI...
ŞU İLERİDE KIPIRDAYAN BİRŞEY GÖRDÜM..

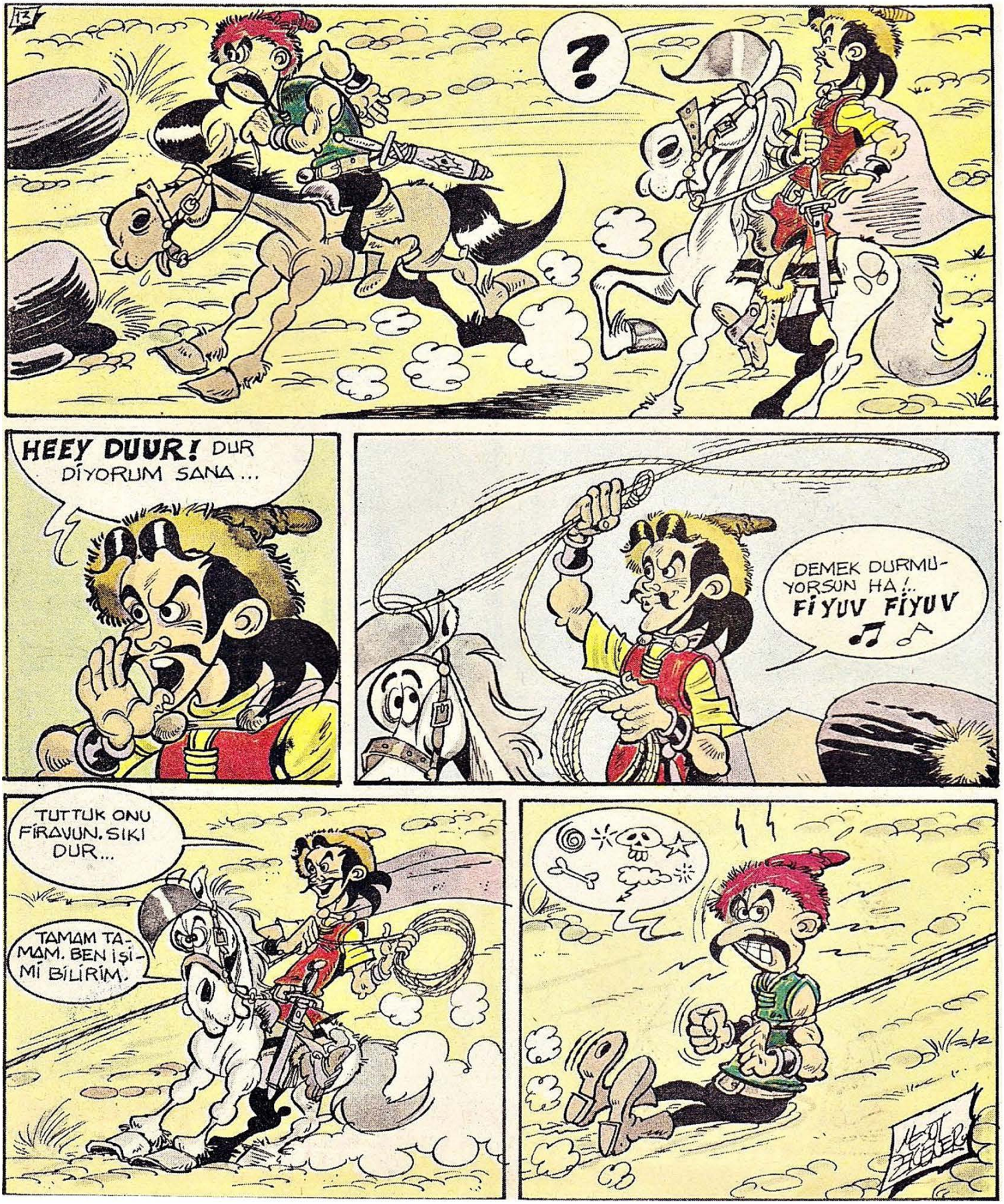
13
?
HEEY DUUR! DUR DİYORUM SANA...
DEMEK DURMÜYORSUN HA!.. FİYUV FİYUV
TUTTUK ONU FİRAVUN. SIKI DUR...
TAMAM TAMAM. BEN İŞİMİ BİLİRİM.

DEVAM EDECEK

Bedia Yılmaz

SON HAYAL

Her sabah olduğu gibi kahvaltı masasındaydık. Geç uyanmış olmanın mahmurluğu ile az kalmış peynirlere, yeni alınmış yeşil zeytinlere bakıyordum. Onun benimle sohbet etmeye çalıştığını fark etmemiştim.

Her sabah olduğu gibi kahvaltı masasındaydık. Geç uyanmış olmanın mahmurluğu ile az kalmış peynirlere, yeni alınmış yeşil zeytinlere bakıyordum. Onun benimle sohbet etmeye çalıştığını fark etmemiştim.

Karşımda sessiz sinema gibi hareket eden bir insan vardı. Bedenen kahvaltı masasındaydı evet ama ruhen adeta dert masasında oturur gibiydi. Hani şu dertlerin döküldüğü masa. Ekmek almaya çalışırken bir şeyler anlatıyor, hemen akabinde çay içiyor, sonra yeniden bir şeyler anlatıyordu. Anlattığı bir çok şey kendisine ait değildi. Bahsi geçen acılar, zorluklar ve tüm bunlarla mücadele bir başkasının öyküsüydü. Fakat öyle benimsemişti ki sanki anlattıkça kendisini çözüyor, kendi derdine devâ oluyordu. Sessiz sinema karesinden hissedebiliyordum bunları. Beynim henüz uyanmamış olabilir ama hislerim müthiş derecede çalışıyordu. Zaten hislerim ne zaman durmuştu ki?

Can kulağıyla olmasa da can yüreğiyle dinliyordum onu. Buğulu bir ekrandan izlediğimi farketse anlatmaya devam eder miydi acaba? Bilemiyorum. Bildiğim tek şey içini dökmek istediğiydi. Anlattıkça rahatlamak yerine kendisini doldurduğunu, kötü enerji depoladığını görüyordum. Kırışmış tenindeki her bir iz başkasının kederiydi. Üstlenmişti onları. Kendisine ait olmayan, asla ama asla hayatının hiç bir köşesinde işe yaramayan bir çok bilgi...

Tüm bu çabasına anlam veremiyordum. Bembeyaz tenine başkasının rengini katmanın ne anlamı var? Bir insanı anlamakla o insan olma hali neden? Neden insan kendisine ait olmayan bir yere, bir kişiye, bir

olaya ait olmak için uğraşır? Tombul ellerini ovalarken bunları düşündüm. Bir anlığına onun yerine koymaya çalıştım kendimi. O da nesi! Kocaman bir boşluk... Bir insan neden bu kadar boşlukta sallandırır ki kendisini?

Bir şeyler yapma isteğiyle birkaç cümle sarf ettim. Cümleler soru olarak seslendi dilimde. O an ne sorduğumu hatırlamıyorum. Nasıl sorduğumu da hatırlamıyorum. Duyduğum "ölüm" kelimesinden sonra azıcık uyanmıştım. Ölüm uyanmayla bir hizada benim için. Çünkü her ölüm bir diriliş barındırır yanında. Uykunun ölüm olduğunu varsayarsak gözlerini açmak da bir uyanıştır mesela. Öyleyse ölüm = yaşam. "Ölüm" dedi, direkt zıt kavramını aldı beynim "yaşam". İrkildim. Ölümden yaşama döndüm ve biraz uyandım. Anlattığı kelimelere kulak kesildim. Derin bir nefes alıp "peki hiç hayalin yok mu senin?" dedim.

Öyle bir baktı ki, sanki hayatında ilk defa değer görüyordu. İlk defa dikkate alınıyor gibiydi. İlk defa biri ona kendisiyle ilgili soru sormuştu. İlk defa değer görmüştü, ilk defa kendisini ifade etmesi gerekecekti! Bu hissi izlemek müthiş zevkliydi. Sırf bu âna şahit olduğum için, tüm bunları gözlemleyebildiğim için uyanmış halime teşekkür ettim ve izlemeye devam ettim.

Sağ elini hevesle göğsüne koydu. Derin bir nefes aldı ve sabahtan beri ilk defa kendisiyle ilgili bir yorum yaptı; "benim hiç hayalim, emelim yok ki." Gülümsedi. Kendisini görmüş, olduğu gibi kabul etmişti. Bu iyi bir şeydi. Öte yandan, insan kendisine bir hayal inşaa edebilirdi. Fakat o, değişime niyetli değildi... Oysa günler bitiyor, mevsimler değişiyor; toprak bile şekilden şekile giriyordu. Bunu hiç mi düşünmemişti?

O öylece gülümseyince içinde bulunduğu bomboşluk hissi bana geçti. Ne az kalmış peynir, ne yeni alınmış zeytin; ne haftanın planı, ne gezilecek yerler ne de dönen dünya... hiç birini göremiyordum. Sadece karşımda o boşluğu kabul etmiş ve bunu mutlulukla, içtenlikle ifade edebilen suratı izliyordum. Donakaldım! Hayatın nasıl devam edeceğini düşünemedim...

Üzerimdeki şaşkınlığı gördüğüne yemin edebilirim. Fakat buna aldırmadı. Devam etti, "50 yaşındayım. Yaşanabilecek bir çok şeyi yaşadım. Bak yüzüm buruşuk, ellerim kırışık, beni tombul yapan kilolarımdan başka neyim var? Bundan sonrane olabilir ki!" Boşluk hissiyle birlikte donakaldım. "Hiç mi yok?" diyebildim kekeleyerek.

Suratımda ebleh bir ifade. "Hiç mi?" Bu, o gün için ilk gerçekçi cümlemdi. Artık tamamen uyanmıştım. Bundan sonra duyacağım her şey taaaa içime içime işleyecekti. Öyle uyanmıştım. İçine düştüğüm boşlukta uyanmamak mümkün değildi zira...

Yeniden gülümsedi. O bomboşluğu kabul hali hem rahatsız edici hem de ilginç bir şekilde ilgi çekiciydi. Bu hal onu güçlendirmişti bile.O gücün verdiği etkiyle dopdolu bir şekilde gülümsedi. Tertemiz yüzünü sağa doğru yavaşça eğdi ve "var vaaaaar." dedi, "iki tane var." yeniden gülümsedi. Bu sefer gururla...

O an bildim. Gözlerinin içindeki dolu dolu gülümsemesinde hayalini ggördüm. Şayet hayali bir pankart olsaydı şu yazardı; "kalan son iki hayalim kızımı ve oğlumu evlendirmek." Bunu görmek beni huzursuz etti. Çünkü hayali başkasının mutluluğu üzerineydi.

Başkası üzerinden kurulan tüm hayaller insanı ortada bırakır. Hayale ulaşıncaya kadar heyecanı da, tadı da hoştur. Fakat, hayal tamamlanınca arda kalan büyük bir boşluktur. İnsanın en büyük ve en güçlü hayali kendisiyle olmalıdır. Diyemedim. Desem de boşluğa giderdi zaten. İçimden geçen tüm ifadelerin adına çay bardağını kaldırıp bir yudum çektim. Sessizce gülümsedim. "inşallah" dedim.

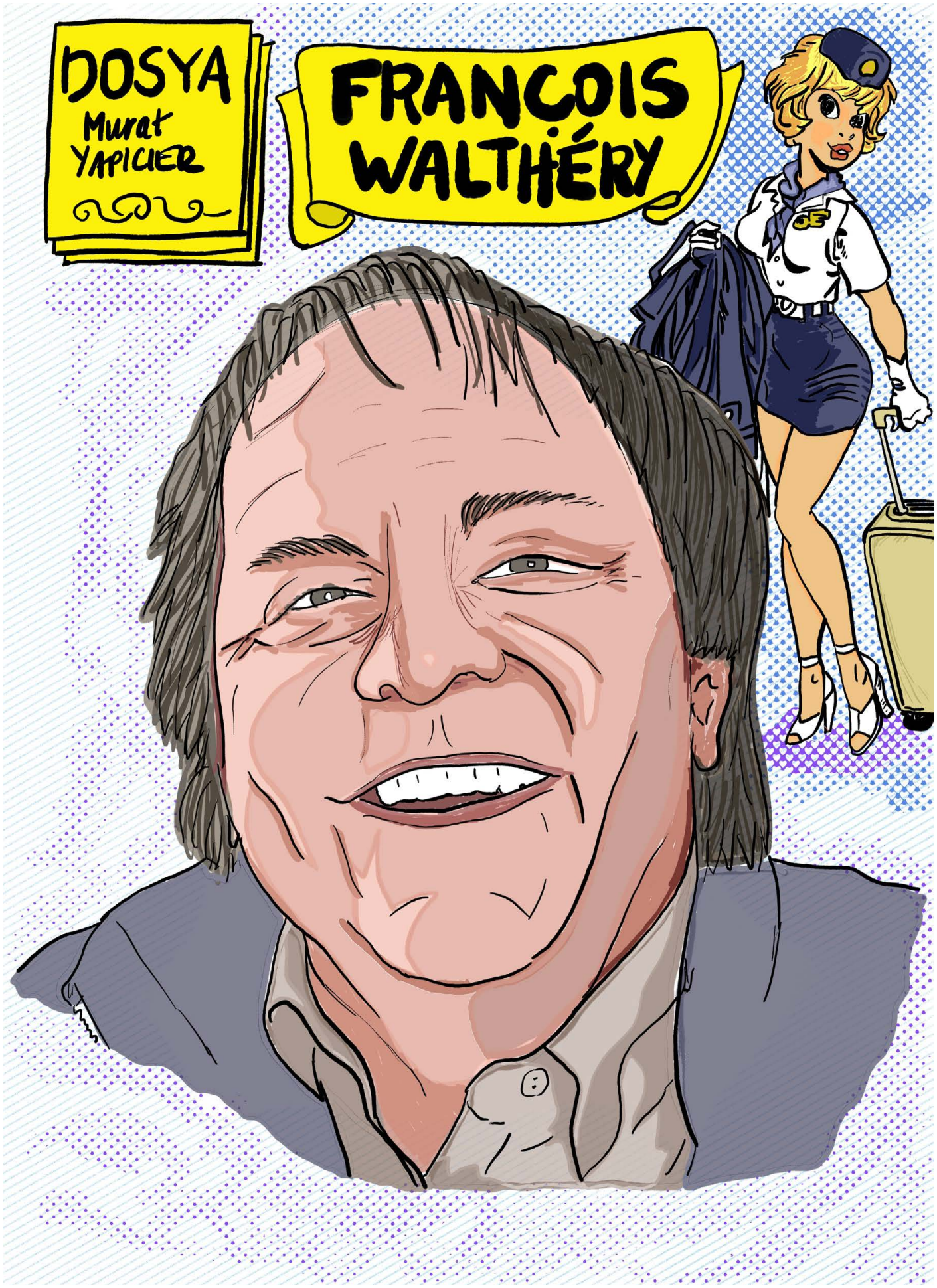
DOSYA
Murat YAPICIER
FRANÇOIS WALTHÉRY

Murat Yapıcıer

KADININ YAŞI SORULMAZ!

AMA NATAŞA 50 YAŞINDA!

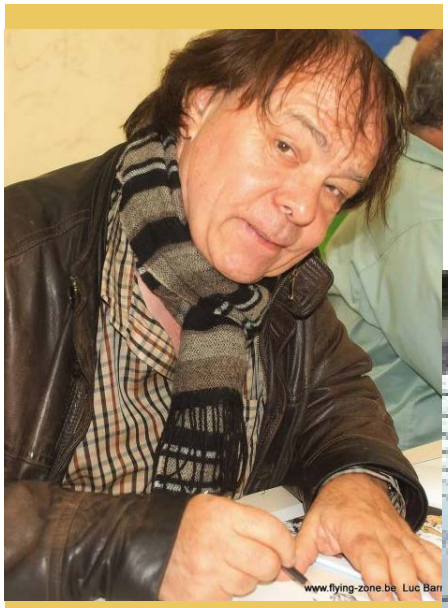

François Walthéry, *1970 yılında Spirou dergisinde yayımlanmaya başlamış olan* **"Nataşa"** *(Natacha) adlı çizgi roman serisi ile tanınmış Belçikalı çizgi roman çizeri ve yazarıdır.*

François Walthéry, 1970 yılında Spirou dergisinde yayımlanmaya başlamış olan **"Nataşa"** *(Natacha)* adlı çizgi roman serisi ile tanınmış Belçikalı çizgi roman çizeri ve yazarıdır.

Çizerlik kariyeri Mitteï ve Peyo'nun kariyerlerine bağlıdır. 1961 yılında bu yolda ilerlemesini öneren ve Saint-Luc de Liège Enstitüsüne yazılmasına ön ayak olan Mitteï'dir.

1962 yılında Mitteï senaryosunu yazdığı ve Junior dergisinde yayımlanan **"Pipo"** serisinin çizimini Walthéry'e yaptırır. Walthéry'nin kariyeri, 17 yaşında iken, 1963 yılında Peyo'nun stüdyosuna yardımcı olarak alındığında hız kazanır. Orada Derib, Bennet, Gos, Lucien de Gieter ve Marc Wasterlain ile tanışır. **"Şirinler"**in arka planlarının bir kısmını çizerek işe başlar ve 1963 yılında **"Jacky et Célestin"** serisini üstlenir ve 1964 yılında da **"Benoît Brisefer"**i çizmeye başlar. 1972 yılına kadar **"Benoît Brisefer"** serisinden dört albüm çıkarır.

Gos ve Delporte ile yarattığı ve onu ünlendirecek olan **"Nataşa"** serisinin ilk sayfaları 26 Şubat 1970 yılında Spirou dergisinde yayımlanır. Babasının ölümüyle, 1972 yılında Peyo'nun stüdyosundan ayrılır ve Cauvin'in senaryosuyla **"Le Vieux Bleu"** adında yeni bir seri yaratır. Spirou dergisine katkıları düzenli olarak yaptığı iki ila dört sayfalık kısa öyküler ya da özel sayıların kapakları ile devam eder.

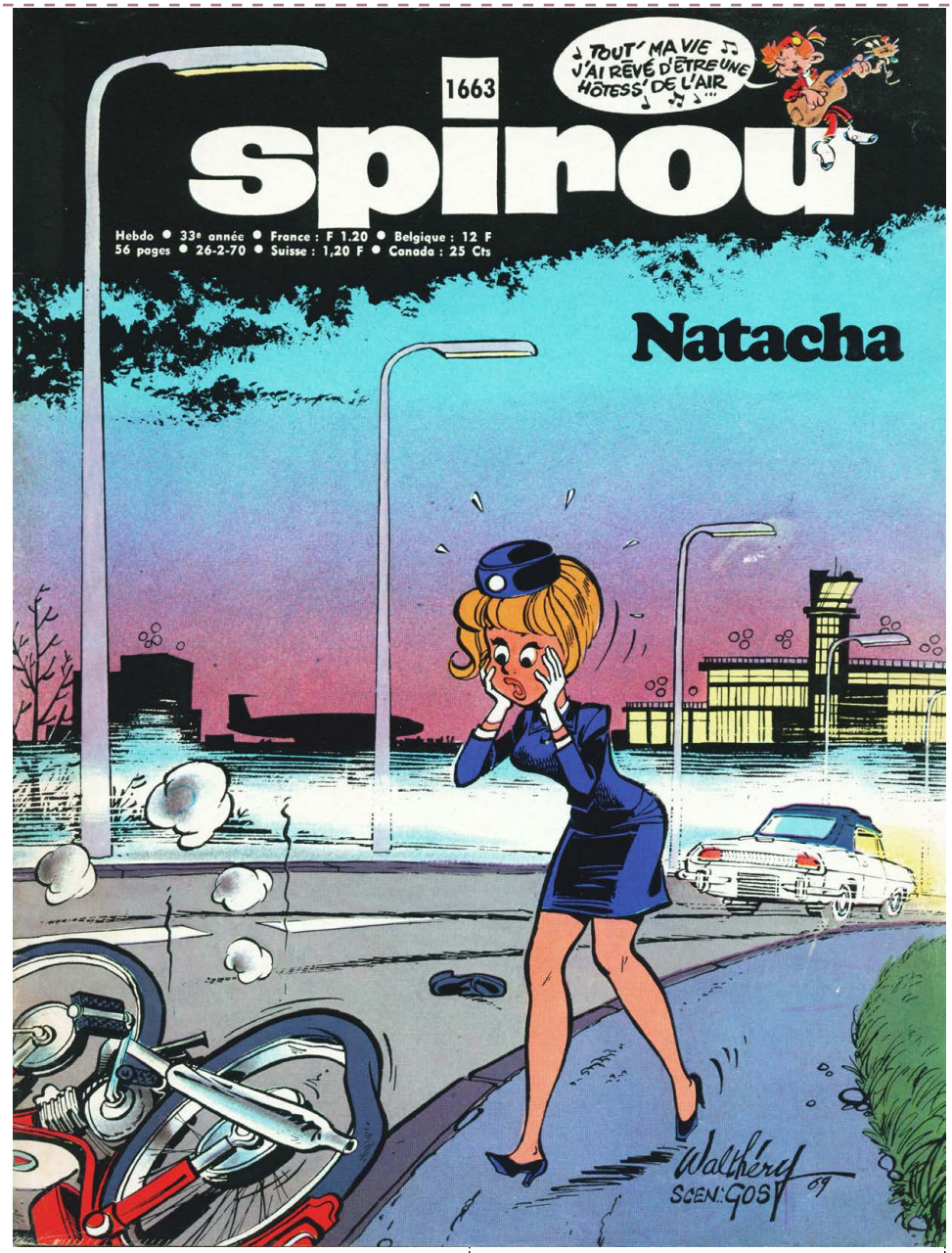

Sayısız çizimlerinden birinde Victor Hugo'nun ünlü **"Vieille chanson du Jeune Temps"** şiirini 14 Ocak 1974'te basılan özel sayıda çizgilerle canlandırır.

1988 yılında Marsu Productions yayınevinde çalışmaya başlar ve burada kahramanı Nataşa'yı yayımlamaya devam ederken ayrıca **"Le P'tit Bout d'chique"** serisini de çıkarmaya başlar.

1990'ların başında Casten, Georges Van Linthout ya da Dragan de Lazare gibi çizerlere yardım etti ve bir çok seri ve tek albümün yapılmasına gözetmenlik yaptı ve Nataşa'nın çizimlerine yoğunlaştı.

1993 yılında Rubine karakterinin yarattı. Çizimleri genç çizer Dragan de Lazare yaptı.

1994 yılında **"Une femme dans la peau"** adında Fritax'ın senaryosuyla yetişkinler için yeni bir seri yapmaya başladı. Ama ikinci albüm ancak 2001 yılında çıktı. Bunun da yazımını Mythic çizimini de Bruno Di Sano üstlendi. Diğer iki cilt de 2002 ve 2005 yıllarında yayımlandı.

Bu arada Walthéry, Belçikalı yazar Marcel Remy'nin yazdığı çocukluk anılarını **"Les Ceux de Chez Nous"** adlı iki albüm olarak çizer. Bunlar 2002 ila 2005 yıllarında yayımlanır.

2011 ila 2013 yılında, Bruno Di Sano ve **"Une femme dans la peau"** albümünün ekibiyle **"Sortilège"** adında erişkinler için fantastic bir çifte albüm çıkarır. Marc Wasterlain, Malik ve André Taymans gibi yazarlar da bu albüm çalışmalarına katkı verir.

2011'de Vieux-Bleu 2'yi yayımladı.

2014 yılında bu sefer Nataşa'ya çok benzeyen, **"Aviatrice"** adında ve Nora adlı bir pilot kadın ile onun mekanisyeni Théo'nun maceralarını anlatan iki albümlük bir seriye gözetmenlik yaptı. Albümü Étienne Borgers yazdı ve Bruno Di Sano çizdi.

Aynı yıl Sirius'un senaryosuyla Nataşa'nın 22. Albümü yayımlandı. 23. Albüm de 2018 yılında yayımlandı.

FRANÇOİS WALTHERY İLE RÖPORTAJ

François, Belçika kökenlisin, garip ama çizgi roman alanında ünlü olan çok sayıda Belçikalı var, üstün yeteneklilerin bulunduğu bir maden mi var?

Ben Belçika kökenli değilim, sadece Belçikalıyım! Çizgi roman, Belçika'da bir gelenektir. Edebiyat alanında da çok iyi hikâye anlatanlarımız vardır, bazıları da

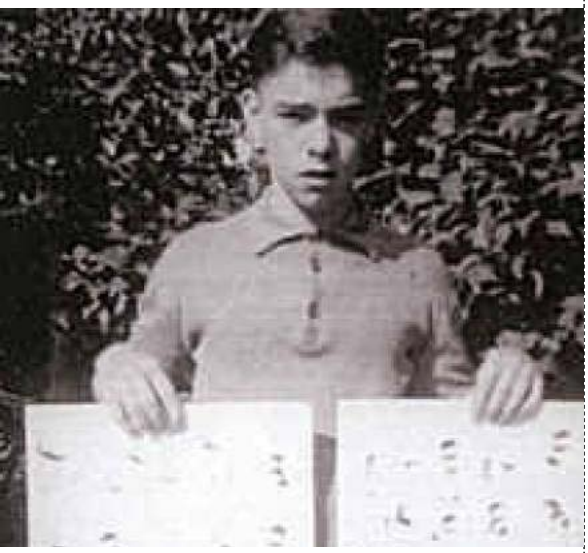

çizerdi aynı zamanda, örneğin Jean Ray. Buradan 1929 yılında Hergé'den Tenten çıktı, biliyor musunuz? Hergé'ye Tanrı gözüyle bakılır, ve bizim Tanrımız da Jijé yani Spirou, Blondin vs.…, Jean Valhardi: Jerry Spring, Blueberry'nin atası, Michel Tanguy, vs., Franquin: Spirou, Gaston Lagaffe, vs., Maurice Tillieux: Gil Jourdan, Morris: Red Kit, Peyo: Küçük Prens, Şirinler, vs. Ve daha başkaları. Sayımız çok, Tenten, Spirou ve Pilote gibi ciddi çizgi roman dergileri sayesinde. Başlangıçta bunların içinde çok sayıda Belçikalı vardı. Sanırım Belçikalı üç yayınevi Lombard, Dupuis ve Casterman, 1945 ila 1965 yılları arasında çizgi roman çizerlerini komşumuz Fransa'dan daha ciddiye aldılar. Son 50 yılın çizgi roman tarihi bu.

Çizgi tutkunuz nasıl doğdu?

Sekiz yaşlarına doğru hiç durmadan kopyalarını çizdiğim Mickey, Tenten ve Spirou gibi dergilere ilgim vardı… ve bundan da hoşlanıyordum. Aslında tüm çocuklar çizim yapar, bazıları devam eder, diğerleri bırakır, çizim yapmak bir çocukluk zevkidir. İşte biz de buyuz zaten, ha ha! Daha 8 yaşındayken, büyüdüğümde Hergé gibi olmak istiyordum! Ne büyük şuursuzluk, bu mesleğin katılığının ve zorluğunun farkında değildim ama takılıp kaldım ve çok çalıştım, günlerce, haftalarca çizip durdum, annemle babam hep destek oldular, çok şanslıydım. Çünkü çizgi roman ciddi bir meslek olarak görülmüyordu. Bugünden çok daha kötüydü! İnanın bana! 1961 yılında, 15 yaşımda, bir çizim yarışmasında üçüncülük ödülünü kazanarak, ilk çizimim bir Belçika dergisinde yayımlanmıştı. Ve 1962 yılında da gerçekten mesleğe ilk adımımı attım ve işte buradayım.

Nataşa'dan önce diğer çizer ve yazarlarla olan karşılaşmalarınızı anlatır mısınız?

Dönemin, yani 1963-64 yıllarının Spirou ve Tenten çizerlerinin hepsiyle tanıştım. Benim çizimlerimi beğenen ve çizgi romanında dekorları yapmamı isteyen Peyo'nun sayesinde. Kendi çizgi romanım, Nataşa'yı yaparak onunla birlikte 29 yıl çalıştım, bazen Küçük Prens öykülerini ya da Benoit Brisefer ile Şirinleri bitirmesine yardımcı oluyordum, 1992'de ölümüne kadar birlikte çalıştık.

Tatlı hostes Nataşa karakterinin esin kaynağı kimdir?

Nataşa benim dönemimden, 60'ların başından. O zamanlar görüştüğümüz ve benim de çizmekten eğlendiğim kızların bir sentezidir. Nataşa tamamen bir tesadüf eseridir, o zamanlar Dany Carrel, Bernadette Lafont, Dany Saval gibi kızlar, Rock and Roll ve Twist döneminde saçları hep kabarık dolanırlardı.

Senaryolar nasıl doğuyor?

Genellikle tipik maceralar oluyor, bir konu ya da maceranın geçtiği bir ülke oluyor, bu bir sorun teşkil etmiyor, Nataşa bir hostes, her yere gidebilir. Konular, Robinson Crusoe, bilimkurgu, polisiye, vs. Hepsinde mizah var tabi ve çok ciddiye almıyoruz ama ciddi çalışıyoruz. Senaryolar sıklıkla yarı yolda yön değiştirebiliyor.

Bir Nataşa parodisi yayımlanmıştı, « Nathalie la petite hôtesse», nasıl karşıladınız?

Ha ha! Nataşa, küçük hostes, çok başarılı bir parodiydi,

Dany Saval ve Nataşa

şaşırmadım diyemem! Bundan çok seneler önce, Paris Arts et Métiers'den öğrenciler bana ilk 3 sayfayı göstermişlerdi, Paris'te bir çizgi roman gösterisindeydi. Yıllar geçti *(6 ya da 7 yıl)*, projeden vazgeçmişlerdi. Konu kapandı sanmıştım ama 2 yazar başka çizerlerle çalışmışlar, bilmiyordum! Evime bir kasa albüm geldiğinde çok şaşırmıştım, paketi de annem açmıştı. **"E yani eğer bir lokomotifin maceralarını çizseydin bunlar başına gelemeyecekti!"** dedi. Annemin mizah duygusu hep kuvvetliydi. Daha sonra onlarla yakın arkadaş oldum ve ilginçtir parodileri benim Nataşamdan daha fazla sattı!

Çizgi roman okur musunuz, öyleyse hangilerini okursunuz? Ve hangi tarzı okursunuz?

Bana çok gönderildiği için elime geçen her çizgi romanı okuyorum. Tercihim Spirou ve Tenten ile büyük Belçika ekolü ve özellikle de Maurice Tillieux. Senaryoları melankoliye karşı bir kutsal kitap gibi, Franquin ile Peyo'nun Spirou maceralarına bir bakın, elbette Tenten, Milou ve özellikle de Kaptan Haddock'a karşı özel bir zaafım da var. Edebi eserler olarak daha çok polisiye, Carter Brown, Charles Williams, Christian Signal vs… gazeteler. Bilgisayarım yok, tabletim bile yok. Etrafta gördüğünüz, birbirleriyle konuşmayan o internet bağımlıları gibi değilim. Faksım var, gülersiniz belki ve bir de basit bir GSM, ailem için.

Nataşa ve Rubine, amblem hâline gelmiş iki karakteriniz. Onları birlikte bir macera vermek için düşündünüz mü?

Ah hayır! İkisi de farklı evrenlerde. Lombard bana bir seri yapmamı istediğinde, ki bu Rubine serisi oldu, ikinci bir Nataşa yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu polisiyeyi Mythic *(Jean-Claude Smit)* ve Dragan ile birlikte yaparak Nataşa'dan farklı yapmanın yolunu buldum. Sonra da Di Sano ile. Kartpostal yapmakla uğraştıktan sonra tekrar çizgi romana döndü.

Dolayısıyla Rubine ile Nataşa'nın aynı albümde olmasının bir anlamı yok. Ama yine de mesela bir uçakta karşılaşmalarına engel olan bir şey yok, göz kırpma gibi, şaka olarak.

Bu iki kahramandan hangisini tercih ediyorsunuz?

Tereddütsüz Nataşa! En çok onun için çalıştım, arka planları ben yaptım, karelemeyi ben yaptım.

Klâsik albümler için çizerler genellikle çok fazla test yapıp kroki çizerek dikkat çekecek **"en iyi"** kapağı bulmak isterler.

Kapaklarımı bulmak için aşırı zaman harcıyorum. Albüm, öykü bitmeden önce bir kapak yapmak imkansız. Önemli olan öykü. Albümü çizerken bazen bu kare, bu ambiyans güzel bir kapak olabilir diyebiliyoruz.

Tercih ettiğiniz kapak?

Oh, birkaç tane var. Her kapak, onu çizerken, hep tercih ettiğim kapak olmuştur.

Nataşa'nın ilk albüm kapağını düzeltmek zorunda kalmıştınız.

Evet, Charles Dupuis düzeltmeyelim demişti ama bir kısım insanı rahatsız etmekten korkmuştuk, Papa'dan daha katolik olanları. Bu yüzden Nataşa'nın büstünü ön planda tutmak yerine, bir kaçamak bulduk: Göğsünün üstüne eldivenli elini getirdik. Perspektifi düzleştirmek için. Sonunda daha dengeli oldu. Korkumuz da haklıydık, sansür uygulamadık.

Nataşa'nın DNAsı nedir? Çok farklı tarzlarda, hatta korku ve bilimkurguya dayanan maceralar da buldu kendini.

Evet, ama değişmeyen şeyi unutmamak lazım: O bir hostes, yaşamı uçaklarda geçiyor ve bundan uzaklaşmamak gerekli. Onu maceralara sürüklemek için bahaneler bulmalı. Çizgiromanda çok sık eğlendiğimiz artık görmek sıkıntı gelen zaman makinesinden başka bir şey bulmalı.

Şu sıralar daha önce yapmadığım bir şey yapıyorum. Hâlâ Sirius'tan adapte ederek **"Epervier Bleu"** sagasının üçüncü ve son bölümünü yapıyorum. İkili albümden ötesini yapmamıştım. Bir album bir buçuk yılımı alıyor, üç dört günde bir sayfa yapıyorum. Bu da günde altı ila on iki saatlik çalışmayla. Ortalama olarak 56 yıldır böyle çalışıyorum. Çok zorlu bir meslek ama hayatını bundan kazanmaya başlayınca ayrıcalık kaznıyorsun.

Nataşa, zamanötesi bir

Dany Saval ve Nataşa

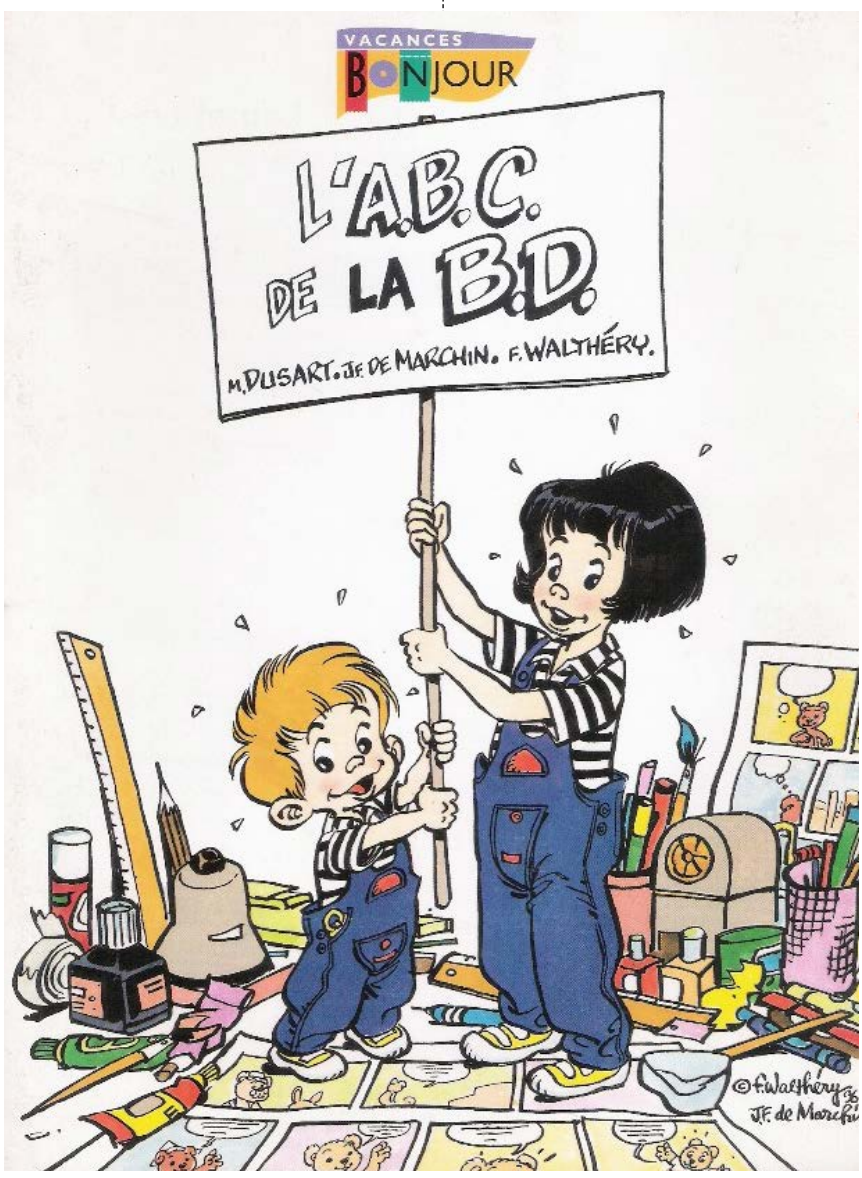

karakter. Yaşlanmıyor ve bu nostaljik yönünden hoşlanan çok kişi var.

Spirou dergisi biraz fazla moda peşinde koşuyor. Hashtaglerle, tweetlerle ve akıllı telefonlarla. Çok kısa sürede artık moda olmayacak şeyler diye düşünüyorum. Walkmanlerin zamanı hemen geldi geçti mesela. Fred bırakmak zorunda kaldı mesela, o zamanın gençlerinin **Spirou**'da görmek istediği şeyler bunlar değildi.

Elbette, cep telefonu kullanılmasını yasaklamıyorum ama her Karenin bir köşesine de kondurmam yani. Vazgeçilmez bir şey değil.

Tenten'de zamanötesi ve iyi gitmeye devam ediyor. Ama bir karakteri zamanötesi yapabilmek çok karmaşık bir olay. Ya da bir janr üzerine çalışmak lazım, western gibi mesela.

Modayı takip etmeden yani, öyle mi?

En azından ben etmiyorum. Ben daha nostalji işindeyim. Kısa bir süre önce eski bisikletimi çaldılar, sık sık kullandığım eski bisikletimi. Çok sinirlenmiştim! Hayır, insanları sürekli satin almaya, tüketmeye zorlayan modanın peşinden koşmuyorum. Herşeyin elinizin altında olmadığı bir dönemden çıkmayım. Denizi ilk gördüğümde 21 yaşımdaydım, Peyo ile Knokke'ye gitmiştik. Yani, o zamandan beri birkaç kere daha görmüşlüğüm var tabi.

Bunun dışında, modern eşyalarım da var tabi ve televizyon

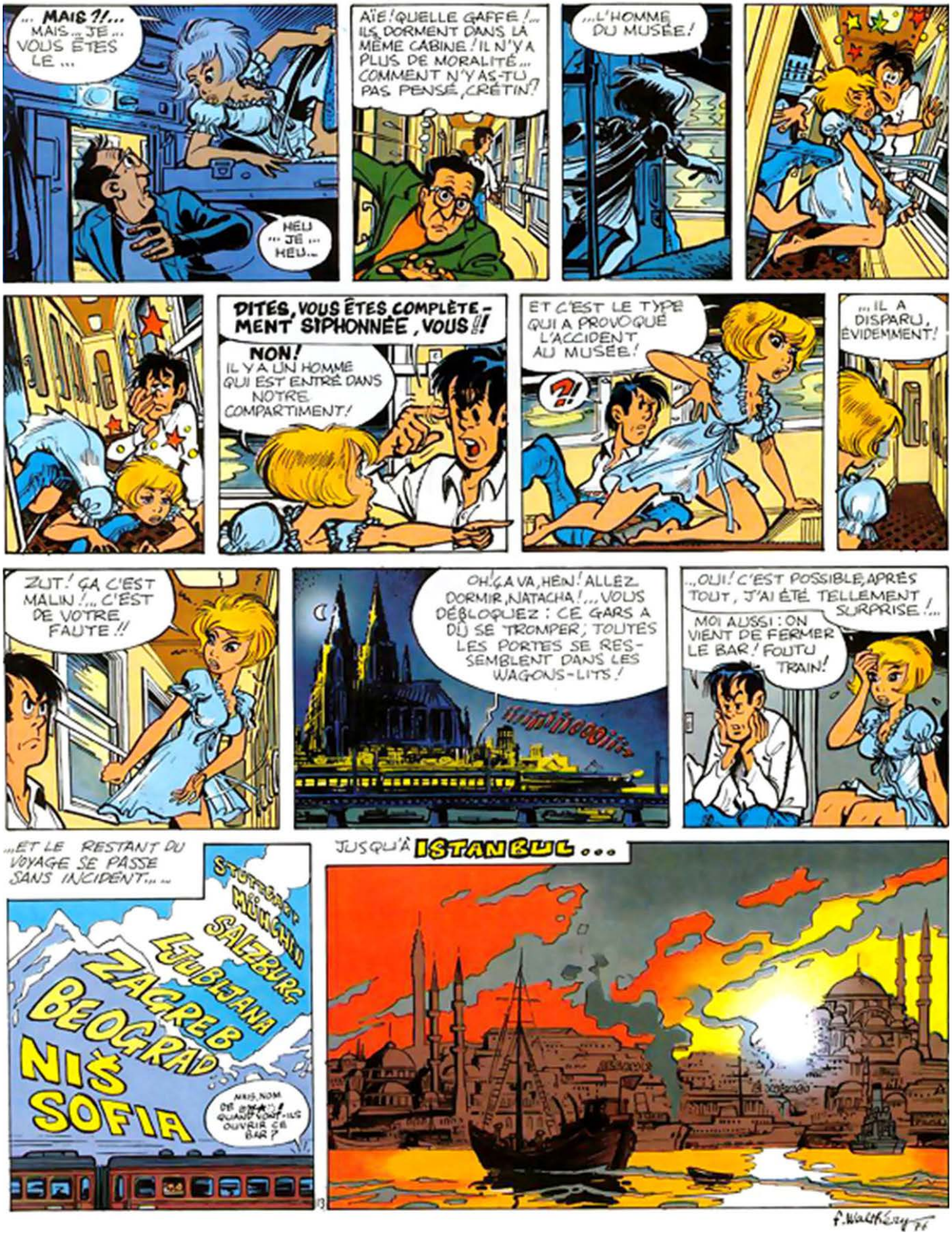

Dany Saval ve Nataşa

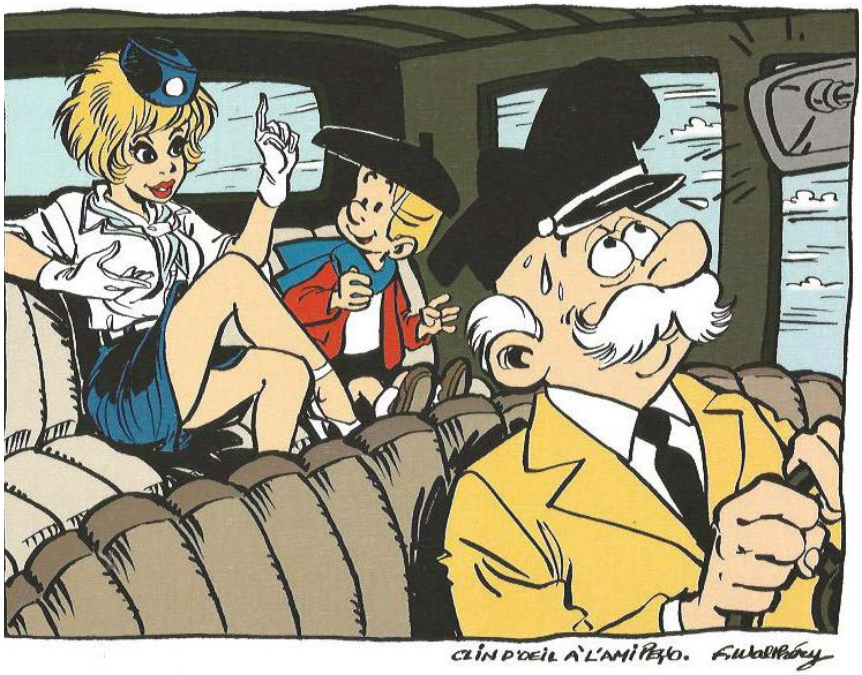

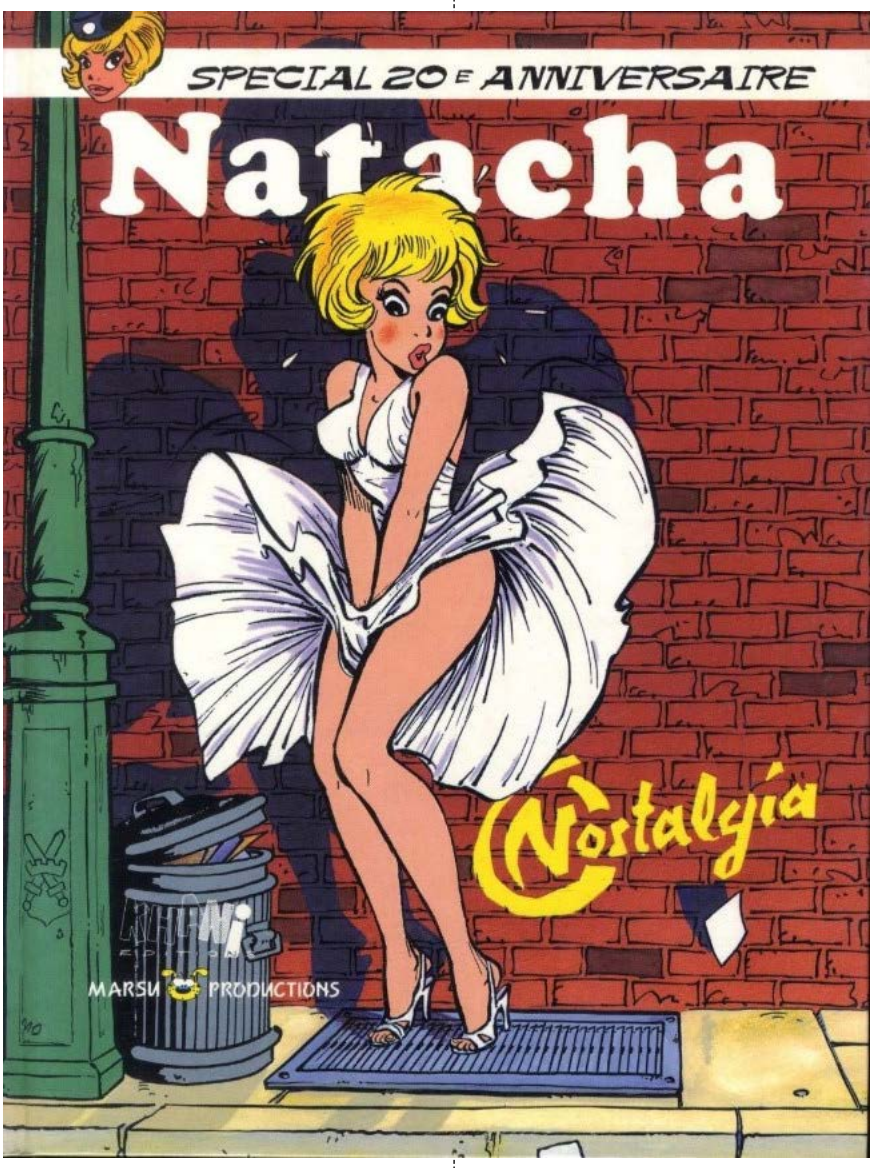

seyrederim. Akşam başladığında aptal televizyonunda zeki programlar ararım. Bazen çok güzel filmler denk düşebiliyor. Asla dizi seyretmem. Desem de… Benedict Cumberbatch ile **"Sherlock"**. Conan Doyle'un öykülerine sadık kalarak modernize etmeyi başarmışlar. Bir de **"Six Feet Under"** var, iki cenaze evi işletmecisi! Bir başka tarz da, **"Grand Cactus"**ü severim. Bana onda bir şey yok ki diyorlar ama hep bir şeyler var. Aramasını bilmeli. Bazen çok geç oluyor, kabul ediyorum. Beni rahatsız etmiyor, yılardır geceleri yaşıyorum. Peyo ile çalışmamdan kalma alışkanlık, çünkü daha sakin oluyor. Bu yüzden yatağa sabah 5:30-6:00 gibi girerim, diğerleri kalkarken ve sonra 12:00-13:00 gibi kalkarım. Peyo ile 29 yıl çalıştım, 12 yılı onun yanında, geceleri.

Ama çizgiromanda, eğer biraz kalmak istiyorsanız, modaya uymak tehlikelidir. Peyo bana öyle demişti.

Peyo, onunla birlikte imza atmanızı isteyen kişi. Sonrasında, hep birlikte çalıştıklarınızın isimlerini kapağa yazdırdınız. Hergé bunu yapmazdı!

Hergé bir markaydı. Peyo daha sonradan marka oldu, onunla imza atmamı isteyen oydu. Aslında bakarsan hepimiz bir marka oluveriyoruz. Daha önceleri senaristlerin isimlerini bile yazmazdık. Franquin'in yaptığı ilk **Spirou** albümlerine bakın. Bana gelince, benim de senaristlerim var ama ben öyküye

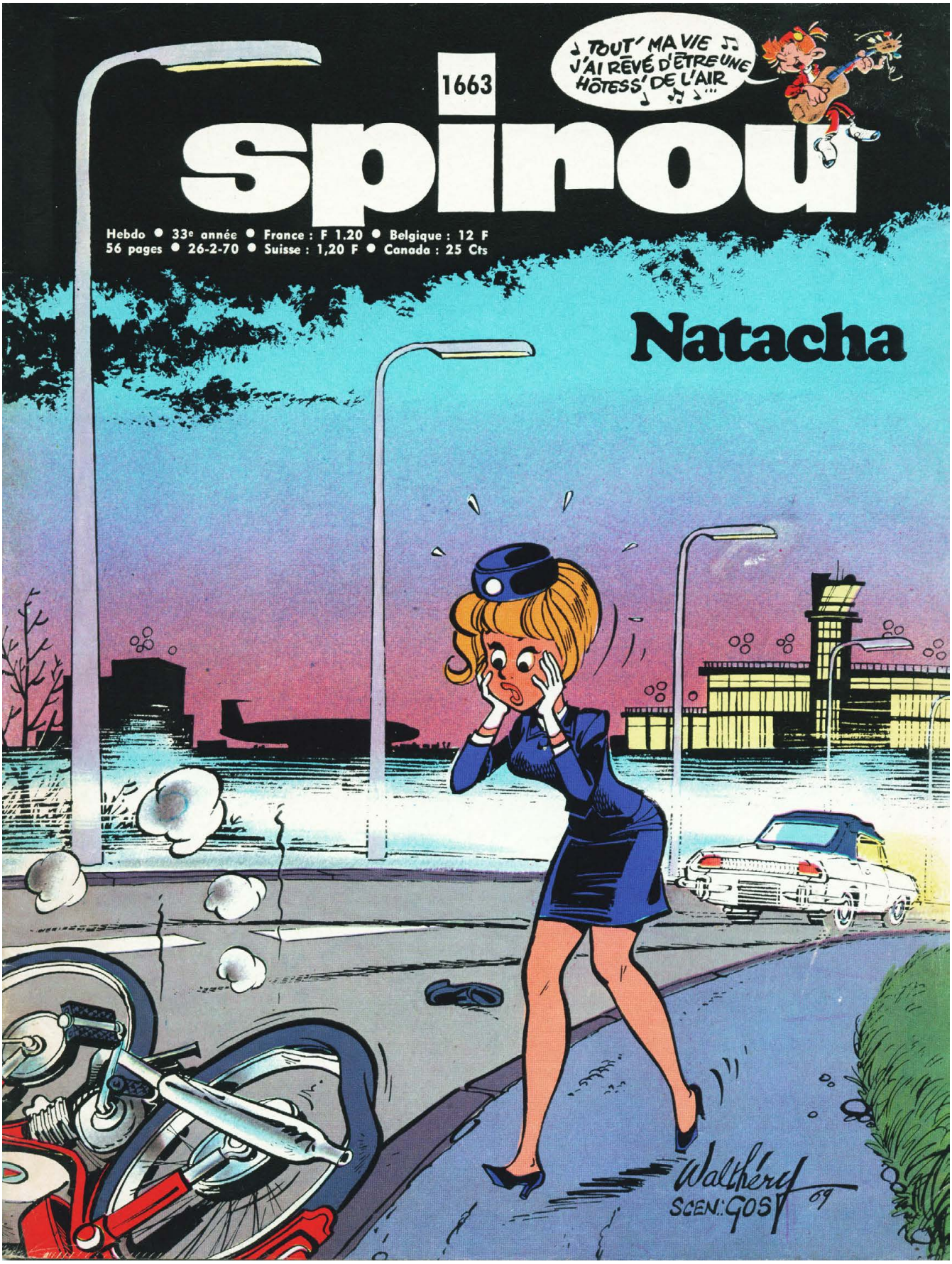
1663
spirou
Hebdo • 33e année • France : F 1.20 • Belgique : 12 F
56 pages • 26-2-70 • Suisse : 1,20 F • Canada : 25 Cts
TOUT' MA VIE J'AI RÊVÉ D'ÊTRE UNE HÔTESS' DE L'AIR
Natacha
Walthéry
SCEN.: GOS
69

de katkıda bulunuyorum, çoğu şeyi kendim yapıyorum.

Son albümünüzü yayınlamak için bayağı bir zaman harcadınız değil mi?

Hayır, bitmiş sayfalar Dupuis'de bir buçuk yıl yattılar. Bir dolabın içinde unutmuşlar. Kapak ise sistemde kaybolmuş. Zaten sayfaların altında 2016 yazıyor. Albüm 30 Kasım 2018'de çıktı. Şubat ayında, Spirou'da yayımlanmayacağını öğrendim. Dupuis'ye eğer öyküm Spirou'da yayınlanmayacaksa albüm de olmayacağını söyledim. Üç haftada bana bir yer buldular. İlk defa yayıncı, yazarından geç kalıyordu.

Henüz yapmadığınız için pişman olduğunuz bir öykü var mı?

Hayır, pişmanlığım yok. Çekmecemde hâlâ Tillieux'nün bir öyküsü var, belki bir gün yaparım. Heroïc Albüm'de çıkmış olan Félix'in eski bir hikâyesi. Nataşa serisinde, birkaç remake oldu: **"L'ange blond", "La mer des rochers"**… Onları yapmak için Tillieux ile Peyo'nun onaylarını almıştım. Ve ailelerinin de. Genelde remakeleri kınama eğilimi var. Ama neden olmasın ki? Günümüzdeki senaryoların zayıflığını görünce. Size elime geçen album sayısını söylemeyeyim. MAcera mı? Artık yapılmıyor. Ya da sinema da, İnidana Jones, Karayip Korsanları. Çizgi romanda hâlâ **"Mavi Ceketliler"**I *(Tuniques Bleus)* seviyorum.

Wasterlain ile Robinson tarzı bir album yaptık, **"L'île d'Outremonde".** Herşey yolundayken birdenbire saçmalamaya başlar. Nataşa ile Walter suya düşer. En azından sudan çıkarlar. Ama arka planları yapacak gibi hissetmemiştim kendimi. Will'den rica ettim. Sakin sakin bana otuz sayfa kadar arka plan yaptı.

Her şeyi yapamamaktan pişman değilsiniz o zaman?

Franquin bana bir gün projelerinin bazılarını anlatmıştı. Kırk yaşlarında olmalıydı ve ne yapabilmek istediğini muhteşem şekilde anlatıyordu. Spirou'su ve Gaston'u vardı ama bazı projeleri gerçekleşmedi. Öyle oluyor işte herşeyi yapamayabiliyoruz. Canımız sıkılmadığı sürece. Eğer projeniz yoksa zaten böyle bir meslek tehlikeli olur.

Gilson, De Lazare sizin karakterlerinizi çiziyorlar. Ya sizin çizmek istediğiniz karakterler var mı?

Daha önce yaptım bunu. Peyo ile Benoît Brisefer'I yaptım. Ve Franquin artık meşaleyi devretmek istediğinde Spirou'yu alacak yirmi çizerlik bir listedeydim. Çok şaşırmasına ragmen miras Fournier'ye kaldı. Franquin beni listeden çıkarmıştı, Nataşa'nın ilk sayfalarını gördükten sonra, eğer Spirou'yu alırsam hostesime can vermek için zamanım kalmayacağını biliyordu. Sağolasın Aziz André ! Spirou albümlerini yaparak biraz daha fazla kazanabilirdim ya neyse. Ama kendi karakterini yaratmak, ego için daha iyi.

Bir de Nataşa, bir kadına iktidarı vermekti! Yolu mu açtınız?

Evet, kahramanların kadınlaşmasına yol açtı. Bu Pissavy-Yvernault ve bazı gazetecilerin yorumu. Ben farkında değildim, tamamen tesadüf. Ve 67-68 değişiklik dönemiydi. Ben daha çok Tif ile Tondu, Tenten ile Milu gibi bir ikili istiyordum. Bu yüzden Nataşa ve Walter vardı. Onlardan önce Peyo'nun atölyesinde çalıştım, Franquin'e yardım ettim. Yalnızca kötü hocalarım oldu!

Nataşa'nın hostes kostümü onun dünyaya, maceraya açılmasını sağlayacaktı. Gene de abartmayalım Franquin ile aynı yeteneğe sahip değilim. Peyo ve Tillieux büyük canavarlardı ve Franquin onların da üstündedir.

Gilson, De Lazare bir nevi mirasçıların mı?

Neden olmasın! İkisi de iyi çizerdir, kendi işlerini yapmalılar. İkisini de severim, dostlarımdırlar.

Pissavy-Yvernault, derken çalışmalarınızın yorumlandığı güzel bir kitap çıktı.

Koca bir tuğla. Belki biraz şüpheciyim ama görür görmez değer miydi acaba diye düşündüm. Ama okurken utançtan kızardım, bana o kadar değer vermis ki. 350 sayfayı hakedeceğimi düşünmezdim. Yatakta okumayın yoksa altında

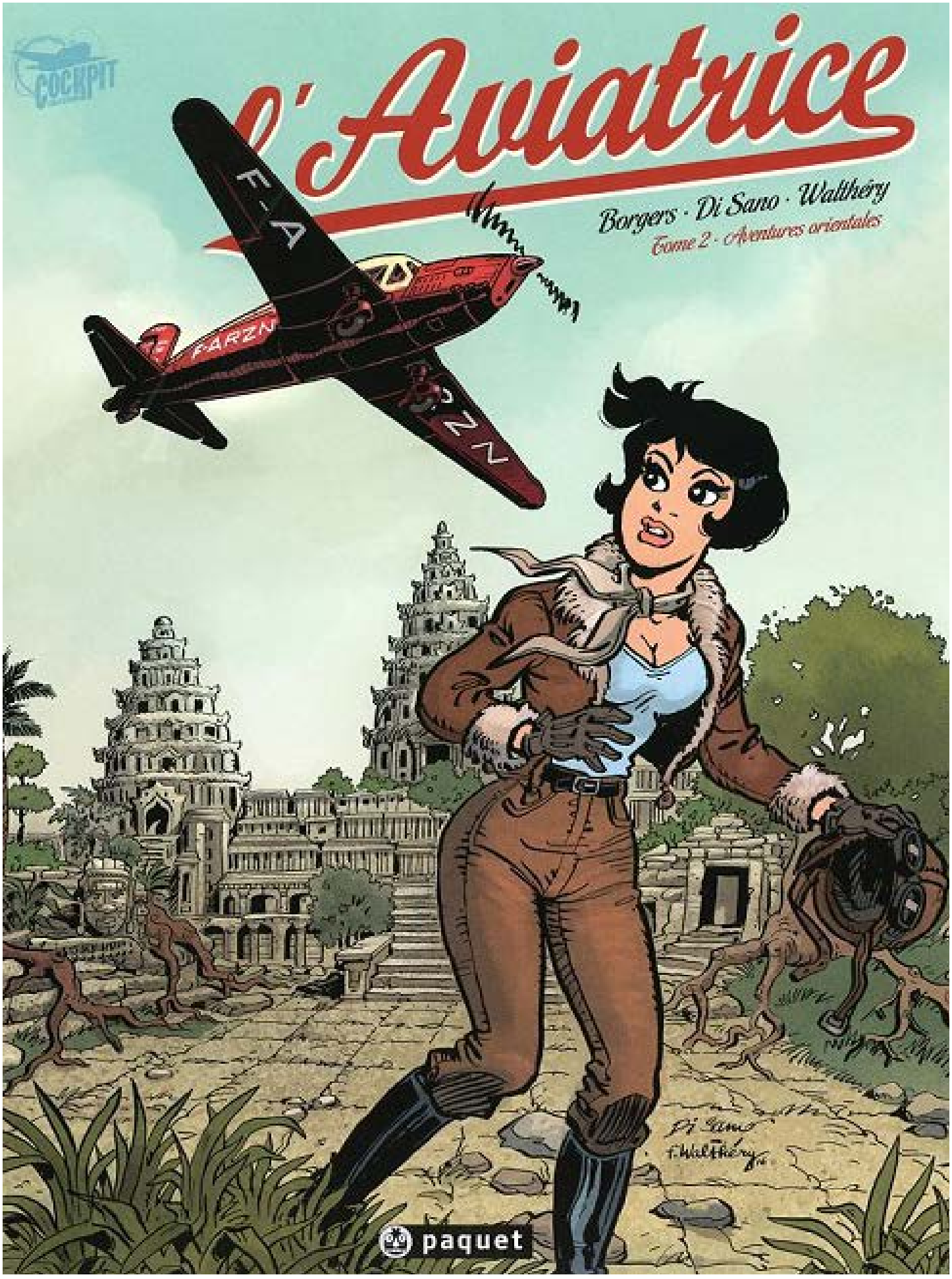
COCKPIT
l'Aviatrice
Borgers · Di Sano · Walthéry
Tome 2 - Aventures orientales
F-A
FARZN
paquet

kalıp boğulursunuz! Postacı bana gönderilen on kopyayı getirdiğinde **"Daha bunlardan çok gelecek mi?"**

Bu kitabın çok da pahalı olmasını istemedim. 150€ da olabilirdi, hayır dedim. 55€, bu da biraz pahalı ama gene de verilebilir. Güzel bir kitap. Gene de sattığına şaşırdım.

Bu güzel albüm sayesinde renk körü olduğunuzu da öğrendim.

Saçma bir şey yüzünden farkına varıldı, profesyonel eğilimlerimi belirlemekiçin bir sağlık kontrolünden geçmek zorundaydım. İki renkli küçük topu ayırt etmekti. Ayırt edemedim. Renkleri diğer temel renklere göre ayırt edebiliyorum. Tek renk körü de ben değilim. Uderzo, Jidéhem, Delporte da renk körüydüler. Orduda bayağı şaka ettiler benle. Uçaklarda renk körü istemiyorlar, elektrikçilerde de. Düşünsenize mavi kablo üstünde kırmızı kablo.

Ordu sayesinde araba kullanmayı öğrendim. Kendi arabamı çarpacağıma onlarınkini çarpmak daha iyi tabi.

Şaşırtıcı olan, renklerle olan probleminizi bilmek ve Studio Léonardo'ya verdiğiniz tüm talimatları keşfetmek oldu.

Evet, doğru. İstnabul'da çekilmiş bir fotoğrafı vermek bana yeterli gelmiyordu, bulmak istediğim, görmek istediğim etkiyi göstermek istiyordum.

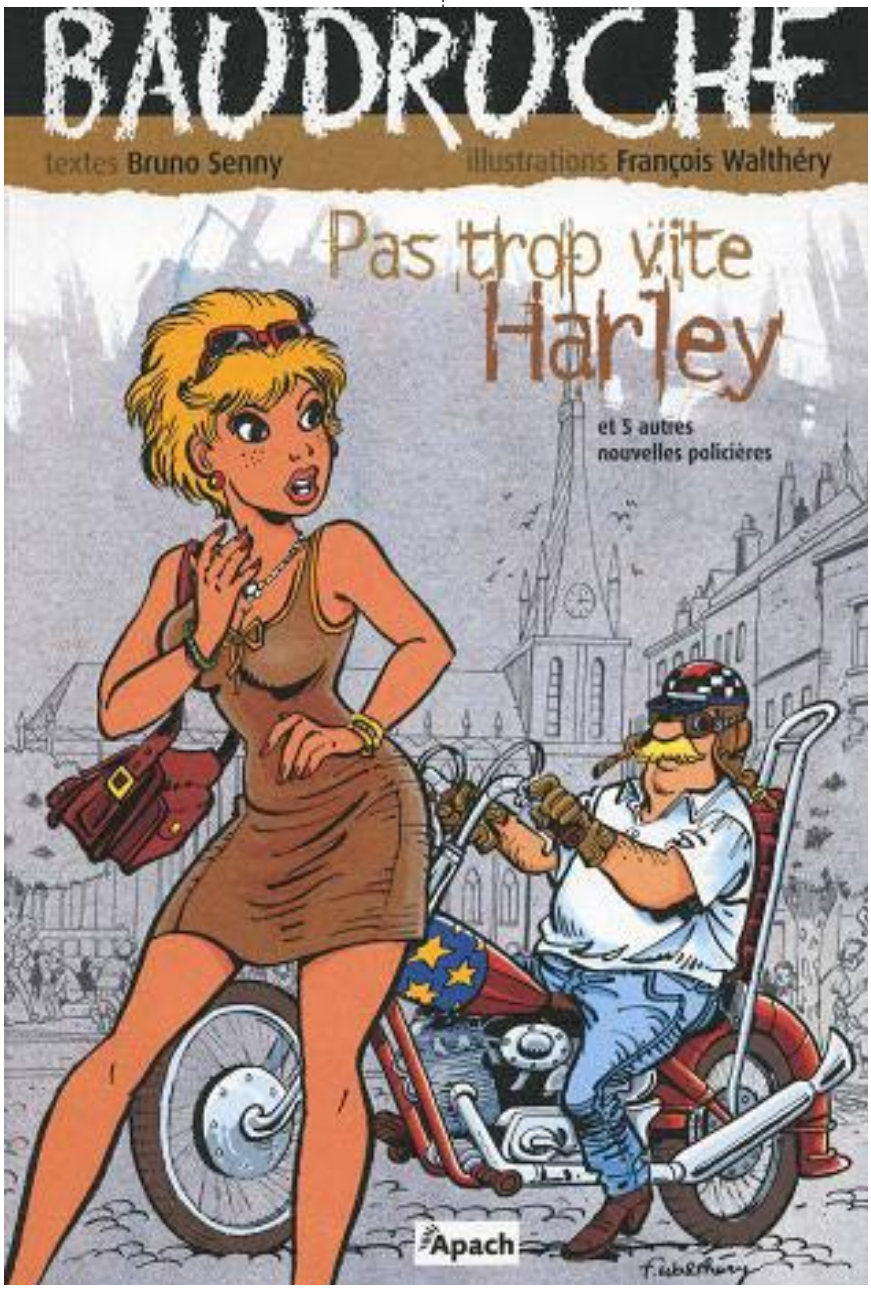

Ya peki sonu gelmemiş projeler? "Johanna", "L'Aviatrice"…

Johanna, Jean-Claude De La Royère ile birlikteydi ve işi olmayan dostlara iş bulmak içindi. George Van Linthout ve Bruno Di Sano gibi. Dört album çıktı, sonu gelmedi. **"L'aviatrice"** de maalesef bırakıldı.

Peki ya Rubine?

Mythic ve Di Sano ile çalışıyoruz. Seriye bıraktığımz yerden devam edeceğiz. Nereden çıkacağını bilmiyorum. Bana da ihtiyaçları yok zaten, yapmayı biliyorlar.

Kadın kahramanlar birbirine yine de benziyor!

Evet, erkekleri karikatürize etmek daha kolay. Benzer kadınlar çizme sorunu olan çok kişi var. Will'e onları çizmeyi öğreten Jijé'dir. Dany tipiktir, Colombe'undan vazgeçmiyor. Ben de Nataşa'dan vazgeçmiyorum. Böyle işte.

(Kaynaklar: wikipedia.org, grainesdelain.com, branchesculture.com)

HERŞEY 1960'DA BAŞLADI. OTUZ YAŞ DAHA GENÇ VE OTUZ KİLO DAHA ZAYIFTIM.YEŞİL BİSİKLETLİ ÇOCUK EVİMİN ÇEVRESİNDE DURMADAN DÖNÜP DURUYORDU...
PENCEREMDEN ONA BAKIYORDUM. BİR ŞEY TARTIŞMASIZDI. İÇİNDE GASTON LAGAFFE'IN TÜM ENERJİSİ VARDI!
PUF!
BİRKAÇ GÜN BOYUNCA ONU TEKRAR GÖRMEDİM, SONRA BİR GÜN KASABANIN RAHİBİNDEN BİR DAVET ALDIM.
HA! OKULDA BİR FESTİVAL DÜZENLİYORDU! ŞANLI BİR ŞEKİLDE ÇIKAYAZDIĞIM OKULUMDA, YANİ NEREDEYSE!
FESTİVALE GİTTİM. YEŞİL BİSİKLETLİ LAGAFFE'IM DA ORADAYDI, EBEVEYNLERİYLE. SANIRIM, BENİ BEKLİYORLARDI...
AH BAY MİTTEİ, İYİ Kİ GELDİNİZ. ÇOCUK SALONU SÜSLEMEK İÇİN BİR SÜRÜ ÇİZİM YAPIYOR. BİR BAKIP NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ SÖYLER MİSİNİZ?
FRANSUVA OKULDA BAŞARILI DEĞİL!
MÜMKÜNDÜR! HANIMEFENDİ, AMA ÇİZİM İÇİN GERÇEKTEN ÇOK YETENEKLİ!
ALIŞILMADIK BİR DETAY: DAHA ÇOK SARHOŞLARI ÇİZİYORDU. BUNUN ASLINDA KEHÂNETLER OLDUĞUNU ÇOK DAHA SONRA ANLADIM!
TENTEN'İN BİR ÇİZERİ HASTA DÜŞMÜŞTÜ. YEŞİL BİSİKLETLİ GENÇ ADAM BEŞ AY BOYUNCA ONUN YERİNE GEÇECEKTİ. İLK ŞAKALARINI BEN YAZDIM. ONLARI YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜNE SUNDUM VE KABUL ETTİRDİM. YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ DE DAHA SONRA PARTHENON KADAR ÜNLÜ OLACAK GREG DİYE BİRİYDİ!
RÉDACTION GREG
GREG'İN TEPKİSİNİ ASLA UNUTMAM...
BUNU YA HEMEN İŞE AL YA DA KAHVESİNE ARSENİK KOY!
VALLAHİ ARSENİĞİ DÜŞÜNMEDİM BİLE! YANİ, EN AZINDAN O GÜN!
DRIIIIIIIIIIIIING
6

BU OĞLANI İŞE ALMAK İSTEMİŞTİM AMA ÇOKTAN BÜTÇEMİN ÜSTÜNDE OLACAĞINI TAHMİN EDİYORDUM. BEN DE SPİROU DERGİSİNİ ARADIM.

YAKIŞIKLI DEĞİL Mİ? PÖF!... ...GELSİN. BELKİ DE ON DÖRT AY GECİKMESİ OLAN PEYO'YA YARDIM EDER!

PEYO'NUN YANINDA ON YIL BOYUNCA ŞİRİNLERİN ARKA PLANLARINI VE ŞİRİNLERİ ŞİRİNLEYECEKTİ!

TABİ "ARAZİDEKİ ORDUNUN SEYYAR K.RHANESİNDE GÖZÜNÜN AÇILMASI"* İÇİN BİR ARA VEREREK. HANGİ ORDU MU? TAM OLARAK SÖYLEYEYİM: 2NCİ BİSİKLETLİ JANDARMA TABURU. BİSİKLETE TAPMAYA DEVAM ETMESİ ŞÜPHESİZ ORADAN GELİYOR!

ALLAH AŞKINA! FÜZE ÇAĞINDAYIZ YA!

* JACQUES BREL

BU TAPINMA DA BİR GÜN MUAZZAM TİLLİEUX'YE ŞÖYLE DEDİRTMİŞTİR:

WALTHERY, FERRARİ ALABİLECEKKEN BİSİKLETLE YOLCULUK EDEN NADİR ÇİZERLERDENDİR!

PEYO'NUN YANINDA ÇIRAKLIĞI BİTİNCE FRANÇOİS KÖYÜNE GERİ DÖNDÜ VE SERBEST ÇİZER OLDU. KISA MESAFELER İÇİN BİSİKLETE BİNMEYE DEVAM ETTİ. UZUN MESAFELER İÇİN ZAMAN ZAMAN BEŞ CİTROËN, İKİ FORD, İKİ FİAT, ALTI VOKSWAGEN, BİR AUDİ, ÜÇ RENAULT, BİR NİSSAN, BİR DAF, BİR MORRİS, BİR ALFA ROMEO COUPÉ, BİR B.M.W., BİR SKODA, BİR TOYOTA, VS. KULLANDI...

1975

İŞTE BÖYLE, KOMŞULARININ, ARKADAŞLARININ VE MESLEKTAŞLARININ ARABALARIYLA DÜNYADAN AYA ON İKİ KERE GİDİLECEK KADAR MESAFE GİTTİ. ONLARA İRAN VE KUVEYT'İN YEDİ YILLIK PETROL ÜRETİMİ KADAR YAKIT PARASI BORÇLUDUR.

1975

GİZLİ GİZLİ MÜTHİŞ BİR KARAKTER YARATTIĞINI BANA SÖYLEMEMİŞTİ. NATAŞA ADINDA BİR HOSTES. ONA HAYRAN KALDIĞIMI SÖYLERKEN, SAHTE BİR TEVAZUYLA ŞÖYLE DEMİŞTİ:

AH! DEMEK BUNU İYİ BULDUNUZ HA?

YILLAR GEÇTİ. 1989'DA ÖYLE BİR HABER DUYULDU Kİ, HALLEY KUYRUKLUYILDIZINI EZEN KÖPEK HABERLERİNİN AYARINDAYDI...

PAPALIK AYİNİ YAYINIMIZA BİR SON DAKİKA HABERİ İÇİN ARA VERİYORUZ: FRANÇOİS WALTHERY EVLENİYOR.

BU OLAY NATAŞA'NIN ONDÖRDÜNCÜ ALBÜMÜNÜN ÇIKIŞI VE BİR ARABA ALIŞI İLE AYNI ZAMANA DENK GELİYORDU! FRANÇOİS'NİN BİR ARABASI VARDI!

HA! FRANÇOİS'NİN BİR ARABASI VAR!

YANİ, HERKES ÖYLE SANIYORDU...

MİCHÈLE !!? NE YAPIYORSUN ?

ARABANIN SADECE YARISININ PARASINI ÖDEMEK İSTEDİN, AL İŞTE YARISI SENİN OLSUN VE ARABA KULLANMAYI BİLMEDİĞİN İÇİN DE DİREKSİYON OLAN KISMI BEN ALIYORUM!

CRAAC

OUUUUOUÂÂÂÂÂÂÂÂH

7

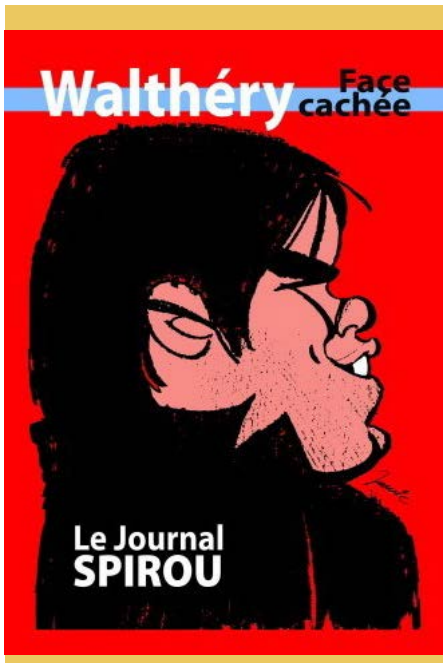

Diğer çizerlerin gözünden

Walthéry

Diğer çizerlerin gözünden Walthéry: Yukarıdan aşağıya ve soldan saga, Batem, Carin, Casten (?), Clarke, Conrad, Craenhals, Cromwell, Derib, Dupa, Fournier, F'murr, Laudec, Mittei, Luguy, Pichon, Lambil, Sikorski, Stibane, Tibet, Van Lithout, Verlunden, Vink, F'murr ve Jijé.

Nataşa'da farklı karelerde Walthéry.

"Yirmi beş yıllık kariyer, 21 albüm, bugüne kadar 1.000'den fazla çizilmiş sayfa, bir çizgiroman festivalinden öbürüne bir köy kermesinden ötekine durmadan gezen dünya gezgini, bir kadın kahramanın, bir ufaklığın, neşeli Liège memleketinde tanınmış bir güvercinin babası François Walthéry burada tüm sırlarını ve tatlı anekdotlarını açıklıyor.

Daha önce basılmamış 60 sayfada, bilinmeyen 220den fazla desen ve 128 sayfa, Jean-Paul Tibéri çizgiroman tutkunlarını büyüleyici bir eserin cazibelerini keşfetmeye çağırıyor. **Pipo'***dan* **Yaşlı Jules**'*a*, **Benoît Brisefer**'*e*, **Müfettiş Hoover**'*a*, **Nataşa**'*ya*, **Madame Güliver**'*e*, **Citronnelle**'*e*, **şövalye Peyo** *ve* **Victor Hugo***'ya, evlere neşe getirmek için inatla çalışan bir sanatçının tüm eserleri***."**

Atilla Bilgen

Bilinmeyen bir yerin bilinmeyen bir mekânında yaşayan Noel Baba, herkesin gıpta ettiği rahat bir işe sahipti. Senede sadece bir gün çalışır, geri kalan zamanlarda ise yan gelip yatardı! Etrafında Ren geyiklerinden başka canlı yoktu. Dünya tarihinin ehlileştirilmiş ilk hayvanı olan Ren geyiklerinin çeneleri gün boyunca sürekli oynasa da, doğru dürüst bir söz etmezlerdi.

NOEL BABA EVLENİRSE!

Bilinmeyen bir yerin bilinmeyen bir mekânında yaşayan Noel Baba, herkesin gıpta ettiği rahat bir işe sahipti. Senede sadece bir gün çalışır, geri kalan zamanlarda ise yan gelip yatardı! Etrafında Ren geyiklerinden başka canlı yoktu. Dünya tarihinin ehlileştirilmiş ilk hayvanı olan Ren geyiklerinin çeneleri gün boyunca sürekli oynasa da, doğru dürüst bir söz etmezlerdi. Geyik muhabbetinden ve yalnızlıktan usanan Noel Baba sonunda evlenmeye karar verdi. Ama etrafında hiç kadın yoktu. Ne yapacağını bilememenin çaresizliğiyle kıvranırken televizyonlardaki izdivaç programlarını keşfetti ve hiç düşünmeden başvurusunu yaptı. Artık günleri ekran başında geçiyor, başvuran tüm adayları büyük bir dikkatle inceliyor; ama hiçbirinden gerekli elektriği alamıyordu! Umudunu yitirmeye başlamıştı ki, idealindeki kadın ekranda beliriverdi. Simsiyah uzun saçlara, kömür karası iri gözlere ve hokka gibi bir burna sahip olan kadının; teni beyaz, vücudu dolgun, göğüsleri büyük, kalçaları ise kıvrımlıydı. "Ho ho ho" diye kahkaha atarak koltuğundan fırlayıp telefonu kaptı ve stüdyoyu aradı.

"Alooo. Nereden arıyorsunuz efendim?" diye sordu bol makyajlı sarışın sunucu.

"Uzaklardan. Ho ho ho Çok uzaklardan."

"Demek oralardan bile izleniyoruz? Ne hoş… Efendim kimin için aramıştınız?"

"Pakize Hanım'a talibim."

"Umudunuzu kırmak istemem, ama adaylar çok fazla. Sizi ön plana çıkaracak bir özelliğiniz var mı?"

"Şey… Bilmem ki… Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim. Aslında pek bir özelliğim yok. Alt tarafı Noel Babayım."

"Noel Baba mı? Daha ne olsun efendim? Şuraya bakın sayın seyirciler Noel Baba bile bizi izliyor! Hatta bununla yetinmiyor, arayıp bizzat bizim tarafımızdan evlendirilmek istiyor. Şimdi Noel Baba için kuvvetli alkış." dedi bol makyajlı sarışın sunucu en seksi sesiyle.

"Ho ho ho Çok teşekkürler."

"Demek Pakize Hanımı gözünüze kestirdiniz. Bana göre hava hoş, ama bir de kendisine soralım. Ne diyorsunuz Pakize Hanım?"

"Ay ne desem bilmem ki? Çok ani oldu. Karar vermeden önce bir erkekte olması gereken özelliklere sahip mi acaba?" diye sordu Pakize Hanım.

"Ho ho ho. Merak ettiğiniz konu buysa hiç merak etmeyin Pakize Hanım, fazlam var eksiğim yok!"

"Ay ben onu kastetmemiştim ki… Beni taşıyabilecek misiniz, onu sormuştum. Bu arada geliriniz nasıl? Eviniz arabanız var mı?"

"Sakalıma göbeğime bakıp da güçsüz kuvvetsiz olduğumu sakın sanmayın. Organik ürünlerle beslenirim, bu yüzden sizin gibi üç kadını tek kolumla bile kaldırırım. Ayrıca orman içinde müstakil bir evim ve arabam var. "

"Ay harika bir haber bu! Daha önce evlendiniz mi Noel baba?"

"Sizin gibi biri daha önce hiç karşıma çıkmadı ki evleneyim..."

"Noel Baba… Ay şimdi bu baba kelimesi biraz ters oluyor. Size Noel'ciğim diyebilir miyim?

"Noel'ciğim diyen diline kurban olayım!"

"Ay ne hoşsunuz böyle... Noel'ciğim soyadınızı öğrenebilir miyim? Adıma uyacak mı acaba?"

"Soyadım mı? Eskiden Saint Nicholas derlerdi bana."

"Pakize Nikolas! Ay çok hoş durdu doğrusu. Anladığım kadarıyla AB vatandaşısınız. Bu durumda villanız Avrupa'dadır sanırım."

"Yani… Hemen hemen..."

"Pakize Hanımanneniz sizi galiba Kadir gecesi doğurmuş! Evet demek için daha ne bekliyorsun? Bak biraz daha nazlanırsan dayanamayıp ben varacağım Noel Babaya." dedi bol makyajlı sarısın sunucu.

"Ay doğrusu hiç böyle bir şey beklemiyordum. Bu yüzden biraz şaşırdım. Birikimim var demiştiniz değil mi Noel'ciğim?"

"Ho ho ho. Birikimim çok, ama yiyen yok."

"O zaman ben yemeye pardon izdivaç teklifinize varım."

"Duydunuz sayın seyirciler, Pakize Hanım varım dedi. İkisine de mutluluklar diliyorum. Bu mutlu an göbek atmadan kutlanılır mı kızlar?"

"Hayırrrrrr" diye bağrıştı stüdyodaki kadınlar.

"O zaman ne duruyorsunuz? Hepinizi sahneye bekliyorum. Bu gece göbeklerimizi Noel Baba için atıyoruuuuzzz."

Pakize Hanım ile Noel Baba kısa bir zaman içinde evlenip Noel Babanın evine yerleştiler. İlk kavgalarını da hemen o gün yaptılar! Üç katlı, on iki odalı villa yerine tek odalı tahta bir kulübeye gelin geldiğini gören Pakize, anında sinir krizi geçirip bayıldı. Kendine geldiğinde de eline ne geçerse Noel Baba'ya fırlattı. Allahtan evde fazla eşya yoktu! Türlü vaatlerle Pakize'nin gönlünü yaptıktan sonra mum ışığında romantik bir yemek yiyip şaraplarını içtiler. Yılların hasretiyle yerinde duramayan Noel Baba kadehini bir yudumda bitirdi ve "Ho ho ho… Artık yatsak mı?" diye sordu.

"Ay ne acele ediyorsun Noel'ciğim? Tüm gece bizim nasılsa?"

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Nasıl acele etmem? Uzun zamandır bu anı bekliyorum! Çok kötüyüm Pakize, ne olur anla beni ve acele et. "

" Ay ben de çok kötüyüm Noel'ciğim. "

"O zaman ne duruyoruz haydi hemen soyun!"

"Ay beni yanlış anladın. Başım çok kötüyüm derken başımı kastetmiştim. Bir başım ağrıyor bir başım ağrıyor sorma gitsin. Sahi senin neren ağrıyordu?"

"Sorma ne haldeyim? Sorma utanırım. Sorma söyleyemem…"

"Olur sormam."

"Sor Pakize'm sor. Kor kor ateşler yanıyor içimde. Su ol söndür ateşimi."

"Ay hiiiç uğraşamam şimdi. Git mutfaktan su iç alır hemen hararetini."

"Bu iş suyla olmaz Pakize. İlacım sensim. Ne olursun yatalım. Artık dayanamıyorum diyorum sana."

"Ay şimdi anladım! Sen o işten bahsediyorsun."

"Hele şükür!"

"Ay sen onu bu gece unut Noel'ciğim. Hiç havamda değilim."

"Olsun ben seni sokarım… Yani havaya."

"Olmaz dedim Noel! Başım ağrıyor!"

"İlk geceden mi?"

"Ay be bileyim. Ağrıdı işte. Hem zaten ilk gece öyle aceleye getirilmez. Hele bu gece güzelce dinlenelim, üzerimizden yorgunluğumuzu atalım…"

"Bari prova yapsaydık!"

"Noellllll"

"Haklısın karıcığım. Yorucu bir gündü. Bu gece dinlenelim. Nasılsa eninde sonunda yarın olacak!"

Sabah uyandıklarında Pakize yaşadıkları yeri görmek, çevrede yaşayan soylularla tanışmak için Noel'den arabayı hazırlamasını istedi. Ardından üstünü değiştirmek için odasına gitti. Akşamın hayaliyle yanıp tutuşan Noel hemen kolları sıvadı. Ahırdan çıkarttığı kızağa iki Ren geyiğini bağladı. Ardından elindeki çanı sallayıp "Ho ho ho Biz hazırız Pakize. Seni bekliyoruz." diye seslendi. Siyah sifon bluzun altına deri bir pantolon, üstüne kırmızı deri bir mont, ayaklarında da kırmızı kalem topuk ayakkabılar giymiş bir halde kapının önünde beliriverdi Pakize. Daha dışarı çıkmadan üşümüştü. Noel'in oturduğu kızağı görünce mizansen sanıp gülümsedi.

"Ay çok hoşsun Noel! Ama şimdi in oyuncağından ve arabayı getir. Umarım kaloriferi yakıp içini ısıtmışsındır. Zira dondum." dedi.

"Ho ho ho. Araba bu Pakize'm! Kalorifer de benim! Hadi bin ısıtayım…"

"Çok komiksin Noel!"

"Ama gerçekten bu!"

Bu yanıtı duyunca nerede olduğunu unutup Noel'in üzerine öfkeyle yürüdü. Önce kalem topukları kara saplanıp kırıldı, ardından kalçasının üstüne oturdu. Düşmenin etkisiyle deri pantolonunu dikiş yerlerinden söküldü ve kırmızı külotu ortaya çıktı. Bu nefis manzarayı gören Noel Baba'nın gözleri sonuna kadar açıldı ve "Ho ho ho. Beni tahrik etmen için böyle fantezilere hiç gerek yok Pakize'm. Yeterince azdım zaten, gel demen yeter!" dedi.

"Bırak saçmalamayı da yardım et."

Koluna girip düştüğü yerden kaldırdı. Pakize'nin üstüne bulaşan karları temizlemeye çalışırken elleri sürekli olarak göğüsleriyle kıvrımlı kalçaları arasında gidip geliyordu. Pakize durumu fark edince öfkeyle " Rahat dur be adam." diye bağırdı.

"Yine ne yaptım? Üstündeki karları temizliyordum."

"Sen git onu geyiklerine anlat. Şuraya bak kıyafetim mahvoldu. Hakkımda ne düşünecekler kim bilir?"

"Kimler?"

"Komşularımız olan asiller!"

"Burada öyle birileri mi var? İlginç. Bugüne dek neden rastlamadım ki..."

"Nasıl yani yaaaa?"

"Pakize'm hayatım bizim Ren geyiklerinden başka komşumuz yok ki. Bunlarla da muhabbet etmeni tavsiye etmem. Muhabbetleri hiiiiç çekilmiyor! "

"Ay inanmıyorum! Koskoca Noel Babanın soylu komşuları nasıl olmaz?"

"Ama yok!"

"Müstakil evim var dedin, kulübe çıktı, arabam var dedin kızak çıktı, tek komşularımız da bu Ren geyikleri öyle mi?"

"Ho ho ho. Evet"

"Gülme öyle!"

"Pakize'm başka türlü gülmesini bilmiyorum!"

"O zaman gülme! Hatta mümkünse konuşma. Bana bak Allah bilir senin bankada paran da yoktur."

"…"

"Ne susuyorsun be adam cevap versene."

"Bir karar ver artık, susayım mı konuşayım mı?"

"Konuş."

"Tabi ki yok. Benim parayla pulla işim olmaz."

"Birikimim var demiştin ya…"

"Birikim! O var canım. Gördüğün gibi burada kışlar çok sert geçiyor Bu yüzden bolca kurutulmuş et ve sebze birikimim var. Bu yüzden korkmadan tüketebilirsin bir tanem."

"Bir tanem deme bana."

"Olur hayatım."

"Hayatım da deme."

"Ne diyeyim peki?"

"Tüm bunların bir şaka olduğunu söyle yeter. Haydi, ne olursun şaka de ve hemen yatak odamıza gidelim."

"Öhööööm… Değil desem gitmeyecek miyiz? Biliyorsun ben çok fazla şeyim de…"

"Ancak avucunu yalarsın"

"Tüüh…"

"Allah bilir AB vatandaşı da değilsindir?"

"Bak o konuda konuşturmam seni. AB de neymiş? Dünya vatandaşıyım dünya."

"Pasaportun nerede o zaman?"

"Pasaport mu? Ben Noel Babayım. Kim bana pasaport sorabilir?

"Gümrük memurları."

"O dediklerin aşağıda olur. Havada kimsecikler yok. Bir yere gitmek istedim mi bağlarım Ren geyiklerimi kızağıma, ardından uçarım! Her yılbaşında bu beğenmediğin araçla yüz yirmi milyon kilometre yol yapıyorum. Anlayacağın saniyede bin kırk basıyor bu kızak, bin kırk"

"Ay yine saçmaladın. Dediğin ses hızının üç bin katı."

"İyi ki trafik polisine yakalanmamışım o zaman. Ho ho ho… Bu kadar iyi hesap yaptığına göre baş ağrın geçmiş olmalı! Şimdi kes sesini ve düş önüme doğru yatak odasına gidiyoruz. "

Hem yaşadığı hayal kırıklığı, hem de Noel Baba'nın alışık olmadığı kadar sert konuşması Pakize'nin direnme gücünü azaltmıştı. Bu yüzden itiraz etmedi. Odaya girer girmez Noel Baba "Jingle Bells." müziğinin ritmi eşliğinde Pakize'nin üstüne atladı, ancak daha şarkının ikinci mısrasına geçmeden nefes nefese yatağa sırtüstü yığıldı. Saliseler süren icraatından mutluydu ve sevinçle "Nasıldı?" diye sordu.

"Ay gerçekten sesten hızlı hareket ediyormuşsun!" dedi Pakize.

"Öğünmek gibi olmasın bizde böyle!" dedi Noel.

"Bence de öğünme..."

Yaşadıkları bölgede Ren geyikleri haricinde hiçbir canlı yaşamadığından tek sosyal aktivite ev işleriydi. Can sıkıntısından bunalan Pakize kendisini temizliğe verdi giderek bunu saplantı haline getirdi. Artık sabahtan akşama kadar tek odalı kulübeyi silip süpürüyor, Noel Baba'yı da ayakaltında dolanmasın diye evden kovuyordu. Dışarısı çok soğuktu ve yapılacak iş yoktu. Noel Baba çevrede bir süre boş boş dolanır, iliklerine kadar üşür ve yeniden kapıya dayanırdı. Pakize onu karşısında görünce "Kedi gibi neden hemen geri geldin. Erkek dediğin akşamdan akşama eve uğrar." diye söylenirdi. İşte o zaman Noel Baba boynunu büker

ve "Dışarısı çok soğuk, ateşin yanında biraz ısınayım sonra gene çıkarım." derdi.

Bu şekilde aradan yıllar geçti. Birliktelikleri önce rutinleşti, ardından Pakize'nin hoşnutsuzluğu ve söylenmeleri yüzünden çekilmez bir hal aldı. İşe gittiği yılbaşı günlerini artık sabırsızlıkla bekliyordu. Evlenmeden önce işini çabuk bitirmek amacıyla sadece aklına estiği yerlere uğrarken, şimdi Pakize'nin yüzünü görmemek için her evi tek tek ziyaret ediyor, ev sahiplerine yakalanırsa-ki yakalanmak için elinden geleni yapıyordu, onlarla oturup saatlerce muhabbet ediyordu.

Bütün yıl boyunca sabırsızlıkla beklediği gün nihayet gelmişti. Yirmi dört Aralık sabahı dışarıda korkunç bir tipi vardı. Ahıra kadar güçlükle gitti ve kızağını çıkarıp bakımını yaptı. Geri döndüğünde adeta kardan adam olmuştu. Pakize onu bu halde görünce, "Evi daha yeni sildim. Bu halde içeri giremezsin." dedi.

"Ama çok üşüdüm hayatım.".

"Offff… Bıktım senden. Koca adam oldun hala soğuktan şikâyet ediyorsun. Bu halde hayatta eve almam seni. Üstündekileri çıkarıp silkele sonra gir içeri."

"İçeride çıkartsam. Burası çok soğuk!"

"Noellll."

"Soyundum hayatım."

İç çamaşırlarına varıncaya kadar giysilerini çıkartıp karları temizledi. Üzerine aldığı battaniyeyle ateşin başına geçtiğinde çeneleri hala titriyordu. Ellerini şömineye doğru uzatıp ısınmaya çalışırken, Pakize iki elini belinde birleştirdi ve "Ohhh bakıyorum da keyifler kebap. Biz bütün gün saçımızı süpürge edip çalışalım beyimiz yan gelip yatsın. İyi iş valla." diye söylendi.

"Daha geçen gün iki süpürge almamış mıydım? Onları kullanmak varken neden saçını süpürge ediyorsun?"

"Noellll kaşınma."

"Yine ne yaptın?"

"Daha ne yapacaksın? Evlendiğimiz günden beri gün yüzü göstermedin bana. Bıktım artık senden anlıyor musun bıktım. Gençliğimi heba ettin."

"Ho ho ho… Hayatım benimle evlendiğinde de genç sayılmazdın, kırkını çoktan geçmiştin."

"Hayatımın baharındaydım."

"Sonbaharı diyelim istersen."

"Noeellll"

"Emret sultanım."

"Ay emretsem ne değişek? Bildiğini yapmakta devam edeceksin."

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Bugüne bugün koca Noel Babasın. O kadar çevren var. Kullan onları! Şuraya bak ne elde var ne avuçta. Yarın sana bir şey olursa halim ne olacak? Üstelik sigortalı bile değilsin. Sırf Coco- cola'dan emeğinin hakkını alsaydın şimdi köşeydik köşe!"

"O da nereden çıktı şimdi?"

"İsmini kullanarak iflastan kurtuldular. Çal kapılarını iste paranı."

"Bırak şimdi eski defterleri karıştırmayı. "

"Onu bırak bunu bırak peki ne olacak Pakize'nin hali? Tabi Pakize saf! Pakize aptal. Yapsın temizliği, yapsın yemekleri, kırsın dizini otursun."

"Öyle deme hayatım, sen benim gönlümün sultanısın. Hem görüyorsun aynı hayatı ben de yaşıyorum."

"Hiç öyle değil. Senede bir gün bile olsa alıp başını gitmesini biliyorsun. O arada kim bilir ne haltlar yiyorsundur?"

"Abartma hayatım. Çocuklara oyuncak dağıtıyorum."

"O senin beyanın. Gerçekte ne oluyor, belli değil. Eskiden işini bir günde hallederdin, şimdi gittin mi bir haftadan önce dönmüyorsun."

"Öhööom… Şey… Biliyorsun dünya nüfusu arttı, yetişemiyorum. Trafik de malum…"

"Bırak bahane üretmeyi. Zaten düzgün adam olsaydın baca yerine kapıdan girerdin. Ama senin amacın belli…"

"Neymiş?"

"Benden hevesini aldın ya gözün başka çöplüklerde."

"Ben! Koskoca Noel Baba kadın avcısı olsun… Rüyanda görsen bile inanma."

"Bilmem artık… Hem bundan böyle sen nereye bende oraya."

"Hayatım saniyede bin beş yüz kilometre hızla yüz otuz milyon kilometre yol yapıyorum. Her çocuğa bir hediye götürdüğümü düşünsen dört yüz bin ton eder. Bu kadar ağır yükün altına sokamam seni."

"Bana ne. Hem istiyorum. Bu yüzden acıma bana. Zaten evli olduğuma göre resmen Noel Anneyim. Hediye dağıtmak benim de hakkım."

"Ama hayatım."

"Boşuna kendini yorma son kararım bu; geleceğim."

Yirmi beş Aralık günü Ren geyiklerinin çektiği kızağa Pakize'de kuruldu. Üzerinde seksi bir Noel Anne kostümü vardı. Gittikleri her evi alıcı gözle inceleyen Pakize'nin yüzünden sürekli vakit kaybediyorlardı. Asya ile Avrupa'nın birleştiği noktaya ulaştıklarında zamanları oldukça azalmıştı.

"Yetiştiremeyeceğiz." diye homurdandı Noel Baba.

"İkiye ayrılalım o zaman. Böylece daha hızlı oluruz." dedi Pakize.

"Olmaz öyle şey." dedi Noel Baba.

"O zaman söylenme."

Aslında Pakize haklıydı. İki elden dağıtım yaparlarsa gece yarısına kadar bütün evleri dolaşabilirlerdi. Bir süre sonra Noel Baba bu gerçeği gördü ve mecburiyetten teklifi kabul etti. "Ama."dedi "ortalığı karıştırmak yok. Oyuncağı bıraktığın gibi hızla evden ayrılacaksın."

"Merak etme Noel'ciğim. İşi kaptım."

Apartmanlara girdiklerinde ikiye ayrılıp sırayla çocuklu dairelere uğruyorlardı. İlkinde bir sorun çıkmadı. İkincisinde de. Noel Baba'nın tedirginliği azalmıştı. Üçüncü apartmanın bacasına dalarlarken "Tek rakamlı daireler benim, çift rakamlılar senin. Bir dakika içinde burada buluşuyoruz. Sakın geç kalma." dedi Pakize'ye.

Pakize'nin girdiği dairenin salonunda dört erkek koltuklara yayılmış uyuyorlardı. Çocuk odasını bulmaya çalışırken kolu masanın üzerindeki vazoya çarptı. Çıkan gürültüye uyanan erkekler karşılarında seksi giysiler içinde Pakize'yi görünce afallaştılar.

"Kim ula bu garı?" diye sordu esmer olanı.

"Ne bilem? Ama hoş garidir haaa" dedi bıyıklısı.

"Ula baksana kıyafetlerine ne gadaar seksi." dedi kel olanı.

"Noel Annedir loooo. Bize sürpriz yapmış." dedi genç olanı.

"Şey ben çocuğunuza bakmıştım."dedi Pakize

"Bizim garı dayahtan bıhmıştıır. Oysa dayah cennetten çıhmadır! Ama cahil gari nereden bilsin bunu. Kaptı çocihi kaçtı anasına. Hem söylesene ne edecen çocuhi? "dedi kel olan adam

"Hediye getirmiştim. Odasını gösterirseniz oraya bırakayım."

"Gösterelim anam..." dedi dördü birden.

Adamların üzerine geldiğini gören Pakize bastı çığlığı. Sesi duyan Noel Baba işi gücü bırakıp apar topar eve daldı ve efendice dördünden birden dayak yedi.

Apartman sakinlerinin şikâyeti üzerine gelen polisler altısını birden karakola götürdü. Fiyatta anlaşamadıklarından kavga ettiklerine hüküm veren komiser; adamları nezarethaneye, Pakize'yi zührevi hastalıkları hastanesine, pezevenklik suçuyla itham edilen Noel Baba ise saçları sakalları kesilerek adliyeye şevk etti.

Ertesi günkü gazetelerin birinci sayfasında "Noel Baba fuhuş çetesi çökertildi!" haberi yer alırken, üçüncü sayfasında ise, sokakta buldukları geyikleri kaçak olarak kesip satmaya çalışan et mafyasının yakalandığı yazıyordu!

Ahmet Yılmaz Arşivinden teşekkürlerimizle.

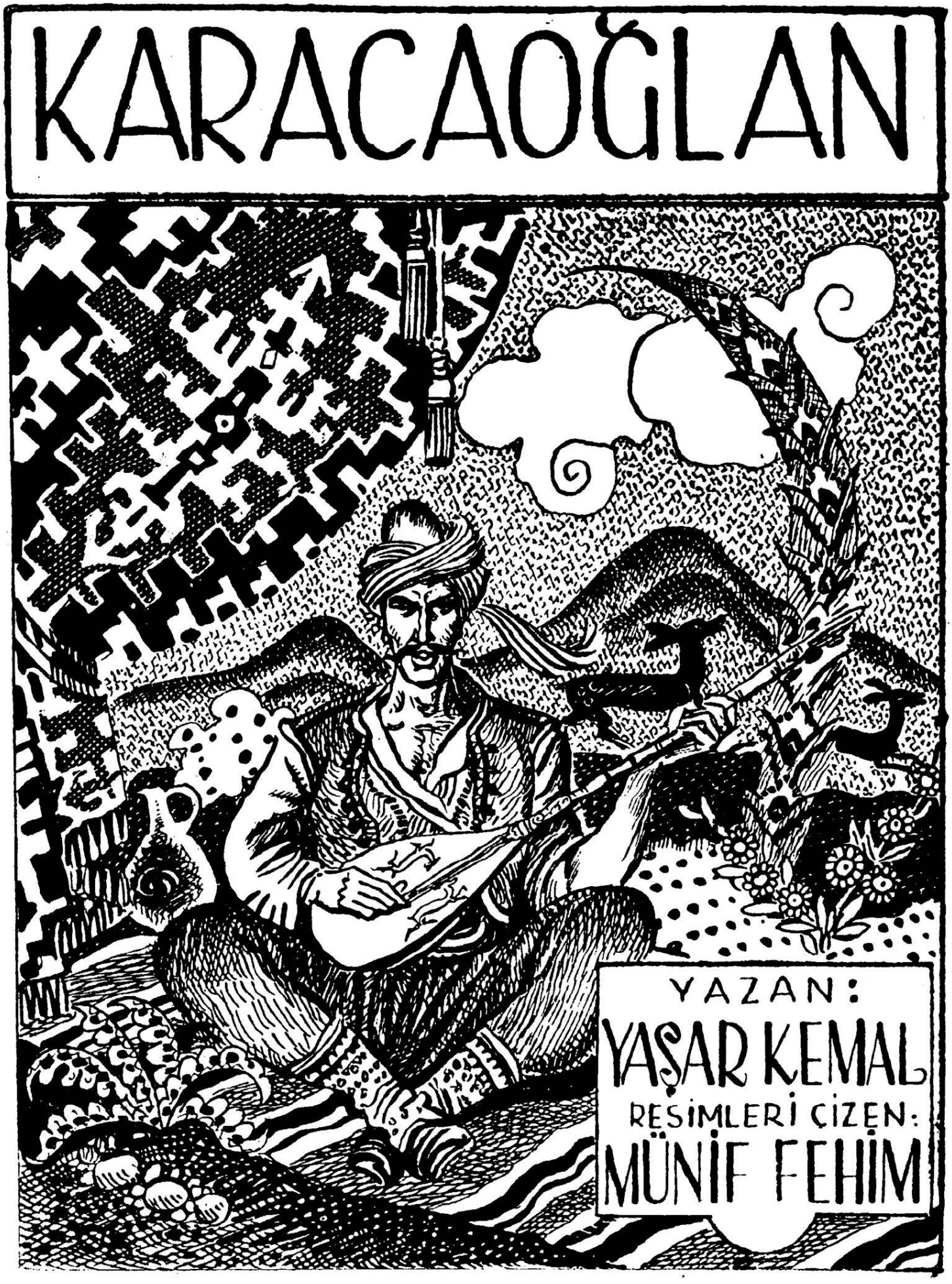

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 79 — Resimliyen MÜNİF FEHİM

Güz geldi bütün obalar Çukurovaya indi. Beyin Halil adında bir yiğeni vardı. Serseri mi serseri. İpsiz mi ipsiz. Şımarık mı şımarık. Bey, onu kardeşinden öksüz kaldığı için, öksüz yüreği incinmesin diye şımarttıkça şımartmıştı. O da, başka obalarda nerde güzel bir kız görse yakıyordu abayı. sevdalanıyor, isteğine erince de kızı bırakıveriyordu. Bu yüzden iyi bir insan olan Küçük Alioğlunun onun elinden çekmediği kalmamıştı. Ele âleme rüsvay olmuştu. Bey, öğüt veriyor, öğüdünü dinletemiyordu.

Obalılar Elifi Karacaoğlanla görünce, demişlerdi ki hemen: «Halile gene bir av çıktı. Ne yapar, yapar altından girer, üstünden çıkar isteğine erer o Halil. Böyle güzel, ay parçası gibi kızı boş salar mı hiç?»

Halil ilk gördüğü günden beri tutulmuştu Elife. Ardında bir gölge gibi dolaşıyordu.

Çeşmeye suya gidiyor, o ardından gidiyordu. Kızlarla eğlenmeğe obanın dışına çıkıyor, Halil ardında. Yalnız bir yerde karşılaşsalar, Halil:

—« Öldüm senin aşkından. Ne dedin de o kel âşığı aldın? Ben sana kul kurbanım. Ben senin için ölüyorum. Bırak da o kel âşığı benim ol. Sen benim olmazsan, ben kederimden ölürüm. Kendimi öldürürüm. Ben o kel âşık kadar yok muyum?»

Kız her seferinde ona bakmıyor, ağzını bile aç mıyordu. Kaçıyor, gidip çadırına kapanıyor, ağla babam ağla ediyordu.

Halilin kıza kancayı taktığını obada herkes biliyordu. Bey bilmiyordu, Deli Hüseyin, Karacaoğlan, bir de Beyin Hatunu bilmiyordu. Beyin hatunu da Karacaoğlanın sesinin hayranıydı. O söylerken bir köşeye oturuyor, için için ağlıyordu. «Yürek koymuyor insanda, bu adam yürek koymuyor diyordu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 80 — Resimleyen: MÜNİF FEHİM

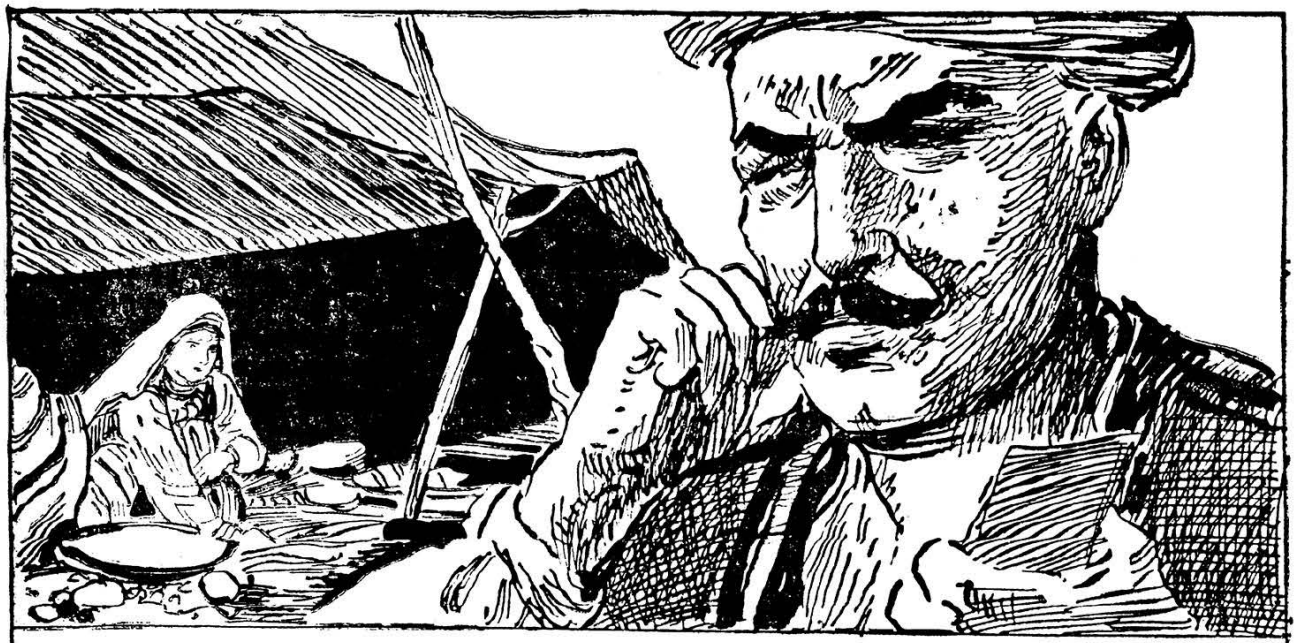

Halil işi azıttıkça azıttı. Elif onun yüzünden çadırından çıkamaz oldu. Ne çeşmeye gidebiliyor, ne bir yere çıkabiliyordu. Çadırında sabahtan akşama kadar düşünüp duruyordu. Halil onun da yolunu bulmuştu. Kırık bir ayna alıyor. Sabahtan akşama kadar kızın çadırının kapısına tutuyordu. Kız kapıda bir görünmeye görsün, o anda aynanın şavkı hemen gözlerine gelip duruyordu. Kız, kapıda da görünemez olmuştu.

Ne yapsındı? Şaşırıp kalmıştı. Karacaoğlana, Deli Hüseyine söyliyemezdi bunu. Büyük tatsızlık çıkardı. Belki onları obadan koğarlardı. Belki de Bey yiğeninin başına bir hal getirirdi. Ne yana dönsen iş, iş değil.... Bey yiğenine bir şey yapsa, öldürse, döğse, obada kalamazlardı. Hem bu ortaya bir çıkarsa, büyüye büyüye dedikodu bütün obaları sarar, babasının kulağına kadar varırdı. Ne yapmalı? Elif kıv-

ranıyor, öteki boyuna rahat vermiyordu. Bir an kendimi öldürüyüm, dedi, kendimi öldürüyüm de kurtuluyum bundan. Yapamazdı. Karacaoğlan ne olur du o zaman. O da kendisini öldürürdü.

Güz gelmiş obalar Çukurovaya inmiş demiştik. Bütün Türkmen düğünleri Sonbaharda yapılır. Her obada belki otuz düğün olur. Oba düğünlerinin hiç biri başka bir mevsimde olmamıştır. O günden bugüne de.

Düğünler başlamıştı. Karacaoğlanı, saz çalsın, türkü söylesin diye düğünden düğüne çağırıyorlardı. Bir gün bile evinde kalamıyordu. Gitmiyecekti ama, âşıkların töresiydi. Her çağrılan düğüne gitmek zorundaydı. Çağrılıp da bir düğüne gitmezse, o düğün sahibi bunu kendine yapılmış en büyük hakaret sayardı.

Karacaoğlanın içine bugünlerde bir acı, bir ağırlık çökmüştü. Yüzü gülmüyordu. İçinde derdi vardı. Çünkü günler geçtikçe Elifin hali başkalaşıyor. yüzü sararıp soluyordu. Elif onunla evlendiğine, babasını bıraktığına pişman mı olmuştu? Pişman olmasın da ne yapsındı? O kimsesiz, kimsesiz bir âşık,, o bir bey kızı... «Karacaoğlan ,düşünüyor,» bu işi keşke yapmasaydım,» diyordu kendi kendine. «Ah keşke yapmasaydım. Kızı görür görmez başımı alıp başka diyara gitseydim keşke,» diyordu. «Başımı alıp...»

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 81 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Elif sezdi ki, Halilin bütün işlerini oba biliyor, ayna tuttuğunu, gece gündüz ardında gezdiğini... Bunun önüne geçmeliydi. Ya Karacaoğlan bir duyarsa. Kederinden ölüverirdi. Yaprak gibi soluverirdi.

Bir sabah erkenden, daha gün doğmamıştı. Biliyordu ki Halil çadırının etrafında dolanıyor. «Yarayım,» dedi, «şunun eline ayağına kapanayım, vazgeç bu işten deyim,» dedi. «Belki merhamete gelir de vazgeçer.»

Çadırdan, başörtüsüyle yüzünü iyice sarmala, yıp dışarı çıktı. Halil bir ağacın karanlığına sığınmış bekliyordu. Halil, Elifin kendine doğru geldi, ğini duynca sevindi. Kendi kendine, «bu da düştü tuzağa,» dedi. «Bana bir kadın dayansa dayansa üç ay dayanır. Bu da epey dayandı.»

Kız geldi karşısında durdu:

— «Halil Ağam etme bunu. Bozma yuvamızı. Ne istersin bizden? biz garibiz. Sen koskocaman bir Ağa yiğenisin. Sana kız mı yok? Elini sallasan eli lisi... Biz hem size misafiriz. Tanrı misafiri, Misafire senin yaptığın yapılır mı? Ellerini ayakları nı öperim Halil ağam.»

Halil:

— «Olmaz,» dedi. «Ya benim olursun. ya da öl rüm. Kendimi eleâleme rüsvay ederim.»

Kız inledi:

— «Etme Halil Ağam etme! Ayaklarını öpüyüm etme!»

Halil:

— «Bir şartla senden soğurum,» dedi. «Bir gece varır senin yanında, sana dokunmadan yatarım. Sana elimi bile sürmem. Allaha yemin ederim ki sürmem. Yeter ki yatakta senin bana kokun gelsin. O zaman senden soğur, vazgeçerim. Yoksa ölsem vazgeçmem. Vazgeçemem. Benim elimde değil ki... Yüreğim vazgeçmez. Yüreğimi kandıralım böylece olur mu?»

Kız:

— «Etme Halil Ağam,» dedi.

Halil:

— «Olmaz. Ya bu, ya da elâleme rüsvay olurum.»

Kız düşündü: Bana ne yapabilecek? ileri giderse bağırırım. İleri gitmezse varsın köpek gibi yatsın... Uyusun, sabahleyin de defolup gitsin.

— «Bana dokunmayacağına yemin eder misin?»

— «Kur'ana el basarım. Benim huyum böyle. Ben de biliyorum. Bu kötü. Ama huyum böyle. Huyum kurusun. Bir gece yanında yatarsam, geçer. Bir da ha yüzüne bile bakmam. Bu gece mi?»

Kız başıyla bir evet yaptı. Bir gün önce bu belâ dan kurtulmak istiyordu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 82 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Gece oldu. Karanlık çöktü. Halil bekledi. Tirtir titriyordu heyecanından. Demek fethedilmez kaleyi de fethetmişti. Buraya kadar gelince, buradan ötesi yeterdi. Bir kadının yeter ki bir kere yatağına ayağını bas, ondan ötesi kolaydı. Bunu tecrübelerile biliyordu. Bu bir, yarın iki Elif Hatun da tamamdı

Gece yarısı horozları öttü. Koygun koygun öttü. O bekliyordu.

Elif yatağında dönüyordu. Elbiselerile girmişti yatağa. Olduğu gibi. Acaba kötü mü yapmıştı bu işi? Karacaoğlana bunu söylemeli miydi? Çok çok kötü yaptım, dedi. Gelirse bağırayım. Çok çok kötü. Ele âleme rüsvay olmak ya? Sıcak terler dökü yordu. Bağırsam mı? Bağırmasam daha kötü. Karacaoğlanın yatağına bir yabancı alıyorum.

Böyle alıp verirken içi Halil kapıdan içeri süzül dü. Elif hiç ses çıkarmadı. Soluğunu tutmuş, ne yapacak? diye bekliyordu. Halil soyundu. «Burda mı sın Elif?» dedi. Elif karşılık vermedi. Soluğunu dışarı verirken soluğu duyuldu. Halil: «Demek bur dasın?» dedi. «Ben de olmazsın, bana bir al yaparsın diye korktumudu.» dedi.. Yatağa girdi. Hiç ses çıkarmadan, kıza dokunmadan yanına yattı.

Sık sık nefes alıyorlardı. Halil kıza dokunmamak için elinden gelen gayreti harcıyordu. Dokunursa, bu tor kız her şeyi bozacaktı. Arkasını döndü. Kız da rahat bir soluk aldı. Demek ki, Halilin dedikleri doğruydu. Artık ondan soğuyacaktı.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 83 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Bu sırada Karacaoğlan Ceritlerin düğününde saz çalıyordu. En güzel türkülerinden birini söylüyordu. Sazının üstüne yumulmuş, kederli, gamlı söylüyordu. Akşamdan beri hiç bir neşeli türkü söyleyememişti: Düğün mü diyorlardı dinliyenler, yas yeri mi? Ama gene de candan dinliyordu. Düğünü unutmşlar, Karacaoğlanın dünyasına koyup gitmişlerdi.

Sunayı da delgönül sunayı
Ben yoluna terkederim sılayı
Armağan gönderdim telli turnayı
İner gider bir gözleri sürmeli

Kuru kütük yanmayınca tüter mi
Ak göğsün üstünde diken biter mi
Vakti gelmeyince bülbül öter mi
Öter gider bir gözleri sürmeli

Sabahtan uğradım onun yurduna
Dayanılmaz firkatine derdine
Yıkılası karlı dağın ardına
Aşar gider bir gözleri sürmeli

Karacaoğlan kapınızda kul gibi
Gönül küsüverse ince kıl gibi
Seherde açılmış gonca gül gibi
Kokar gider bir gözleri sürmeli

Bu türküyü bitirmiş bitirmemişti ki, birden sazın teli kırıldı. Karacaoğlan dondu kaldı. Ne yapacağını şaşırdı. Ağır ağır ayağa kalktı. yürüdü. Rüzgâr gibi yola düştü.

Düğündekiler: «Ne oldu bu adama?» dediler. «Hiç keyfi yoktu. Dertliydi. Neden gitti ola?»

Bir yaşlı: «Âşıkların bir meclisteki sazlarının telinin kırılması uğursuzluktur. Bir hal vardır başında... Bir kötülük. Karacaoğlan da onun için gitti,» dedi.

Kalabalık sustu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 84 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Rivayet ederler ki, düğünün yapıldığı köyle Karacaoğlanın evinin arası bir günlük yoldur. Rivayet ederler ki, Karacaoğlanın sazının teli koptunca, Karacaoğlanın da içinde tâ derinden bir tel kopar... Ve Karacaoğlan düğünden ayrılınca, bu bir günlük yolu göz açıp kapayıncaya kadar geçer.

Karacaoğlan çadırına geldiği zaman, ala şafak atıyordu. Çadıra girdi, girdi ki ne görsün! Dünya başında fır döndü. Bir an durdu. Düşündü. Karacaoğlan adam öldüremezdi ki... «En sonunda ola-

sağı buydu,» dedi, kendi kendine. «Bey kızları Bey oğullarınındır. Bu sırada kız uyumamıştı. Ala şafağın ışıkları yüzündeydi. Halil uyuyordu. Kız Karacaoğlanı görünce tepesinden kızgın sular dökülmüşe döndü. Gözlerini kapadı. Karacaoğlan ne yapacaktı. Bekliyordu. Karacaoğlan hiç bir şey yapmadı. Yalnız abasını sırtından çıkardı. Usulca üstlerine örttü. Döndü yürüdü. Yel gibi düştü yollara. İçinin ateşini yele vermişti. Serinlikten imdat umuyordu.

DEVAM EDECEK

Bünyamin TAN

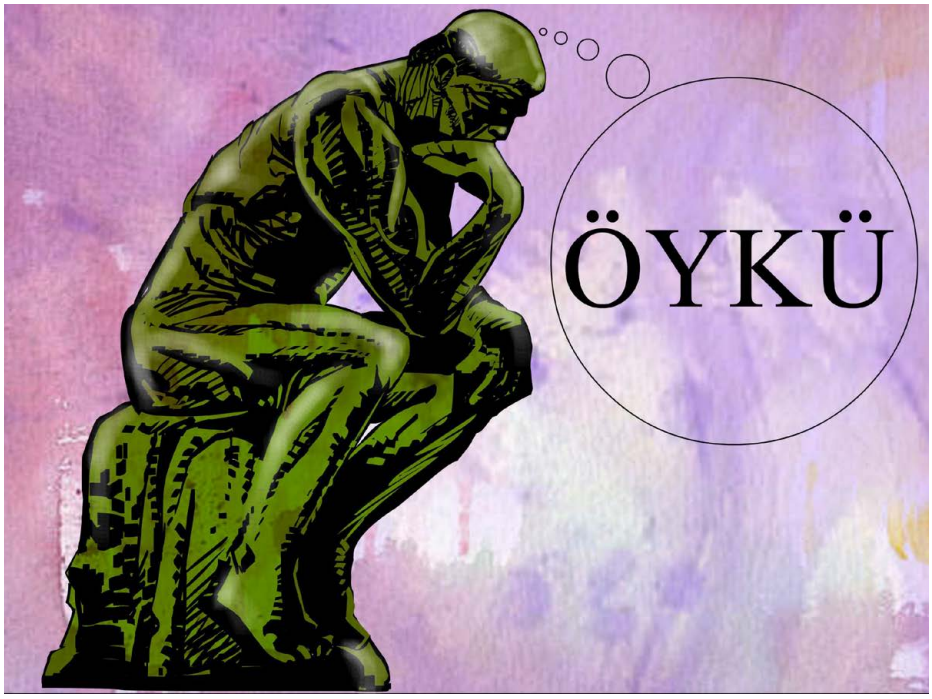

AYNALAR *Bölüm - 2*

Tam üç yıl önce bir gece arkadaşlarıyla çılgınca eğlenmişler ve çok içmişlerdi. Sokaklarda birbirlerine yaslanarak gezinirlerken kendilerini Serhat'ın evinin önünde buldular ve apartman kapısından içeri girdiler. Üçüncü kattaki daireye yalpalayarak çıktılar ve Serhat anahtarı güç bela montunun iç cebinden çıkarabildi. Kapıdan içeri girer girmez iki sevgili kendilerini yatakta buldular ve Selin o gece hamile kalmıştı.

Tam üç yıl önce bir gece arkadaşlarıyla çılgınca eğlenmişler ve çok içmişlerdi. Sokaklarda birbirlerine yaslanarak gezinirlerken kendilerini Serhat'ın evinin önünde buldular ve apartman kapısından içeri girdiler. Üçüncü kattaki daireye yalpalayarak çıktılar ve Serhat anahtarı güç bela montunun iç cebinden çıkarabildi. Kapıdan içeri girer girmez iki sevgili kendilerini yatakta buldular ve Selin o gece hamile kalmıştı. Bunu öğrendikleri gün aldırmak için çok geç kalmışlardı. Bir arkadaşlarının aracılığıyla yasadışı yollardan bebeği aldırmayı başarmışlardı. Bu ikisi arasında bir sır olarak kalacaktı. Burma'da şahit oldukları olaya dek sanki hiç yaşanmamış gibi hafızalarından silinip gitmişti.

***

- Hanımefendi, iyi misiniz?

Selin, resepsiyonistin sesiyle irkildi.

- Evet, .. evet.., iyiyim, teşekkür ederim.

- Her ne yaptınız bilmiyorum, sizi sorguladığımı düşünmeyin efendim. Ama her ne yaşadıysanız şahit olduğunuz olayda bu dünya ile irtibatını kestiğiniz ve sizi takip eden bir ruh büyücü hekim kadının yaptığı ayinle serbest kalmış olmalı.

Selin, tereddütlü bir sesle:

- Neyi kastettiğinizi anlamıyorum, neyse teşekkür ederim anlattıklarınız için. Ben en iyisi odama çıkayım.

Oturduğu koltuktan hızlıca kalktı ve asansöre yöneldi. Düğmeye basıp asansörün gelmesini bekledi. Biraz sonra asansör zemin kattaydı ve yavaşça kapısı açıldı. Asansöre binmek için adımını atıp başını kaldırdığında asansör aynasında gözleri alev kırmızısı olan bebeğini yeniden gördü ve aniden geriye çekilip çığlık attı.

- Hanımefendi, iyi misiniz?

Hiç cevap vermeden koşar adım merdivenlere yöneldi. Az evvelki korkusu biraz olsun hafiflemişti. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkarken arkasından derinlerden gelen bir bebek sesi duymaya başladı. Yeniden dehşete kapılmıştı ve koşar adım odaya doğru yöneldi. Kapısına varır varmaz yumruklamaya ve nişanlısına seslenmeye başladı. Sesleri duyan Serhat, yataktan fırladığı gibi kapıyı açtı ve nişanlısını kâğıt gibi bembeyaz bir yüzle kapıda buldu. Tüm vücudu sıtma nöbeti geçiriyormuşçasına titriyordu.

- Canım, ne oldu, neyin var? Betin benzin atmış.

Selin, tepeden tırnağa titriyor, cevap vermek istiyor ama bir türlü konuşamıyordu. Serhat ona sıkıca sarılıp güvende hissetmesini sağlamaya çalıştı.

- İyi misin?

- İyiyim canım, iyiyim.

- Emin misin, rengin solmuş, titriyorsun? Yoksa hastalandın mı sen?

- Hayır hayır iyiyim.

- Dün akşamki yemek mi dokundu yoksa?

- Yok, hayır, ben iyiyim. Bir şeyim yok.

- Nasıl iyisin? Çok korkmuş gibisin? Bir şey mi oldu?

- Hayır, bir şey olmadı?

- Selin, saklama benden. Seni iyi tanıyorum. Hiç normal değil bu halin. Belli ki çok korkmuşsun. Neyin var, ne oldu?

- Yok bir şeyim, yeter artık üstüme gelme.

- Peki, tamam öyle olsun.

Selin, gün boyu yaşadığı olayın tesirinden kurtulamamıştı. Gittiği her yerde görüntüsünün yansımasının yanında o bebeği görüyor ve ruhunu derin korkular kaplıyordu. Gün boyu, aniden bastıran sağanak yağmurda ıslanır gibi ruhu da bu korku nöbetleriyle pejmürde bir hal alıyordu. Akşam olduğunda otele vardılar. Hiç bir şey yememiş olmasına rağmen ağzına bir lokma koymadan kendini yatağa bıraktı ve uykuya daldı. Serhat, nişanlısının gün boyu garip tavırlarından tedirgin olmuştu. Ama onu daha çok üzmek korkusuyla aklındaki düşünceleri ona açmamıştı. Bir süre sonra uykuya dalınca üzerini battaniyeyle örttü ve bir şeyler yemek için otelden dışarı çıktı.

Bir süre sonra Selin uyandı. Fakat otel odasında değildi. Her yer kapkaranlıktı. Her nereye koştursa karanlıktan başka bir şey yoktu. Bir an kör olduğu vehmine kapıldı. Hiç ışık yoktu veya hiç bir şey göremiyordu. Sonra her yeri aynalarla kaplı loş bir odada buldu kendisini aniden. Tüm aynalarda aynı anda küçük bir görüntü belirdi ve derinlerden bir bebek sesi duydu. Ses gittikçe yükseliyor ve aynadaki o küçük nesne de gittikçe büyüyordu. Bir süre sonra bu görüntünün dünkü olayda ve bu sabah asansör aynasında gördüğü kırmızı gözlü bebek olduğunu fark etti. Görüntü gittikçe büyüdü ve bir anda kayboldu. Selin, elleriyle yüzünü kapamış ve ağlama nöbetine tutulmuştu. Birden boşlukta süzülüyormuş hissine kapıldı ve biraz sonra bedeninin soğuk bir rüzgârla irkildiğini fark etti. Ellerini yüzünden çektiğinde yıldızlara doğru yükseldiğini gördü. Bir müddet sonra kendini korkunç sürüngenlerin, çıyanların, akreplerin olduğu kül rengi çimenlerle kaplı bir ovada buldu. Gökyüzü bakır rengindeydi. İçindeki dehşet duygusu gittikçe artıyordu. Korkudan hareket edemez bir haldeydi. Yaşayacakları henüz sona ermemişti. Gözü birkaç metre önündeki oynayan tümseğe takıldı. Toprak iyiden iyiye kıpırdamaya başladı ve içinden bir bebek çıktı. Bebeğin gözleri kıpkırmızıydı ve çıkar çıkmaz ona doğru emeklemeye başladı. Sonra her yerden toprak kıpırdamaya ve her birinin içinden bir bebek çıkmaya başladı. Tüm bebeklerin gözleri kıpkırmızıydı ve Selin'e doğru emeklemeye başladılar. Ne yöne dönse etrafının bebeklerle çevrelendiğini gördü. Artık kaçacak bir yerinin olmadığını anlamıştı. Kısa bir süre sonra bebekler hemen yanında bitivermişti. Selin bacağında bir ısırık hissetti ve çığlık attı. Sonra bir başka ısırık hissetti ve bir diğerini. Vücudundan et parçaları koptukça kendini güçsüz hissetmeye başladı ve sonra yere yıkıldı. Ardından tüm bebekler emekleyerek yanına vardı ve vücudundan bir yeri ısırmaya ve etlerini koparmaya devam etti. Sonra bir bebek yığının altında kaybolup gitti. Bedeninden geriye iskeletinden başka hiçbir şey kalmamıştı. Her yerde insanın tüylerini diken diken eden bebek sesleri duyuluyordu. Selin'in çığlıkları bu uğultunun içinde kayboldu. Ve Selin sanki hiç yaşamamış gibi ortadan yok oldu.

Son

BORNEO'NUN PAGAN KABİLELERİ

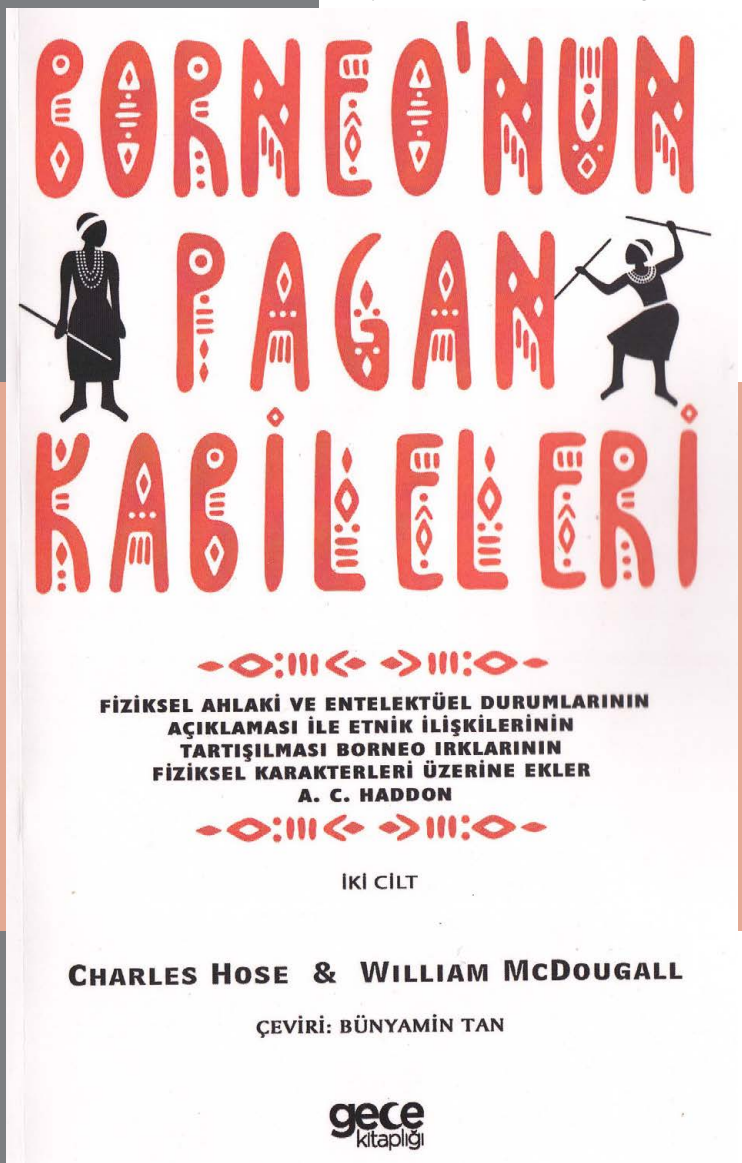

Bu kitabı yazarken, Borneo pagan kabilelerinin, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında var oldukları gibi, net bir resmi sunmayı amaçladık. Diğer yazarlar tarafından kaydedilen gözlemleri somutlaştırmaya çalışmadık, ancak onlardan yararlandık ve kendi gözlemlerimizi yapma da onları rehber edindik ve onlardan yardım aldık. Hem ilk elden, hem de insanlar ve onların sahip oldukları, gelenek ve görgüleriyle ve birçok kabilenin kadın ve erkekleriyle yapılan sayısız konuşmalar yoluyla doğrudan gözlemleyerek elde edebileceğimiz kadar bilgi kaydetmekten memnunuz.

Okuyucunun, materyallerimizi toplamak için haz duyduğumuz fırsatların doğası hakkında bilgi sahibi olma hakkı vardır ve bu nedenle aşağıdaki kişisel ifadeleri sunmaktayız. İçimizden biri (C.H.) Sarawak Rajahı hizmetinde yirmi dört yılını Sivil Memur olarak geçirmiştir; bu zaman zarfında yirmi bir yıl aslında Sarawak'ta geçirilirken, bazı aylar zaman zaman komşu toprakları ziyaret etmek için harcanmıştır, Celebes, Sulu Adaları, Ternate, Malay Yarımadası, İngiliz Kuzey Borneo'su ve Hollanda Borneo'su. Sarawak'ta geçirilen yirmi bir yıldan yaklaşık 18'i Baram bölgesinde, geri kalan kısmı ise çoğunlukla Rejang bölgesinde geçti. Her iki bölgede de, özellikle de Baram'da, başlıca halkların hemen hemen hepsinin yerleşim yerleri ve temsilcileri bulundu; Genel Vali Sulh Hâkimi olarak görevlerinin doğası, tüm bölgelerin kabileleri ile sürekli ve samimi bir ilişki gerektiriyordu ve uzak bölgelere, daha önce keşfedilmemiş bölgelere uzun ve yavaş yolculuklar yapıyordu. Kabilelerin sulh hâkiminin haftalarca ya da aylarca tek yol arkadaşı olduğu ve gecelerinin ve günlerinin çoğunun halkın evlerinde geçirildiği bu yolculuklar, kendileri ve yollarıyla ilgili samimi bilgi edinmek için eşsiz fırsatlar sundu. Bu fırsatlar ihmal edilmedi; tüm bu dönem boyunca notlar yazılmış, özel meseleler izlenmiş, fotoğraflar çekilmiş ve eskizler yapılmıştır.

Çizgi Roman Cenneti
Belçika'dan Çizgili Haberler
Erol Bostancı
bildiriyor
BAYILIYORUM
ŞU SINCAPA!
ŞANSLI
PIZZA

Erol Bostancı

Üçüncü Uluslararası Çizgi Roman Salon'u 23, 24 ve 25 ocak 1976 senesinde Angoulême fransız şehirinde düzenlendi. Jean Giraud (Moebus) festival afişini tasarladı. Aynı yıl, yabancı senaristi ödülü Raoul Cauvin'e verildi. Senarist olarak uzun kariyeri boyunca sayısız ödül kazandı.

RAOUL CAUVIN

Üçüncü Uluslararası Çizgi Roman Salon'u 23, 24 ve 25 ocak 1976 senesinde Angoulême fransız şehirinde düzenlendi. Jean Giraud (Moebus) festival afişini tasarladı. Aynı yıl, yabancı senaristi ödülü Raoul Cauvin'e verildi. Senarist olarak uzun kariyeri boyunca sayısız ödül kazandı : "Du Nord au Sud" (Les Tuniques bleues çizgi romanı, 1972) albümü için Saint-Michel en iyi mizahi senaryo yazarı ödülü kazandı, "Les Gorilles font les fous" (Sammy çizgi romanı, 1975) albümü için Saint-Michel en iyi mizahi senaryo yazarı ödülü kazandı, 1977 senesinde tüm çalışmaları için Saint-Michel en iyi mizahi senaryo kazandı ve 2008 senesinde tüm çalışmaları için Saint-Michel en iyi mizahi senaryo kazandı.

Birkaç yıldan beri Çavuş Chesterfield ve Onbaşı Blutch'ın heykelleri ("Les Tuniques Bleues" çizgi romanın sembolik karakterleri) Tamines (Sambreville)'nin bir döner kavşaklardan birinde bulunuyor. Ve 5 Eylül 2019'den beri, iki yeni heykeller (Godaille ve Mme Sans-Gêne) Belçika'daki Tamines kentinin bir döner kavşaklardan birinde dikili bulunuyorlar. Jacques Sandron ve Raoul Cauvin ortak çalışmalarının "Godaille et Godasse " çizgi romanın sembolik karakterleri.

2020 senesinde, senarist Raoul Cauvin, "Les Tuniques Bleues" kült çizgi romanın senaryolarını yazmayı bırakıyor. i durdurdu. La Bataille du Cratère albümü 25 Ekim 2019'da yayınlandı. Geçen sene, Raoul Cauvin zaten altmış dördüncü albüm yazdı (Hala Willy Lambil tarafından çiziliyor) ve bu albüm 2020 senesinde basılçak. Yayıncı şu anda dizinin geleceğini için Raoul Cauvin ve Willy Lambil ile konuşuyor.

Raoul Cauvin, 26 Eylül 1938'de Antoing'de (Belçika) doğan Belçikalı bir çizgi roman yazarıdır. Franco-Belçika çizgi romanlarındaki en üretken senaryo yazarlarından biridir. 1960'ların sonunda, iki başarılı macera dizisi yarattı : Les Tuniques bleues ve Sammy. Willy Lambil tarafından tasarlanan birincisi, hala Fransız-Belçika çizgi romanının en çok satanlarından.

Sonraki yıllarda, her zaman Dupuis Yayınları tarafından yayınlanan birkaç mizahi dizi başlattı : bazıları 2000-2010 yılları arasında durduruldu : Cupid (1990) ve Les Paparazzi (1996). Daha sonra Haziran 2019'da, bazen Fransız-Belçika çizgi romanının klasikleri haline gelen diğer bazı başlıkların durdurulması resmi hale getirildi : Les Femmes en blanc (1986), Pierre Tombal (1986) ve Les Psy (1992). Diğer çizgi roman dizileri hala yayınlanmaktadır : Ajan 212 (1981) ve Cédric (1986).

Raoul Cauvin ilk olarak Tournai'deki Saint-Luc Enstitüsü'nde reklam litografisi okudu, ancak çalışma hayatına girdiğinde bu eğitimin artık 1930'ların sonundan beri yararlı olmadığını keşfetti. O sıralarda,

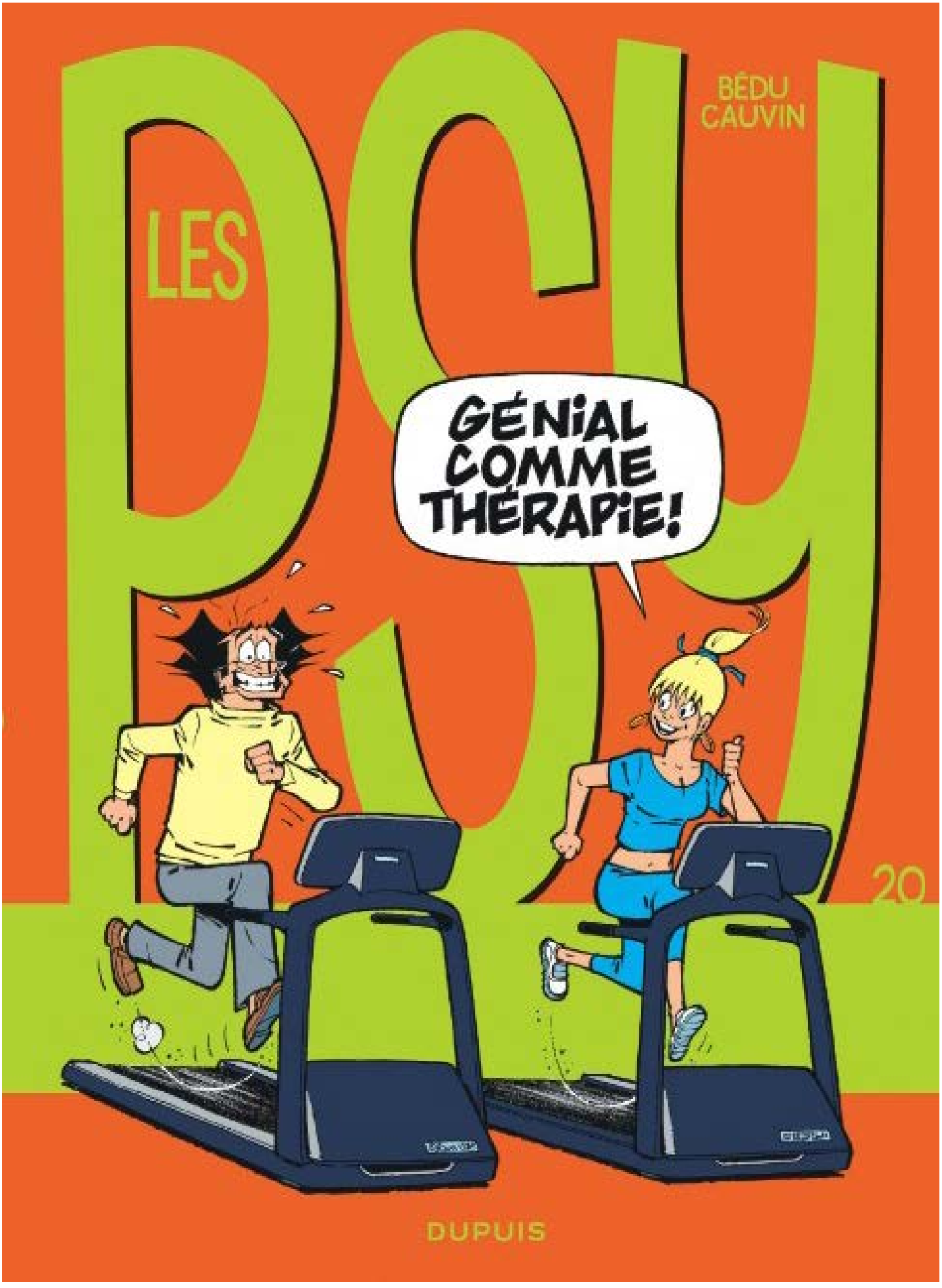
LES
BÉDU
CAUVIN
GÉNIAL COMME THÉRAPIE!
20
DUPUIS

çok değişik ve küçük işler yaptı mesela bir bilardo topları üreten bir fabrikasında çalıştı. 1960 yılında Dupuis Yayınlarına bir bulmaca tasarımcısı ve muhabiri olarak katıldı, ardından yedi yıl kaldığı çizgi film bölümünde (TVA) kameraman oldu. O sırada çizimde elini denedi, ama başarılı olamadı.

Senaryo yazmaya hevesli olduğu için, yazdığı senaryoları Yvan Delporte'ye sundu, ancak 1964'ye kadar tüm yazı dizi projeleri rededildi. Ve nihayet o senesinde Charles Degotte tarafından çizilen bir mini hikaye için ilk hikayesini yerleştirmeyi başardı. Sonra, Degotte, Eddy Ryssack, Serge Gennaux, vb. tarafından çizilen bazı mini öyküler ve kısa öyküler oldu. Raoul Cauvin'in editör kadrosunun hayatından yaptığı mizahi eskizleri büyük ölçüde takdir eden Charles Dupuis, 1967'de onu Claire Bretécher ile tanıştırdı ve Le Journal Spirou'da düzenli bir yer vaat etti. 1968'de Raoul Cauvin dört seri başlattı.

Arthur ve Léopold pireler (çizer Carlos Roque ile) ve Loryfiand ve Chifmol (çizer Gennaux ile) maceraları özel bir başarı elde etmediler. Birincisi 1969'de ve ikincisi için 1973'de sona erdi. Les Naufragés (Claire Bretécher ile), sıra dışı mizahı çizgi roman, sayesinde küçük bir saygın başarı ile tanıştı, ancak oldukça hızlı bir şekilde durdu. Raoul Cauvin, Lucky Luke çizgi romanı Pilote dergisini gitmesi ve Le Journal Spirou dergisinde bıraktığı boşluktan yararlandı. Raoul Cauvin, Le Journal Spirou için (dergide bazı çizgi roman sayfaları yapan genç çizer Louis Salvérius ile) yeni bir parodik ve kovboy çizgi roman tasarlıyor : Les Tuniques Bleues.

Ancak 1972'de, Salvérius dördüncü uzun öykü olan Outlaw'ın yapımı sırasında aniden öldü. Raoul Cauvin, (1959'dan beri gerçekçi Sandy ve Hoppy serisinin ve aynı zamanda 1960'dan beri esprili Hobby ve Koala serisinin tasarımcısı) Lambil'e Les Tuniques Bleues serisini devam etmesini önerdi.

1973-1975 yılları arasında Raoul Cauvin, haftalık olarak yedi yeni dizi başlattı. Üçü oldukça ihtiyatlı : Les Naufragés de l'espace (Guy Counhaye ile, 1973-1978 arası) ve Christobald (Antoinette Collin ile, 1975-1978 arası) ikna edici değilken Le Vieux Bleu, Natacha'nın çok beğenilen tasarımcısı François Walthéry ile, gerçek bir saygın başarı elde eder, ancak sadece yaklaşık kırk sayfa yayınlanır. 1975 yılında Daniel Kox ile yaratılan L'Agent 212, ilk gerçekten popüler gags serisi oldu. Oldukça beceriksiz bir polis memurunun maceralarını anlatarak, haftalık olarak kalıcı olarak kurulur ve 2011 senesi kadar yayınlanır.

Maurice Tillieux'un 1978'de ölmesinden sonra Dupuis Yayınları en üretken senaryo yazarlarını kaybetti ; o senesinde zaten çok mevcut olan Raoul Cauvin giderek daha fazla olacak. Raoul Cauvin, genellikle haftalık olarak yayınlanan beş başarılı gag serisinin yanı sıra takip edilecek iki amiral gemisi serisinin senaryo yazarıdır (Les Tuniques bleues ve Sammy, diğer serileri durduruldu). Raoul Cauvin, 1980'lerin sonunda derginin serinin ana tedarikçisiydi : Les Psy (1992'de başladığı Bédu'yla), Taxi Girl (Laudec ile üretilen daha gerçekçi bir dizi : 1992-1998 arası), Cédric ve Les Paparazzi (Mazel ile) serileri ile dergiyi beslenmeye devam etti.

Raoul Cauvin medyalardan kaçan bir sernarist dir. 1972 beri Dupuis Yayınların kataloğunun bir varlığıdır. Onlara 2002'de satılan kırk milyon albüme ulaşmasını sağladı ve Journal du dimanche gazetesinde : "40 milyon albümlü bilinmiyen kişi" başlığına yol açtı. Sonra 2006 yılında kırk beş milyon albümleri satıldı, ve iki çizgi roman serileri satışlarının ilk 20'sinde bulundular. 2016 yılı, otuz yıllık bir varlığın ardından ve bir çok albümün ardından, Pierre Tombal'ın son albümünün yayınlanmasıyla damgalandı.

Raoul Cauvin 70ci doğum günü için, Le journal Spirou 3676 numarasında (24 Eylül 2008) özel bir sayı ile onurlandırıldı. Eylül 2013 senesinde, medyalar Raoul Cauvin 75ci doğum gününde emekli olduğunu haberi yazdılar, ancak çizgi roman dizileri yayınlanma hızını değişmeden kalır.

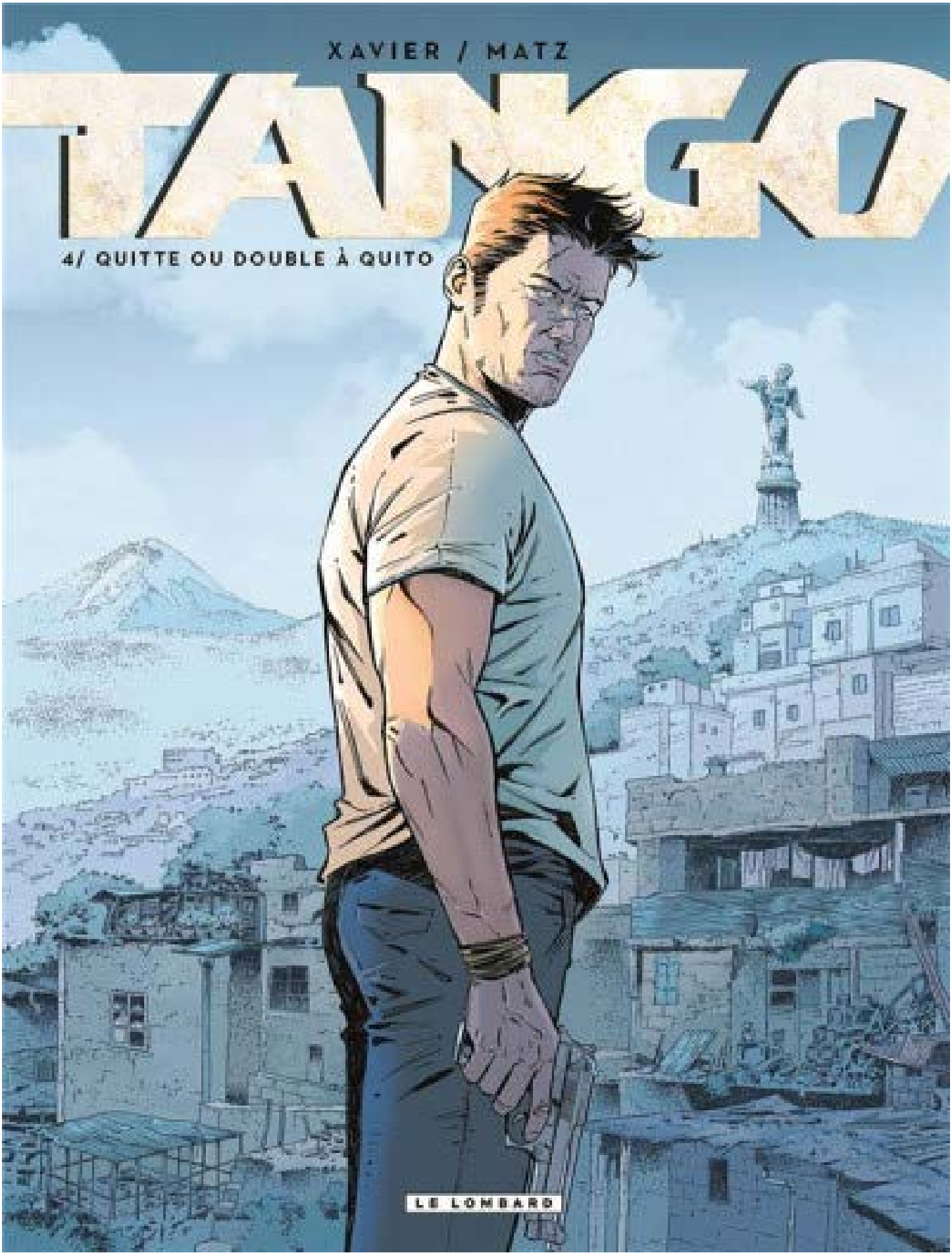
XAVIER / MATZ
TANGO
4/ QUITTE OU DOUBLE À QUITO
LE LOMBARD

TANGO

Tango çizgi romanın yeni albümü 31 Ocak 2020'de çıktı (4cü bölüm: Quitte ou double à Quito (Quito'da Ya hep ya hiç), Philippe Xavier'in çizimleri ve Matz'ın senaryoları ve Lombard Yayınları tarafından basıldı.

İlk bölüm:

Bir uyuşturucu kartelinden milyonlar çaldıktan sonra John Tango, emekli olmak için mükemmel bir yer bulduğunu düşünerek Bolivya'daki uzak bir köye taşındı. Ama şans zor zamanlar geçiriyor, yeni komşusu ve oğlu da karmaşık bir geçmişten kaçıyor gibi görünüyor. Bu iki kişi üç silahlı adam tarafından saldırıya uğradığında, Tango onları savunur ve saldırganları öldürür. Halen farkında değil ancak iki güçlü silahlı grubun dikkatini çekti. And Dağları'nın en huzurlu köşesi orada uzun süre kalmayacak.

Bir uyuşturucu kartelinden milyonlar çaldıktan sonra John Tango, emekli olmak için mükemmel bir yer bulduğunu düşünerek Bolivya'daki uzak bir köye taşındı.

Dördüncü bölüm:

Muller davasının ardından, Tango DEA (Amerikan Uyuşturucu ile Mücadele İdaresi) tarafından tespit edildi. Bu federal ajans, onu anonim olarak eski ortakları ele veriyor, Federal ajansının amaçı onları bir tuzağa düşürmek. Ekvador'u gezmekle, Tango ve Mario seyahatlerinin tadını çıkarmayı umuyordu... Ancak turist bölümü kısa sürecek, iki arkadaş yakında bir Dantesque çatışmasının ortasında olacak.

Philippe Xavier, 8 Mayıs 1969 doğumlu Fransız bir çizgi roman çizeri dir. Aslen Bordeaux bölgesinden olan Philippe Xavier, Şili'de çalışmaya başlamadan önce Arjantin'de reklam eğitimi aldı. 1991'den itibaren Amerika'da on iki yıl yaşadı, burada Marvel ve Peregrine Entertainment için 6 yıl boyunca çizgi roman üretti. Calibre Comics'te Legendlore çizgi romanın 18 sayı çizdi ve halen tanınan bir tarzda Heavy Metal ve Frank Frazetta Illustrated dergileriyle işbirliği yapıyor.

2003 yılında Fransa'da, Lyon'da olan Soleil Yayınları ile yaptığı sözleşme ile ikili Ange tarafından yazılan Le Souffle adlı bir fantastik dizi başlattı. 2006'da Lombard Yayınları ile çalışmaya başladı. Ve bu yayınları için ve Jean Dufaux ile Croisade serisine başladı.

Gerçek adı Alexis Nolent olan Matz, 1967 yılında Rouen'de doğan bir Fransız yazar ve çizgi roman senaristidir. 1990'dan beri 25'ten fazla çizgi roman albümü yazdı, aynı zamanda bir Fransız televizyon dizisinin ortak tasarımcısı ve yazarlarından biri. İki roman yazdı.

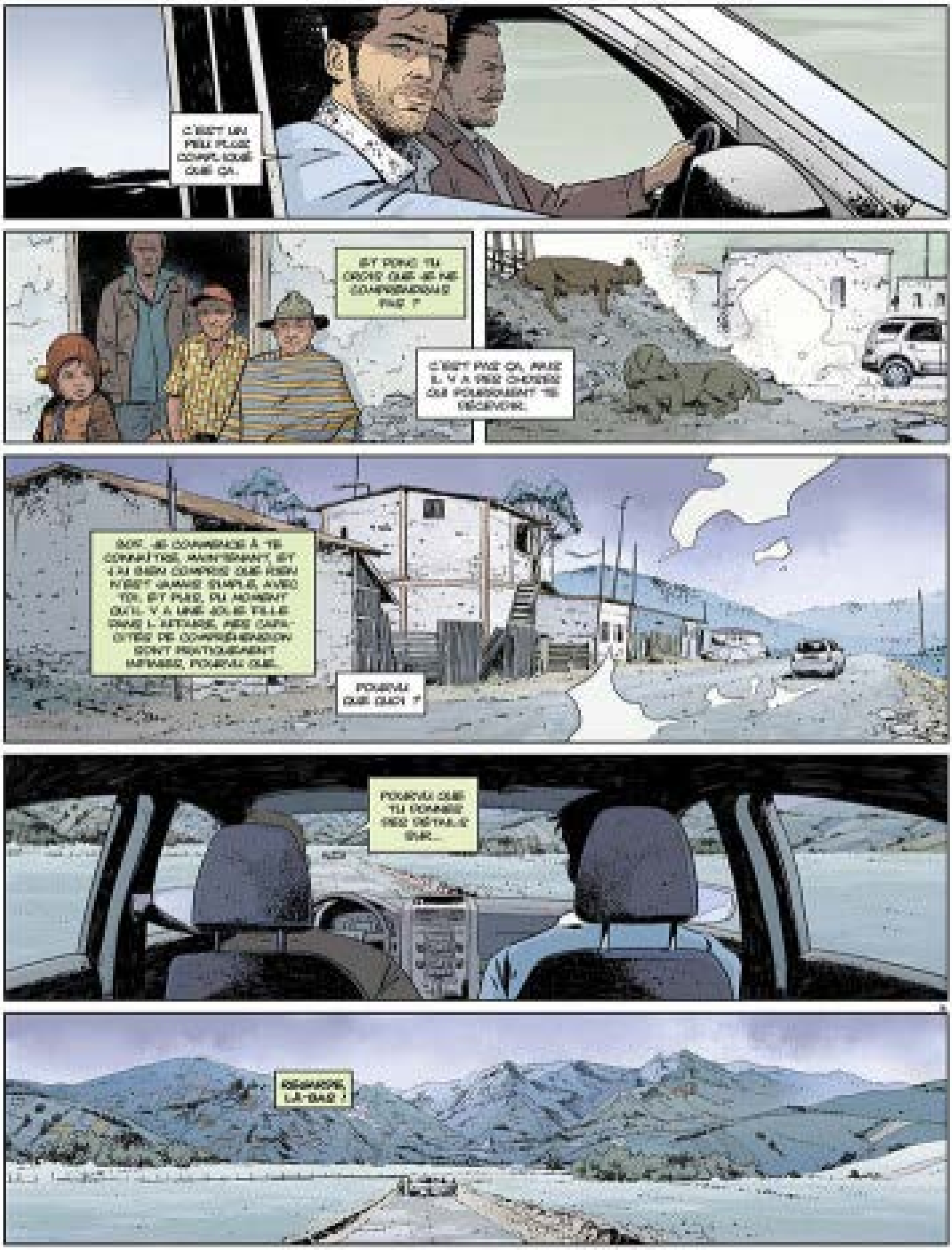
C'EST UN PEU PLUS COMPLIQUÉ QUE ÇA.
ET POURQUOI TU CROIS QUE JE NE COMPRENDRAIS PAS ?
C'EST PAS ÇA, MAIS IL Y A DES CHOSES QUI POURRAIENT TE DÉCEVOIR.
BON, JE COMMENCE À TE CONNAÎTRE, MAINTENANT, ET J'AI BIEN COMPRIS QUE RIEN N'EST JAMAIS SIMPLE, AVEC TOI. ET PUIS, DU MOMENT QU'IL Y A UNE JOLIE FILLE DANS L'AFFAIRE, MES CAPACITÉS DE COMPRÉHENSION SONT PRATIQUEMENT INFINIES, POURVU QUE...
POURVU QUE QUOI ?
POURVU QUE TU DONNES DES DÉTAILS SUR...
REGARDE, LÀ-BAS !

M'ARRÊTER ? T'ES PAS BIEN ?
ARRÊTE-TOI !
ARRÊTE-TOI, JE TE DIS !
"DÉMARRE..., "ACCÉLÈRE..., "ARRÊTE-TOI... POUR UN FEU, C'EST QU'IL ME DONNERAIT DES ORDRES...
À MOI, UN HOMME FAIT, AVEC MON EXPÉRIENCE...
JE VISE LES PNEUS ET TOI, LE PARE-BRISE, D'ACCORD ?
OUI, MON GÉNÉRAL...
FEU !
PAW
PAW
PAW
PAW
PAW
PAW

Gökcan Ablak

AY BATIMI

Bulutsuz, berrak bir yaz gecesiydi. Yıldızlar gökyüzüne çoktan çıkmıştı. Ay'ın solgun yüzü ise ağır ağır yükselmekteydi. Zemini kaplayan gölgeli orman örtüsünü ayın ve yıldızların doğal ışığı aydınlatıyordu. Ormanın derinliklerinden geçen yolun üzeri, ağaçların dallarıyla örtülmüştü. Ağaç köklerinin diplerinde biten bodur otların arasından ateş böceklerinin yanıp sönen ışıltıları görülüyordu.

Bulutsuz, berrak bir yaz gecesiydi. Yıldızlar gökyüzüne çoktan çıkmıştı. Ay'ın solgun yüzü ise ağır ağır yükselmekteydi. Zemini kaplayan gölgeli orman örtüsünü ayın ve yıldızların doğal ışığı aydınlatıyordu. Ormanın derinliklerinden geçen yolun üzeri, ağaçların dallarıyla örtülmüştü. Ağaç köklerinin diplerinde biten bodur otların arasından ateş böceklerinin yanıp sönen ışıltıları görülüyordu. Serin gece yeli bazı ağaçların yapraklarından hışırtılı sesler çıkartarak yoluna devam ederken, bu melodilere ağustos böceklerinin belirli aralıklarla çıkardıkları tiz sesleri karışıyordu.

Helsman üçlü bir koltuğa uzanmıştı. Dikkatini, dışarıdan gelen seslerden çok lambanın etrafında bir alçalıp bir yükselerek dönen gece kelebeğine odaklamıştı. Kelebek, sanki ışıkla aşk yaşıyormuş gibiydi. Kendisinin de kelebekten farkı yoktu aslında. Piyanosunun başına oturduğu anda, tuşlardan dökülen her notaya âşık oluyordu. Sanki eskimiş, kasvetli bir sarayın siyah-beyaz döşenmiş zeminli salonunda dans edermişçesine, parmakları tuşlarda dolanıyordu. Melodiler bazen uysallaşıyor, hiç umulmadık bir zamanda aniden hırçınlaşıyordu. Helsman, ise kendisini dingin bir okyanusun birden fırtınaya çevirdiği dalgaların ortasında sürüklenen bir kalyon gibi hissediyor ve hatta bu durumdan anlatılmaz keyif alıyordu. Maddenin yok olduğu, coşku ve hüznü yaratan duyguların var olduğu bir an. İşte bu zamanlarda beste yapıyordu, içindeki bitmeyen enerjinin nereden geldiğini bilemiyordu lakin bu mutluluk ona yetiyordu.

" Ne farkım var ki senden! Sen ışığa âşıksın ben ise notalara". Dedi ve uzun bir kahkaha attı. Orman evinin ilk katındaki salonun duvarında olan saat, on bir kez vurdu ve kahkahası bu tiz ding-dang'lara karışıp gitti. Daha sonra Helsman, doğrularak sırtını koltuğa yasladı. Duvarda asılı olan, çevresi gümüşten çiçek ve yapraklarla işlenmiş oval bir

ayna dikkatini çekti. Sanki onu orada ilk kez görmüş gibiydi. Bu arada aynanın sol tarafındaki açık pencereden süzülen rüzgâr, kırmızı renkli perdeleri havalandırıyor, nemden ağırlaşmış odaya az da olsa serinlik katıyordu. Helsman, koltuktan kalkarak pencerenin hemen altındaki masaya doğru yürüdü. Üzerindeki şişeden bir bardak su içti. Yüzeyi tozlarla kaplı olan aynayı silerek dikkatlice kendisine bakmaya başladı. Taranmamış, siyah dalgalı saçları, omuzlarını örtüyordu. Saçlarının arasında az da olsa beyazlıklar seçilebiliyordu. Geniş alnında su damlacıkları oluşmuştu. Gözlerinin siyahlığı üzerinde parlak dâhiyane ateşler yanıyordu. Burnu kemerliydi, yüzün keskin çizgileri belli değildi. Çünkü sakalları yüzünü kapatmıştı. Üzerinde sadece ince beyaz bir gömlek vardı. İnsanlardan uzak, içe kapanık, hayatını tek bir şeye adamış bir portrenin yansımasıydı. İşte, bu şekilde kıpırdamadan yüzüne bakmayı sürdürdü, ta ki aynadaki yansımasının kendisiyle konuştuğunu zannedene değin.

" Uzun süredir kendine bakmıyorsun sanırım. Ben de seni göremedim aynı zamanda. Belki de kendini fazla ihmal ediyorsundur" dedi, aynadaki görüntü.

" Hayır, kendimi ihmal ettiğimi de nerden çıkartıyorsun, yapacak öyle önemli işlerim var ki başımı kaldıracak vakit bile bulamıyorum" diye karşılık verdi Helsman.

" O halde bu da bir ihmal çeşididir sanırım. Her ne ise seni sıkıştırmak niyetinde de değilim. Sadece bir az sıkıldım burada, kendi yüzümü görememek beni rahatsız etti o kadar" dedi, yansıma.

" Demek sıkıldın ha! Seni ihmal etmemin geçerli nedenleri var. Bu nedenler ise bilindik, basit nedenler değil. Yaratmanın ne demek olduğunu biliyor musun, ruhumdan bir parça vermenin hayata. Her yaratımım, bu dünyadaki ölmeden önceki son soluk alıp verişlerimdir. Seni ihmal etmişim hah! Tabi ki ömrüm boyunca yüzümde belirmeye başlayan buruşuklukları seyretmek zorunda kalmayacağım. Ama sen yaşlanıyorsun dostum, benden de yaşlısın ve bir zaman sonra öleceksin, bu senin sonun olacak, hem de kaçınılmaz sonun. Ama ben hala yeni besteler yapmaya devam edeceğim. Ta ki bedenim göçüp gittikten sonra, bestelerim ölümsüzleşene değin. Bu vakte kadar piyanomun başından kalkmayacağım. Kaşlarını çatarak bakma öyle, yoksa konuşmalarım seni rahatsız mı etti. Yoksa ölüm korkusu mu seni kızdırdı, geçmişinden bu ana değin hiç bir şey bırakmamanın verdiği acıyla mı yüzleştin. Bakıyorum da yüzün iyice lanetleşti ve ağzından pis salyalar saçılmaya başladı. İşte sen busun, zavallı bir sürüngen, vaftiz olmamış lanetli bir mahlûk, anlıyor musun beni, sen kahrolası bir yansımadan başka hiçbir şey değilsin."

"Yeter artık bu ağır aşağılamalarına dayanamayacağım. Sus, yeter, kapa şu iğrenç çeneni."

" Ne sen susturabilirsin beni ne de başkası. Burada sadece ikimiz varız. Cehenneme, biletini Azrail den önce benim kesmemi istemiyorsan, bir daha yüksek sesle konuşma, anlıyor musun."?

" Beni asla yok edemesin, bunu biliyorsun, bu gerçeği bilmezlikten gelip de kendini kandırmaktan başka bir şey yaptığın da yok zaten."

" Demek öyle alçak yaratık, seni yok edemem ha, bunu sen istedin, sabrımı zorladın, dilini tutmamanın cezasını ağır ödeyeceksin."

Diyerek sehpanın üzerindeki bardağı alıp, birkaç adım geriledi. Kendisini, bir giyotinin ipini kesmek için baltasını bileyen, siyah kukuletalı bir cellât gibi hissediyordu. Mahkûm ise ona acı veren yansımasının ta kendisiydi. Artık o ölecekti, bu kaçınılmaz bir sondu. Bardağı sıkıca kavradı, hızla aynaya doğru fırlattı. Şiddetli bir şekilde, camda bir çatırdama sesi duydu. Kırılan bardak yerde tuz buz olmuştu ama ayna hala aynı yerdeydi. Eskisinden tek bir farkı vardı. O da aynanın büyüklü küçüklü onlarca parçaya bölünmesiydi. Helsman, yok ettiğini zannettiği aynaya doğru yaklaşınca, tiz bir çığlık attı. O yok olmamış, hatta birçok parçaya bölünmüştü. Artık yansımalardan çıkan sesler çoğalmış, dörtlü bir kanon gibi, çığlıkları odaya dolmaya başlamıştı. Ve her bir ses şu sözleri tekrar ediyordu:

" Beni öldüremezsin, benden biz doğduk, bizi öldüremezsin, bizi her öldürdüğünde daha da çoğalacağız, sen teksin, bizi öldüremezsin, bizi öldüremez…"

Bu irinli çığlıklar Helsman'ın beynine çivi gibi çakılıyordu. Kulaklarını kapamayı denedi ama sesler hala duyuluyor, giderek vücuduna bir zehir gibi yayılmaya başlıyordu. O ise hala elleri kulaklarında çatlamış olan aynanın yansımalarına bakıyordu. Onlarca yansıma sanki büyük bir zafer kazanmışçasına, kükrüyor, çığlıklar atıyordu. Helsman ellerini

kulaklarından çekti, çatlamış olan aynanın her iki yanını tutarak yüksek sesle:

" Artık sizden sonsuza değin kurtulacağım sefil yansımalar !"dedi.

Ve aynayı duvardan söktüğü gibi açık pencereden gökyüzünün koyu karanlığına doğru fırlattı. Ayna havada yükseldi ve ağaçların arasına doğru düşüp gözden kayboldu. Öyle ki ayaklarını kesen cam parçacıklarının acısını bile hissetmiyordu. Ardından ağaçların gölgeleri arasından yükselip, gökyüzüne doğru kanat çırpan beyaz tüylü bir baykuşu izlemeye başladı.

Baykuş havada öyle bir kanat çırpıyordu ki, hiç kimse bu gizemli kuşa bakıp, bilinmeyen hayallerin koridorlarına dalmadan edemezdi. Baykuş o kadar çok yükseğe çıktı ki sanki gerçek yuvası ayın lekeleriymiş gibi o yöne doğru uçtu ve gecenin içinde kayboldu. Helsman için birçok anlamı olabilirdi. Kendisini, dışarıdaki ağaçlardan, evinin yanından geçen gri yoldan ve dışarıdaki tüm varlıklardan yabancıymış gibi hissetti. Artık dış dünya onun için kuşku yaratan, güvenilmeyen bir dünyaydı. Bu sebepten dolayı kendisini pencereden bir az uzaklaştırdı; fakat bakışlarını hala yükselmekte olan dolunaya odaklamıştı. Acaba, gördüklerine mi inanacaktı yoksa zihninin kendisini yanıltmış olabileceğine mi. Bu durumun muhakemesini yapacak halde olmadığına karar verdi. Gördükleri gerçekti. Baykuş aya doğru uçmuştu. Bu gece kuşu beklide ayda her ne varsa onun habercisiydi. Evet, bütün taşlar teker teker yerine oturuyordu. O uçan şey aslında bir casustu. Ay için bestelemiş olan sonatları geceler boyunca gizlenerek dinlemişti. O anda ne kadar çaresiz ve güçsüz olduğunu hissetti. Bu ana kadar bestelerini hiçbir kimse dinlememişti. Ve kimsenin de bilmesini şimdilik istemiyordu. Ama şu anda yapabileceği hiç bir şey kalmamıştı. Tüm gizi uçup gitmişti. Helsman, çaresizce gökyüzüne bakmaya devam ediyor ve ılık yaz yeli terlemiş olan yüzüne hafifçe vuruyordu.

Bu sırada saatin gongu on iki kez çaldı ve gökyüzüne tamamen çıkmış olan ayın yuvarlak biçiminde değişiklikler olmaya başladı. Sanki yeni bir şekle giren ay, git gide kendisine doğru yaklaşıyordu. Uzaktan, hızlıca dörtnala koşan atların toynak seslerini, kişnemelerini ve daha sonra bir faytonun, tekerlekleriyle toprağı ezercesine geçişini işitti. Sesler yaklaştıkça yeni bir forma girmiş olan ayda yakınlaşıyor, görüş alanına giriyordu. Aradan kaç zaman geçti bilmiyordu ama bu yeni formu artık tamamen görebiliyordu. Dört adet beygirin çektiği bir fayton, gökyüzünden süzülerek kendisine doğru yaklaşıyordu. Ta ki sihirli hikâyelerden çıkagelen ihtişamlı at arabası, pencerenin önünde durana değin kıpırtısız ve soluksuz bekledi. Helsman gerçektende hayal görmüyordu, gözleriyle görmüş olduğu durumu yadsıyamazdı ama aslında gölgeli yoldan çıkıp hızlıca kapısının önünden geçerek giden faytondan da hiç haberi olmadı.

Ay faytonunun sürücüsü yoktu, dünya üzerinde eşi ve benzeri olmayan dört güçlü beygirin çekmiş olduğu bölümü Helsman'ı büyüledi. Fayton rengârenk, parıldayan yıldızlarla süslenmişti. Atların yeleleri, kuyrukları ve toynaklarında sanki yıldız tozları uçuşuyordu.

Birden kapı açıldı, ardından anlatılamayacak kadar güzellikte bir kadın çıkıverdi. Narin bedenini örten uzun, beyaz elbisesinde rengârenk küçük taşlar yer almaktaydı. Sarı, düz saçları beline kadar inmişti. Kızıl gözleri ateş gibi yanıyordu. Helsman bu büyülü bakışlara dayanamayarak bakışlarını yerde parıldayan irili ufaklı cam parçacıklarına çevirdi. Öyle güzel bir yüz hiçbir evrende yoktu. Bu bir mucize miydi yoksa casusun efendisi bizzat beni ziyarete mi gelmişti diye düşündü.

Kadın," O kadar çirkin miyim ki, bakışlarını çevirdin cam zerrelerine, ya da ürkütücü müyüm sence. Sana bir zararım dokunmayacak, ama görmek istiyorum gözlerini gözlerimde" dedi.

Ses tonunda kötülüğün hiçbir izi yoktu, tüm doğallığıyla konuşuyordu, beyazlar içerisindeki büyüleyici kadın. Helsman kadının alev gözlerinde yanmak istemiyordu fakat kelimeler onu zorluyor, istemeden de olsa içindeki sesler bakmasını emrediyordu sanki. Bu duruma dayanamayarak başını yavaşça kaldırıp karşısındaki kadına baktı. İlk dikkatini çakan şey gözlerindeki alevin söndüğü ve saçlarındaki altın renginin solduğuydu. Artık saçları ve gözleri griye dönüşmüştü, aynı ayın üzerindeki gri lekeler gibi. Bu görüntünün ardından Helsman'ın casusluk fikri gecenin içinde kaybolup gitti. Artık sönmüş bir volkanı andıran kadın tüm saflığıyla gülümsemekteydi. Helsman:

" Siz kimsiniz ve neden beni buldunuz? Yoksa bestelerimle ve yalnızlığımla alay etmek için mi geldiniz?"

Kadın " Hayır, sizin gibi soylu bir müzisyeni ziyaret etmek için gelmiş bir leydi diyebilirsiniz,

benim için. Yaşadığım yer aslında düşüncelerinizin ve yüreğinizin derinliklerinde bir yerlerde. Ay'ın her şekli aslında benim farklı bir huyumdur. Bestelerinizin kaynağı olan ben, ulaşılmaz olan ben, paylaşılmaz, karşı konulamaz olan ben. Sizin yaratılarınızın kaynağı olan ben. Birçok sanatçının âşık olduğu halde onlara yukarıdan bakan ben. Korkak bir aşkla bağlandın bana. Diğerleri, içlerindeki duyguları apaçık ifade ederken, notalarında sakladığın duyguların âşık etti beni sonatlarına. Tüm gerçekliğimle ve sadeliğimle karşındayım, ilham perin olan ben. Güzelliğimi gösteriyorum sana ve bir sonat daha istiyorum senden, duyulmamış bir sonat kendi adıma" dedi.

Helsman içinden şunları geçirdi,"demek ki büyüsüne âşık olduğum gökyüzündeki leydim, gerçek yüzünle karşıma çıktın. Evet, ilhamımı senden aldığım doğruydu ama buraya kadar gelmekle içimdeki gizemli kadını öldürmüş oldun. Geçmişte yapmış olduğum eserlerin artık bir anlamı kalmadı, böylece benim de bir anlamım kalmadı, bu çatı katındaki dört duvar arasında."

Sessizliğini bozup ay kadınına son olarak şunları söyledi:

"İstediğiniz gerçekleşecek, size bir sonat çalacağım hemen şimdi, hiç duyulmamış bir sonat. Adı ay batımı olacak"

Dedi ve piyanoya doğru gidip yerini aldı. Elerini çalış pozisyonuna getirdi, gözlerini kapatıp parmaklarını tuşlarda gezdirdi ve bas bir akortla sonatını çalmaya başladı. O anda kendisini kasvetli, yüksek sütunlu göksel bir gotik kilisenin içinde havalı org çalarken görmeye başladı. Her notadan yükselen sesler şapellere, sivri kulelerine, kaval silmeleri arasındaki devasa büyüklükteki vitray pencerelere, kiliseyi örten çapraz tonozlara, ana nefe, yan neflere yayılıyor ve buralarda yankılanıyordu. Apsisin önündeki sunak masasında ön kapağı açık olan bir tabut vardı. Tabutun içinde ise sakallarından arınmış kendi cansız bedeni derin bir uykuya dalmıştı. Kilisenin koro kısmında siyah cübbelerini giymiş rahiplerin derinden söyledikleri ilahiler, kilise orgundan çıkan kutsanmış notalara karışıyordu. Korodaki her rahibin yüzü birbirine benziyordu. Evet, hepsinin yüzü Helsmandı. Org çalarken Helsman bir ara başını apsisin merkezinde yer alan çarmıha gerilmiş ve tahta oymadan yapılmış heykele baktı. Orda Mesih yerine kendisi vardı, heykelinin yüzünde acıdan çok kavuşmanın vermiş olduğu bir mutluluk ifadesi okunuyordu. Başına takılan dikenli tacın, alnında açmış olduğu derin yaraların, bilek ve ayaklarına çakılan çivilerin, bedenindeki kırbaç izlerinin ve sağ böğründe açılmış olan derin yaranın acısı yoktu artık. Gözlerinde tek bir şey okunuyordu, bu ise iç huzurdu. Helsman, tuşlara öyle bir yürekten basıyordu ki, ölümün o kara gölgesi yüreğinden kalkmış, tanrıya yakarırcasına çalıyor, ruhunu teslim etmek için her şeyiyle hazır olduğunu söylüyordu sanki. Korodaki rahiplerin ağızlarından çıkan ilahiler daha da bir coşkuyla yükseliyor, yükseliyordu. Artık, ruhunun bedeninden ayrılacağı anları yaşıyor ve ölüm parçasını da kendisi çalıyordu. O eski korkaklık yok olmuştu. Parmakları orgun her tuşuna basarken gözleri parıldıyor, tanrının sesine daha da yaklaşıyordu. Bedenindeki ilk soğukluğu ayak parmaklarında hissetti. Oradan dizlerine, baldırlarına, göbeğinden göğüslerine çıkıyordu. Oradan boğazına ve beyin kanallarına, en son olarak da kollarına ve dirseklerine kadar ulaştı. Parmaklarının ucuna geldiği anda ruhu bedeninden ayrılırken cansız bedenini, kilise orgunun tuşları üzerine bıraktı, rahipler o anda ortadan kayboldu, baş bölümü açık olan tabutun kapağı büyük bir gürültüyle kapandı. Ve kilisenin çan kulesi, beş kez çaldı.

Saat, ding-dong sesleriyle beş sefer çaldı. Şafak, yeni yeni söküyor, geceden kalma son yıldızlar ise teker teker yok oluyordu. Dolunay çoktan batmıştı. Ağaçların ardındaki kızıl hat, tüm ufku kaplamış, güneşin doğumunu haber veriyordu. Ağaç dallarında serçeler ötüşüyor, doğa; biten bir yaz gecesinin ardından gerinerek sabahın serin rüzgârlarına kendisini bırakıyordu. Müzisyenin cansız bedeni, piyanonun siyahlı beyazlı tuşlarının üzerine çökmüştü. Yüzü, kırmız perdelerin uçuştuğu cama dönüktü. Gözlerindeki parlaklık sönmüştü ama yüzünde sonsuz bir huzurun getirmiş olduğu rahatlık vardı. Bu andan sonra saat, zamanı birçok kez takip etti, rüzgâr kırmızı perdeleri ta ki bina çürüyüp yok olana değin havalandırmaya devam etti.

Ama her gece piyano sonatları kâh ağaçların kovuklarında ve hışırdayan yapraklarında, kâh rüzgârın uğultusunda ve bir baykuşun kanat çırpışında sonsuza değin duyuldu, melodileri ölümsüzleşmeyi hak etti.

BAŞAK ÇOCUK

T.C. ZİRAAT BANKASI'NIN AYLIK ÇOCUK DERGİSİ

Ziraat Bankası'nın aylık çocuk dergisi **Başak Çocuk**'un ilk sayısı Mart 1983'te yayınlanmıştır. Tamamı renkli 32 sayfadan oluşan dergi, 4 sayfalık **Mini Ansiklopedi** ilavesi de eklendiğinde 36 sayfaya ulaşmaktadır. İçerik olarak gayet zengin bir dergidir ve dönemin diğer gazete ve banka destekli çocuk dergilerinde olduğu üzere kaliteli, ilkeli ve istikrarlı bir çizgi yakalamış, bu çizgiyi yayınlandığı süreç boyunca korumuştur. Hitap ettiği okur kitlesi olan çocukları *hem eğlendirmek hem de eğlendirirken eğitmek* gibi ulvi bir amacı şiar edinen **Başak Çocuk**, ülkemiz çocuk dergiciliğinde iz bırakmış bir dergidir.

Gazete kağıdına basılan derginin ilk yıllarda yalnızca kapağı parlak kağıttır. Yayın hayatı boyunca bu parlak kağıda çizilen kapak resimlerinin çok büyük bir yüzdesi mutlu, cıvıl cıvıl çocuk dünyalarını yansıtmıştır. Aynı mutluluk tablosuna, derginin arka kapağındaki Ziraat Bankası reklam resimlerinde de şahit olunur. Her sayının arka kapağında, **Ülkü BARTINLIOĞLU**'nun fırça-

Elvan ADIGÜZEL

sından çıkan farklı bir resim vardır. Bu resimlerde büyük puntolarla Ziraat Bankası reklamı yapılmasına rağmen, çoğunluğunda o ayki güncel bir konuya ilişkin yazılar eklidir. Okulların açıldığı haftaya denk gelen bir sayıda çocuklara iyi bir eğitim yılı temenni edilirken, bayrama denk gelen sayılarda bayram kutlanır. Bu kutlama ve dileklerin içerisine mutlaka bankanın reklamını sokuşturmak kaygısı güdülmez, resim altındaki logodan reklam olduğu anlaşılır. Resimlerdeki çiçek toplayan kızlar ya da kardan adam yapan çocukların mutluluğu, banka logosu ile birlikte verilerek bilinçaltına göndermede bulunulur zaten. Her sayı için ayrı bir resim hazırlanması da, yapılan işe gösterilen özen ve hitap edilen kitleye karşı duyulan saygının bir tezahürü olsa gerektir.

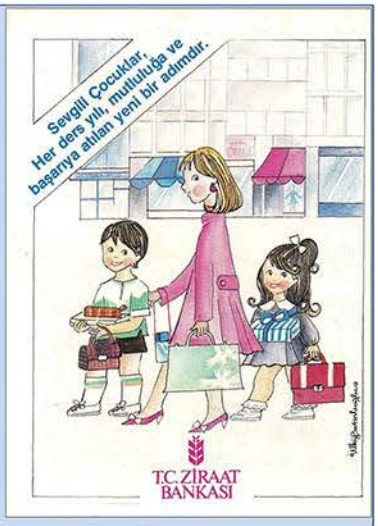

__Ülkü BARTINLIOĞLU__'nun arka kapak resimleri 1993 yılına dek sürer. Ortadaki resim 1993 yılı Ocak sayısından alındı ve __Saadet CEYLAN__'a ait.

Başak Çocuk dergisinin yazı kadrosu; **Mümtaz Zeki TAŞKIN**, **Yalvaç URAL**, **Adnan ÖZYALÇINER**, **Hikmet ALTINKAYNAK**, **Yavuz AKÇAY**, **Naci ÖZDAĞLI**, **Yılmaz ŞENOL**, **Kemal ÖZER**, **Nükhet İZET**, ve **Kutsal UNLUÖREN**'den kurulu ise de; derginin sayfalarında **Abdulkadir ÜNLÜ**, **Abbas CILGA**, **Hakkı ÖZDEN**, **Celal ÖZCAN**, **Mehmet GÜLER**, **Naim TİRALI**, **Nur ESEN**, **Mehmet BAŞARAN**'ı öyküleriyle, **Şükrü Enis REGÜ** ve **Orhan Veli KANIK** gibi isimleri de şiirleriyle görmek mümkün olmuştur.

Yaşanmış Hayvan Öyküleri başlığı altında **Yalvaç URAL**'dan kısa hayvan öyküleri yerini, ileriki sayılarda **Başak Nine**'nin anlattığı **Bir Varmış Bir Yokmuş**'la daha uzun masallara bırakmıştır. Bu masallardan ayrı olarak **Dünyadan Seçme Masallar** da, ait oldukları ülkelerin isimleri belirtilerek verilmiştir. **Bilim Teknik** sayfasında popüler/güncel bilim olayları ele alınırken, **Güzel Türkiyem** başlığında illerimiz plaka sırasına göre, fotoğraflar ve yöresel bilmeceleri de dahil olmak üzere tanıtılmıştır. **Ayın Olayı**, **Ayın Ansiklopedisi**, **Tarihte Bu ay**, **Bilgi Küpü**, **Beceri Sayfası**, **Bulmaca** ve **Spor**

sayfaları, okul müfredatına uygun hazırlanan **Test** sayfaları derginin sabit konularını oluştururlar. **Selam Çocuklar** bölümünde ise ağırlığı şiir oluşturmak üzere, okurların öykü resim ve fıkralarına yer verilmiştir. **Başak Dede** bir süre **Arşimet**, **Newton**, **Faraday** gibi tarihteki ünlüleri anlattıktan sonra, ilerleyen sayılarda Dünya turuna çıkmış, gezdiği gördüğü yerleri tanıtmaya başlamıştır.

__Başak Nine__ köşesinde masal anlatırken, __Başak Dede__ tarihteki ünlüleri ya da dünya turunda gördüğü yerleri anlatır. __Başak Çocuk__ ise bir zaman gezginidir ve fantastik kurgusunda esasen gerçek olayları ve kişileri hikaye eder. __Başak Nine__ ve __Başak Dede__, okurları karşısına düzyazı ile çıkarlar ve sadece anlatıcı konumundadırlar. Var oldukları köşelerde sembolik karakterlerdir ve onlar olmasa bile temsil ettikleri köşe/konu, yine var olacaktır. Oysa __Başak Çocuk__, maceralarını çizgi roman karelerinde yaşar/yaşatır ve hikayelerinde anlatılan gerçek tarihi olaylarda fiilen rol alır, yer yer özne konumuna bile geçer. Bu nedenle __Başak Nine__ ve __Başak Dede__'nin yalnızca isimden ibaret olan simgesel varlıklarının aksine, __Başak Çocuk__ ete kemiğe bürünmüş bir karakter olarak okur karşısına çıkar ve yine aynı nedenden ötürü hafızalarda kalan da odur. Bu arada derginin okur kitlesi olan çocukların, kendilerini, __Başak Çocuk__'la özdeşleştirmiş olmaları ihtimalini de aynı paragrafa teyelleyelim.

Derginin ressam ve grafiker kadrosuna baktığımızda; **Melda KARACA**, **Sunder ERDOĞAN**, **Aysel UĞUR**, **Ceyda FİGEN**, **Orhan ÖNAL**, **Vildan BAYSAL**, **Nural BİRDEN**, **Kamil COŞKUN**, **Nermin METİN**, **Gamze BALTAŞ**, **Suna AVCI**, **Ökkeş İLHAN**, **Soner HIZARCI**, **Dede BAYTÖRE**, **Mustafa DELİOĞLU**, **Cemalettin GÜZELOĞLU**, ve **Erim GÖZEN** isimleriyle karşılaşırız.

İlk sayılardaki kısa çizgi hikayeleri ile **Sabri OSMAN**, **Ezop Masalları** ile **Ahmet GÜVEN**, **Neşeli Dünya** ile **Ökkeş İLHAN**, **Hikmet ALTINKAYNAK**'ın yazdığı **Çokbilmişler** ile **Gamze BALTAŞ**, **Soner HIZARCI**'nın resimlediği **Nasrettin Hoca**'nın yanı sıra, **Orman Çocuğu Simba**, **Pembe Panter**, **Pembe Tavşan**, **Bizim Can** adıyla adapte edilen **Dennis** ve **CEZARO**'nun Caspervari çalışması **Sevimli Hayalet** çizgi karakterleri de **Başak Çocuk** sayfalarında yerlerini almışlardır. Tek karelik karikatür tipleme **Miniş** ise **Cemalettin GÜZELOĞLU** imzalıdır.

Dünya Hikayeleri başlığı altında verilen yabancı çizgi roman örneklerinin kaynak ve çizeri belirtilmemekle birlikte, Editions Lombard'a ait olması kuvvetle muhtemel. 4-5 sayfadan oluşan bu çizgi hikayeler Titanic, Pearl Harbour, Esperanto, Konfüçyüs, Pompei Yanardağı gibi dünyada iz bırakmış, bilinen kişi ve olayları ele alır.

Başak Çocuk dergisinin en önemli çizgi kahramanı, dergiyle aynı adı taşıyan **Başak Çocuk**'tur. **Başak Çocuk** ilk maceralarında **Erim GÖZEN**'in hikaye ve resimleriyle çıktığı zaman yolculuğunu, daha sonra **Yalvaç URAL**'ın yazdığı hikayelerde sırasıyla **Sunder ERDOĞAN**, **Dede BAYTÖRE** ve **Mustafa DELİOĞLU**'nun çizgileri eşliğinde yapmaya başlamıştır.

Zaman zaman ödüllü kompozisyon ve resim yarışmaları da düzenleyen dergi, **Mini Ansiklopedi** üst başlığıyla **Hayvanlar**, **Evrenimiz**, **Soru Cevap** gibi adına uygun mini ansiklopedileri de, dörder sayfalık fasiküller halinde vererek tamamlamıştır.

Dönemin diğer banka dergileri **Kumbara**, **Şeker Çocuk** ve **Pamuk Çocuk**'ta olduğu gibi, **Başak Çocuk**'ta da dergiden gelir elde etmeye yönelik bir ekonomik kaygı yoktur, bankanın ücretsiz dağıttığı bir dergidir. Bankacılık sektörünün ve teknolojinin bugün geldiği noktadaki imkanlar göz önüne alındığında, geçmişte yapılanlardan daha güzel çocuk dergilerinin hazırlanabileceği muhakkak. Ama tam tersi bir tutumla çocuk dergilerinden el çekilmesi ve bir daha da uzatılmaması ayrı bir yazı konusu olarak mutlaka ele alınmalıdır. Bu arada, İş Bankası'nın **Kumbara** dergisini 2010 yılında yeniden hayata döndürdüğünü not edelim unutmadan.

*Başak Çocuk dergisi kapakları rengarenk, cıvıl cıvıldır. Tasarımında yerli yersiz yazılar, reklamlar ya da derginin içeriğine dair bilgi notları bulunmaz. Resimlerdeki çocuklar, çiçekler, böcekler ne kadar kalabalık olursa olsun, bu tasarım sadeliği kapakları her daim ferah kılmıştır **Başak Çocuk** dergisinde.*

BAŞAK ÇOCUK

Başak Çocuk *dergisinden söz açılınca, derginin esas oğlanı* ***Başak Çocuk****'tan söz etmemek olmaz.* ***Başak Çocuk****, Ziraat Bankası'nca çıkartılan* ***Başak Çocuk*** *dergisinin amiral çizgi roman kahramanıdır. Derginin ilk sayılarında* ***Erim GÖZEN*** *tarafından yazılıp çizilen karakter, maceralarını sihirli bir lamba aracılığıyla zamanda yolculuklar yaparak yaşamaktadır. Dergi yirmili sayılara geldiğinde* ***Başak Çocuk****, hikayelerini* ***Yalvaç URAL****'ın kaleminden, çizgilerini ise* ***Sunder ERDOĞAN****'ın fırçasından yaşamaya ve zamanda yolculuğu da, Ziraat Bankası (ZB) logolu teneke bir kumbaraya para atmak suretiyle gerçekleştirmeye başlayacaktır.* ***Başak Çocuk****, hikayenin ilk karesinde okuyucularına dönerek, gideceği zaman ve göreceği kişiler hakkında kısa bir açıklamada bulunur, aynı karede kumbaraya para atar. Bu kumbarada, gidilecek zamanı ayarlayan küçücük bir buton dahi yoktur ama her seferinde doğru adrese ulaşılır. İkinci karede ise, zaman içerisinde yolculuk yapıldığına dair rengarenk helezonlardan oluşan bir tablo resmedilir. Sonrasında, ulaşılan zaman/mekandaki kişileri de kapsamına dahil ederek hikaye başlar ve gelişir. Bu hikayelerdeki karakterler gerçek tarihi kişiler ise,* ***Başak Çocuk*** *olaylarda aktif rol oynamaz. Yalnızca akıl verici, yol gösterici bir kimlik içerisindedir. Ama karakterler gerçek kişiler değilse, işte o maceralarda daha faal görürüz onu. Gelişme sonrasında, hikaye muhakkak olumlu bir sonuca ulaşır.* ***Başak Çocuk****, görev tamamlandığı anda aniden ortadan kaybolur ve kalanları şaşkınlıklarıyla baş başa bırakır. Maceralarda gördüğümüz karakterler Robinson Crusoe'dan Mimar Sinan'a, Piri Reis'ten Amundsen'e kadar uzanan çeşitlilik gösterirler.*

Üstte, sırasıyla ***Erim GÖZEN****,* ***Sunder ERDOĞAN*** *ve* ***Mustafa DELİOĞLU****'nun çizgileri eşliğinde* ***Başak Çocuk*** *sayfaları; solda ise,* ***Dede BAYTÖRE****'den siyah saçlı ve sarı saçlı* ***Başak Çocuk*** *denemelerine ait sayfa örnekleri görülüyor.*

*Sarı saçlı, tahminen 10-15 yaşlarında ve yine para kumbarasındaki gibi, Ziraat Bankası (ZB) logolu bir tişörtü vardır **Başak Çocuk**'un. Bu sevimli ve bilgili çocuk ilerleyen sayılarda **Dede BAYTÖRE** tarafından çizilmiş, ilk **Dede BAYTÖRE** macerasında saçları siyah olmuş, devamındaki maceralarda ise bundan vaz geçilerek yine sarışın bir çocuk olarak devam etmiştir yolculuğuna. **BAYTÖRE**'den sonra fırça **Mustafa DELİOĞLU**'na geçmiş, hikayeler ve çizimler daha hareketli bir hal almıştır. **Mustafa DELİOĞLU**'nun döneminde yaşı biraz daha büyüyen **Başak Çocuk** artık delikanlı olmuş, çocukluk çağını geride bırakmıştır. 90'lı yıllarda **Hikmet ALTINKAYNAK**'ın devraldığı hikayelerle birlikte **Başak Çocuk** yeniden çocukluğuna dönecektir.*

*__Başak Çocuk__, dönemin çocuk dergilerinde yer alan ve dergiyi sürükleyen diğer çizgi kahramanlardan farklıdır. Onu farklı kılan en önemli özelliği, kahramanlık konseptinde yer alan klişe özellikleri taşımamasıdır. O, vuran, kıran, uçan, kurtaran bir kahraman değil, esasında okurlarla diyalog kuran ve tarihi bir olayı, kişiyi okurlara tanıtan bir hikaye anlatıcısıdır. **Başak Çocuk**'u bu yönüyle **Grazia NİDASİO**'nun **Cimcime**'sine benzetirim biraz. Ziyaret ettiği tarihi karakterlere zor anlarında verdiği akıl ve çözüm önerileriyle de bir parça **Vikingler**'in sevimli ve zeki **Vicky**'isini çağrıştırır.*

1993 Yılında derginin dümenine **Yalvaç URAL**'ın geçmesiyle birlikte kağıt kalitesi, muhteva ve sayfa tasarımları değişir **Başak Çocuk**'ta. Bir yenilenmedir bu ama bildik **Başak Çocuk** görünümünden ve 80'li yıllardan alışılagelen çocuk dergisi formatından farklıdır yeni konsept. 90'lı yıllarda aynı çizgiyi, yeniden yayınlanmaya başlayan **Doğan Kardeş** dergisinde, **Milliyet Çocuk**'ta, daha sonraları yine **Yalvaç URAL** yönetiminde yayınlanacak olan **Miço**'da da görmek mümkün. Dönemin en çok satan çocuk dergisi **Türkiye Çocuk** şahsi kanaatime göre bu çizgiden uzak durmasına borçludur başarısını. Ama 99 yılında aynı değişikliği **Türkiye Çocuk** da uygulayacak ve yavaş yavaş sönükleşecektir parlaklığı. 90'lı yılların çocuk dergilerindeki beğenmediğim ve aslında pek tutmayan bu tarzı, 2000'lerde mumla arar olacağımızı da ilave edeyim söyleyeceklerim arasına.

90'larda yer yer **Mucit Macit**, **Max**, **Donald Amca**, **Temel Reis**, **Cici Can** gibi tanınmış karakterleri de sayfalarında ağırlayan **Başak Çocuk**, milenyumdan önce sessizce ayrılır sahneden. Şahsen gördüğüm son sayı (**Mehmet DAL** sayesinde) 1997 Haziran ayına ait 170. sayı.

*Başak Gıda'nın **Başak Çocuk** dergisi 2010 yılında elime geçti. Kapakta 2. sayı olduğu yazılı ama ne zaman yayınlandığına dair bir ibare bulamadım. Başak Gıda'nın internet sitesinde de dergiye dair bilgi yok, sanki hiç var olmamış gibi. Gerçi derginin muhtevası, hani ayıp olmasa bomboş diyeceğim. 6 yaş grubu çocuklara hitap eden boyama ve bulmaca sayfalarının olduğu bir dergide, 2 tam sayfa **Yonca EVCİMİK** röportajı epey ilginç durmuş. Yine de, düşünmüş ve denemiş olmalarından dolayı bir teşekkürü hak ediyor Başak Gıda. Konumuz olan **Başak Çocuk** dergisi ile elbette bir bağlantısı yok fakat aynı ismi kullanmış olmaları nedeniyle, başlığımız altında küçük bir pencere açmak istedim 16 sayfalık bu mütevazi dergiye.*

Atilla Bilgen

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

BİR GÜN KAMBOÇYA'DA TARANTULA YERKEN

Erken kalkmaya hiç alışamadım. Benimkisi geç uyanmaya, dolayısıyla sürekli geç kalmaya endeksli bir bünye! Ancak Kamboçya'nın havası, galiba tabiatımı alt üst etmişti! Zira sabahın köründe gözlerim birden açıldı.

Erken kalkmaya hiç alışamadım. Benimkisi geç uyanmaya, dolayısıyla sürekli geç kalmaya endeksli bir bünye! Ancak Kamboçya'nın havası, galiba tabiatımı alt üst etmişti! Zira sabahın köründe gözlerim birden açıldı. Oda henüz karanlıktı ve içeride eşimin horultusu haricinde bir ses yoktu. Saate baktım; altıyı çeyrek geçiyordu. Kalkış saatine daha on beş dakika vardı ve hiç uykum yoktu. Bu olay bünyeme aykırıydı, ister istemez tedirgin oldum. Sırt üstü uzanıp normalleşmeyi bekledim! Bir işe yaramadı. Aksine her geçen dakika daha çok dinçleşiyordum. Galiba hastalanıyorum!" diye içimden geçirdim. Lakin yapacak bir şey yoktu. Filmlerde gözünü açar açmaz jönün zınk diye kalkması misali yerimden doğrulup yatağın kenarına oturdum. Göz hizamdaki telefon yaklaşık on dakika sonra çalacak ve görevli uyanıp uyanmadığımızı kontrol edecekti. Aykırı bir sabah yaşadığıma göre güne farklı başlamalıydım. Bu düşünceyle ahizeyi alıp santralin numarasını çevirdim. "How can I help you?" dedi telefonu açan görevli. Onun mekanik sesini taklit ederek "Good morning. İt's half past six thirty o'clock. Please wake up." dedim. Şaşkın bir şekilde "What?" diye sordu. İstifimi bozmadan "Have a nice day" diyerek telefonu kapattım. Bu diyalog keyfimi yerine getirmişti. Islık çalarak

yataktan kalkıp banyoya gittim. Tuvaletimi yaptım, duş aldım, tras oldum, dişimi fırçaladım, tarandım odaya geri dönüp giyindim ve bavulu topladım. Sıra eşimi uyandırmaya gelmişti. Omuzlarına hafifçe dokunup "NeriMAN'ım süpermanım uyan artık." dedim. Homurdanarak diğer tarafa dönüp yatmaya devam etti. Geç kalacağımızı söyledim. Gözlerini açmadan "Sen git. Ben kahvaltı yapmayacağım." dedi ve anında daldı. Normal şartlar altında benim böyle konuşmam lazımdı. Bir gecede huylarımı çalmıştı anlaşılan! Mademki NeriMAN olmuştum, bana yaptığı gibi üstünden pikeyi çekip kalkması için söylenebilirdim. Aklıma gelen bu düşünceyi anında bastırdım, zira askerlikte ve evlilikte rahat etmenin tek yolu amirlerin verdiği emirleri sorgulamamaktı! Eşimi kendi haline bırakıp odadan çıktım ve kahvaltı salonuna indim.

Döndüğümde giyinmiş, koltuğa oturmuş, bavuldan çıkarttığı galetayı çay eşliğinde yiyor, bir yandan da fotoğraflarını sosyal medyada paylaşıyordu. Sorumlu her koca gibi duraksamadan paylaşımlarını beğendim, odayı son bir kez kontrol ettim, sağda solda kalan eşyaları bavula koydum ve birlikte aşağıya indik.

Sekizde otobüs hareket edince Zeynep Hanım mikrofonu eline alıp ayağa kalktı ve "Hepinize günaydınlar." dedi. Uykulu sesler korosunun aynı temennisi otobüsün içinde yankılanmasının ardından sözüne devam etti: "Efendim uzun ve yorucu bir gün bizi bekliyor. Rotamız başkent Phnom Penh. Bu da nereden bakarsanız altı saatlik bir yol. Anlayacağınız dinlenmek için bol bol vaktiniz olacak! Ama öncelikle Tonle Sap Gölünü ziyaret edeceğiz. Kamboçya halkı için hayat kaynağı olan bu tatlı su rezervi, yörenin en büyük gölüdür. İki yüzden fazla balık türü, yüzden fazla kuş türü ve çeşitli sürüngenlere ev sahipliği yaptığından, bin dokuz doksan yedi yılında Unesco tarafından "Dünya Biyosfer Alanı" olarak kabul edildi. Bu gölün en büyük özelliği mevsimine göre boyutlarının değişmesidir. Yağışsız sezonda derinliği bir metreye kadar inerken, çapı iki bin yedi yüz kilometreye kadar daralır. Ancak muson yağmurlarının etkili olduğu Kasım Mayıs aylarında derinlik sekiz metreye çıkar. Çapı ise yedi sekiz kat genişler. Diğer ilginç bir yanı ise etrafındaki evlerdir. Gittiğimiz zaman göreceğiniz gibi sırıklar üstüne kurulmuştur. Yağışsız mevsimde neden böyle yaptıklarını anlayamazsınız, ancak muson yağmurları başlayınca gölün seviyesi yükselir ve evler su seviyesi ile aynı hizaya gelir, hatta zaman zaman sırıkları bile geçer. Evlerde kapı pencere yoktur, zira içlerinde çalınacak bir şey bulmanız olanaksızdır! Sular yükseldiğinde evler arasındaki kara parçası ortadan kalkar ve ulaşım kayıklarla sağlanır. Göl etrafındaki bu verimli topraklarda yaşayan köylüler geçimlerini balıkçılık ve pirinç tarlalarında çalışarak sağlarlar. Asya bölgesindeki en iyi pirinç bu topraklarda yetişmesine karşın, fakirlerdir. Çünkü toptancılar pirinçleri neredeyse bedava fiyatına alırlar. Anlayacağınız bu yörede halk kazanmak için değil, yaşamak için çalışır! Yılda yaklaşık dört yüz bin ton balık avladıklarından, bu yöre ülkenin protein kaynağı olarak kabul edilir. Gözlerinizi açmakta zorlandığınızı görüyorum. Bu durumda sizi rahat bırakıyor ve iyi istirahatlar diliyorum."

Normal şartlar altında benim yapmam gereken hareketi eşim gerçekleştirdi ve başını omzuma dayayarak uykusuna kaldığı yerden devam etti. Hastalandığımdan(!) dolayı dinçtim, bu yüzden çoğunluğa uymayıp pencereden etrafımı seyrettim. Yolun iki tarafı pirinç tarlalarıyla doluydu ve insanlar başlarında konik şapkalarıyla dizlerine kadar sulara batmış bir şekilde çalışıyorlardı. Arazideki ahşaptan yapılmış evler arasında hayli mesafe vardı. Direkler üzerine oturtulmuş bu evlerin altı boştu ve buraya kimisi hayvanlarını bağlamış, kimisi ise motosiklet ya da diğer eşyalarını koymuştu. Yaşam alanları ikinci kattı ve rehberin dediği gibi ne kapıları vardı ne de pencereleri.

Otobüsümüz yavaşlamıştı. Sebebini öğrenmek amacıyla şoför tarafına baktım. Önümüzde bu yöreye özgü geleneksel bir motosiklet vardı ve aheste aheste yol alıyordu. Direksiyonu baba tutuyordu, önüne oturttuğu

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

kızı babanın kolları arasında güvendeydi! Arkada oturan anne kocasının beline sarılmıştı, gerisinde ise ailenin erkek çocuğu vardı. Anne kilolu olduğundan çocuğun yarısından fazlası dışarıdaydı. Bu garip görüntüyü merak, kuşku ve korku ile izlerken erkek çocuk dengesini yitirdi ve yere düştü. Ne olduğunu anlamaya çalışan annesi ellerini bırakınca, o da asfaltla buluştu. "Ulan gitti bunlar!" diyerek ayağa fırladığım sırada, sıradan bir olay yaşanmış gibi yerden kalktılar ve motosiklete bindiler. Korku ve şaşkınlık içinde şoföre baktım. Olay hiç yaşanmamışçasına rahattı. Anlaşılan bu tip olaylara şerbetliydi!

Kırk beş dakika süren bir yolculuğun ardından, yüzen köy Chong Kneas'a götürecek teknelerin bulunduğu iskeleye vardık. Yirmi otuz kişilik oturma yerleri olan ve turistler için hazırlanmış olan bu teknelerin, motoru kamyon motoru, direksiyonu ise kamyondan sökülmüştü! Arkadaki pervane, su seviyesi düşük olduğundan neredeyse gölün üzerinde dönüyordu. Tekne tam bir aile teknesiydi. Baba kaptandı, yaşları beş ile on arasında olan dört oğlu ise tayfa! Havada suyun kirliliğine bağlı yoğun bir sülfür kokusu vardı. Hareket edince etrafıma bakındım. Yağmur mevsimi olmadığından su sığ ve kirli sarı renkteydi. Yol alan bazı tekneler çamura saplanıyor, tayfalar uzun sırıkları suya batırarak çamurdan kurtulmaya çalışıyorlardı. Arkamda minik bir elin gezindiğini hissedince dönüp baktım: Beş yaşındaki minik tayfa sırtıma masaj yapıyordu! Benimle işi bittince NeriMAN'ımın yanına gitti. Emeğinin ederini verdiğimde minik kara gözleri ışıldadı ve koşarak diğer yolculara masaj yapan kardeşlerinin yanına gitti ve kazandığı parayı gururla onlara gösterdi. Oturmaktan sıkılmıştım ayağa kalkıp teknenin kıç kısmına geçtim ve balık tutmak için başının üzerinden ağ atan balıkçıları, çevredeki ormanlık alandan topladıkları ağaç parçacıklarını başlarında taşıyan kadın ve çocukları ve etrafımızdan geçen rengârenk tekneleri seyrettim. Kanalı bitirip göle ulaştığımızda manzara değişti. Sağımız, solumuz dubalar üzerine inşa edilmiş rengârenk yüzer evlerle çevriliydi ve hiçbirinin karayla bağlantısı yoktu. Beş bin kişinin yaşadığı yüzen köyde marketinden karakoluna, okulundan spor salonuna, ibadethanesinden postanesine kadar her bina yüzüyordu! Bu sırada teknemiz kadınların kullandığı kayıklarla çevrildi. Yanlarında en büyüğü sekiz yaşlarında olan çocuklar vardı. Büyükler yanlarında otururken bebekleri göğüslerine bezle bağlamışlardı. Kimisi meyve, su gibi içecek ve yiyecek satmaya çalışıyor, kimisi ise ellerindeki yılanları çocuklarının boyunlarına dolayarak fotoğraf çektiriyor ve karşılığında bir dolar istiyordu. Yüzen evlere yaklaştıkça görüntü netleşti. Yaklaşık yirmi metrekarelik evlerde çoluk çocuk, köpek herkes bir arada yaşıyordu. Rehberimizin söylediğine göre köyde yaşayanların çoğu savaştan kaçıp buraya sığınan Vietnamlılarmış. Hükümet vergi almadığı için gölde kendilerine bir yaşam alanı yaratmışlardı. Hal böyle olunca çocuğundan yaşlısına herkes balık avlama, yüzme ve kürek çekmek konusunda birer usta olup çıkmıştı. Teknolojiden, elektrikten, temiz sudan yoksundular, ama sözde eksiksiz bir yaşam süren bizlerin aksine, hepsinin yüzü gülüyordu. Global dünyanın çarkı içinde bocalarken galiba gerçek mutluluğun ne olduğunu unutmuştuk. Köyün tadını çıkaranlar her zamanki gibi çocuklardı. Önlükleri ve sırt çantalarıyla okula giden, gölde yüzen, kendi aralarında oynayan, kucaklarında minik kardeşleriyle annelerine yardım eden, karides avlayan çocukların tümü bizi gördüklerinde keyif çığlıkları atarak el sallıyordu. Gülümseyerek onları izleyen eşim neredeyse tümünün sağlıklı, kaslı ve hatta üçgen vücutlu olduklarını görünce ister istemez şaşırdı ve "Şuraya bak güya hiçbir şeyleri yok, ama hepsi sağlıklı gözüküyor."dedi.

Parmağımla balık avlayan köylüleri işaret ederek "NeriMAN'ım süpermanım işin sırrı protein!" dedim.

Gölün en uç noktasında yüzen AVM vardı! İçinde hediyelik eşyaların satıldığı mağaza da vardı, kafeterya da. Ama en sıra

dışı bölümü avladıkları timsahları koydukları havuzdu. Dört tarafı tellerle kaplı olmalarına karşın seyretmesi ürkütücüydü. İçi doldurulmuş ölü timsahların bulunduğu bölüm ise, bir o kadar iç acıtıcıydı.

Yüzen AVM(!) den ayrılınca geldiğimiz yoldan geri dönerek iskeleye vardık. Rehberimiz, "Şimdi lotus yetiştirme çiftliğine gidiyoruz."dedi. "Ondan da eksik kalmayalım." diyerek otobüsümüze bindik. Bir süre sonra pirinç tarlaları bitti ve karşımıza beyaz, pembe, mavi, kırmızı ve mor renklerdeki çiçekleriyle, gözümüzün gördüğü her alanı bir halı gibi kaplayan lotus çiçeği tarlaları çıktı. Şimdiye kadar sadece havuzlarda süs çiçeği olarak gördüğümden, bu manzara karşısında büyülenmiştim. Birinci tarlayı geçtik, ikinciyi geçtik ve üçüncüsünde durduk. Dudaklarımdan yüzüme yayılan tatlı bir gülümseme eşliğinde NeriMAN'ım süpermanımla otobüsten indik ve tarlaya doğru yürüdük. İki adımda bir duruyor, cep telefonlarımız çıkartıyor ve her açıdan lotus çiçeklerinin kare kare fotoğraf çekiyorduk. Bir çardağın altında kadınlar çiçeklerin tohumlarını elleri ile ayıklıyorlardı. Bizi görünce el sallayarak yanlarına çağırdılar ve çiçeği ortadan ikiye ayırıp meyvesini uzattılar. Eşim tereddütle "Lotus yenilir mi?" diye sordu. Hiçbir fikrim olmadığı halde konuya hâkim bir sesle: "Tohum niyetine yiyeceksin NeriMAN'ım! Böylece iç güzelliğin de artacak!" dedim. Saçmalama dercesine bakınca mecburen elimdekileri ağzıma attım. Taze bademe benziyordu. Bana bir şey olmadığını görünce peşimden o da tadına baktı. Adı ister lotus olsun isterse nilüfer veya water lily bu çiçek Kamboçya'ya çok benziyordu. Lotus çiçeğinin bataklıkta bile dibe sağlam köklerle tutunup gün doğarken pürüzsüz bir şekilde açması gibi, Kamboçya'da geçirdiği onca savaşa, sefalete rağmen pes etmemiş ve küllerinden yeniden doğmuştu.

Otobüse bindiğimizde güneş tepemizdeydi. Terlemiş, acıkmış ve yorulmuştuk. Soğuk bir biranın özlemiyle yanıp tutuşurken yine durduk. Ancak görünürde susuzluğumuzu giderecek ne bir kafeterya ne restoran vardı. Uğradığım hayal kırıklılığıyla yüzümü buruşturduğumda Zeynep Hanım "Timsah derilerinin işlendiği ve çeşitli hediyelik eşyalara dönüştürüldüğü mağazayı ziyaret etmek için durduk. İçeride aynı zamanda kurutulmuş ufak timsah ve kafaları satılıyor. Seyri bile son derece ilgi çekici."dedi.

Mağazayı ilgisiz gözlerle gezerken bir reyonunda önünde durdum. Karşımda ağzı açık ve üzerinde dişler bulunan ufak bir timsah kafası duruyordu. Eğilip sağını solunu inceledim, elime alıp parmağımı dişlerinin arasına soktum. Canlı olmamasına karşın sivriliğinden bir şey kaybetmemişti. Hoşuma gitmişti. NeriMAN'ım süpermanımın bu ilgimi görünce anında devreye girdi: "Aklından bile geçirme. Bunu asla eve sokmam!" Omuzlarımı yukarıya kaldırarak "İşyerine götürürüm o zaman." dedim ve tezgâhtarla sıkı bir pazarlığa giriştim. Otuz beş dolar istedi, yirmi dolara el sıkıştık. Ama verdiğim parayı beğenmedi! "Bir ucu yırtık." diyerek yenisini istedi. "Ulen keş para buldunuz eskiliğine mi taktınız?" diye diklendim. Bir şey anlamadığından bön bön suratıma baktı. "Gece pazarında hemşeriniz bunu bana kakaladı!" dedim, bakışlarında bir değişiklik olmadı. Mecburen çıkarıp başka bir yirmi dolar uzattım. Havada kaptı. O an kendime bir söz verdim; Kamboçya'dan ayrılmadan parayı burada kullanacaktım! Bakalım ben mi yaman, Kamboçya esnafı mı?

Öğle yemeği için gittiğimiz restoranda da almadılar parayı! Ama pes etmedim, gördüğüm her tezgâhta, her kafeteryada mücadeleme yılmadan devam edeceğim!

Öğleden sonra başkente doğru yola çıktık. Önümüzde yaklaşık beş altı saatlik bir yolculuk var. Yemeğin ve yorgunluğun verdiği rehavetle herkes uyumaya başladı. Birkaç sefer ben de niyetlendim, ama hala hasta(!) olduğumdan bir türlü dalamadım.

İhtiyaç gidermek için durduğumuz yer, ülkemizdeki şehirlerarası otobüslerin mola verdikleri mekânlara benziyordu. Yiyecek içecek alabileceğimiz bölümlerinden, hediyelik eşya satan reyonlarına her şey birbirinin

aynıydı. Tuvaletler de benziyordu. Aradaki tek fark kapıda kimsenin olmamasıydı. Görevlinin yerine masanın üstüne bir tabak bırakılmıştı. İhtiyacını gideren kafasına göre bir şey bırakıyordu. Bozuğum olmadığından direkt çıktım. Kafilemizdeki herkesin cebinde bozuk parası olmadığından(!) otobüsümüz hareket ettiğinde, tabak hala boştu!

"Efendim bundan sonraki mola yerimizde yerel rehberimizin sizlere bir sürprizi olacak. Bence kaçırmayın. Şimdi hepinize iyi dinlenmeler." dedi Zeynep Hanım, ardından benim haricimde tüm kafile gözlerini kapattı ve kısa bir süre içinde horultuları otobüsün her noktasını işgal etti. Sağlığımı yitirdiğimden(!) kitap okuyarak, pencereden dışarıyı seyrederek, horlayanlara bolca söylenerek zaman öldürdüm.

Mola verdiğimiz ikinci yer tam anlamıyla bir panayırı andırıyordu. Tesisin etrafı pazarcılar tarafından çevrilmişti, ya da durak pazarın içine kurulmuştu! Tezgâhlarında, yere serdikleri hasırlarda veya ellerinde taşıdıkları tepsilerde meyve sebze satanlar da vardı, hediyelik eşya ve kartpostal pazarlayanlar da. Görmeye alıştığım bu manzarayı ilgisiz gözlerle seyrederken, bir yandan da bir şey satmak için çabalayan çocuklara "No. Thank you." diyordum. Birkaç adım atınca durdum. Tezgâh ne olduğunu bilmediğim ufak yiyeceklerle tepelemesine doluydu. Cinslerine göre ayrı ayrı tepsilere konmuşlardı ve renkleri siyah ve kahverengi arasında değişiyordu. Başımı çevirip sağa sola bakınca bu tip yiyeceklerin neredeyse her yerde satıldığını gördüm. Popüler olduklarına göre lezzetlidirler diye düşünüp merakla dokundum. Tavuk parçacıklarının kızartılmış halini andırıyordu. "Soyu sopu nedir? Kimlerle akrabadır?" diye düşünürken Zeynep Hanım yardımıma koştu: "Efendim sıra geldi bahsettiğim sürprize. Karşınızda çeşit çeşit böcekler duruyor! Aralarında akrep de var, çekirge de, hamam böceği de, örümcek de! Hepsi kızartılmış ve yenmeye hazır vaziyette sizleri bekliyor." dedi.

"Ay hayatta yemem, ama konu komşuya göstermek için alırım!" dedi Gördüğüherşeyialan Abla.

"Senin böcek diye attığını adamlar paraya çevirmiş be baba! Böyle böyle kalkınacaklar işte." dedi Sadem.

"Sizin yerinize hepsinin tadına yerel rehberimiz bakacak. Bahsettiğim sürpriz buydu işte." dedi Zeynep Hanım.

Yerel rehber öne geldi ve manavdan elma portakal seçercesine her bir böcekten birer ikişer alıp ağzına attı. Son derece keyifle çiğniyordu. Özellikle tarantulayı yerken yüzünde tatlı bir tebessüm oluşmuştu. Onun bu halini görünce canım çıtır çıtır bir tarantula çekti! Uzanıp irilerinden birini seçtim ve bacaklarından tutup ağzıma doğru götürdüm. Isıracağım sırada eşim ufak bir çığlık attı ve "Sakın ha!" diye bağırdı.

Bu dünyada kızarmış bir tarantula yiyemedikten sonra neden yaşıyordum! O hırsla kızarmış bacağını dudaklarıma biraz daha yaklaştırdım. Eşim ekşi bir şey yemişçesine yüzünü buruşturdu ve bir kez daha bağırdı: "Yapma!"

Bunca yıllık evliliğimden öğrendiğim tek bir şey var; eşiniz bir eylemi yapmamanız için sizi iki kez uyarırsa o işi hemen sonlandırın! Ne var ki bir daha buralara gelmeyecektim, dolayıyla kızarmış tarantulanın tadını hep merak edecektim! Her şeyi göze alıp bacağından ufak bir ısırık aldım. Kızarmış tavuktan farklı olarak toprak kokuyordu ve tatsızdı.

"Nasıldı?" diye sordu Fularsızhıncal Abi.

"Fena değil. Aslında tarantulayı sevmem! Maksat protein olsun diye yedim! Ama bak hamam böceğine bayılırım! Onun tadı bambaşka!" dedim ve eşimin gözüne baka baka kızartılmış bir hamam böceğini elime aldım.

"Öldürürüm seni!" diye bağırdı eşim.

Evliliğimde öğrendiğim ikinci şey; eşinizin üzerine fazla gitmeyeceksin! Dediğini yaptım ve böceği bıraktım.

Altı saatlik yorucu bir yolculuğun sonunda başkente vardığımızda saat sekizdi ve çekirge bacağı beni acıktırmıştı!

İçimden geçenleri bilircesine Zeynep Hanım "Biliyorum hepiniz çok yoruldunuz ve acıktınız. Bu yüzden otel yerine direkt akşam yemeğini yiyeceğimiz restorana gidiyoruz. Çok hoş bir yer. Görünce bana hak vereceğinizden eminim." dedi. Lakin bir türlü oraya ulaşamadık. Zira zaten sıkışık olan trafik birden durdu. Sebebini yerel rehberimiz sayesinde öğrendik; başbakan geçiyormuş! Coğrafyalar değişse de üçüncü dünya ülkelerinin kaderi galiba hep aynı!

Gittiğimiz restoran nehir kenarında harika bir mekândı. Karşı kıyı titreşen ışıklar içindeydi ve dolunay eşliğinde nehirde yol alan teknelerin pırıl pırıl görüntüsü, manzaraya ağırbaşlı bir hava vermişti. Bir an kendimi İstanbul Boğazında sandım ve o coşkuyla "Manzara süper. Ah bir de rakı olsaydı keyfimiz tam olacaktı NeriMAN'ım süpermanım" dedim.

"Artık bira ile idare edeceksin." dedi eşim.

Beni tahrik etmek amacıyla masaya önce Fish Amok geldi. Muz yapraklarına sarılarak buharda pişirilen balığı mahzun bir şekilde yerken, garson adı Kdam Chaa olan ve Kampot biberi ve birçok baharat karışımı ile hazırlanan kızarmış yengeç tabağını getirdi. Bunca deniz ürünü karşısında bira ezildi, büzüldü, yerin dibine girdi. Biramı teselli ederken elinde rakısı ile Rakısever Abi ve eşi Gördüğüherşeyialan Abla masamıza geldi. Gözlerim sevinçten sonuna kadar açılmıştı. Muhabbet açmak amacıyla "Ne güzel bir manzara değil mi? diye sordum. Gördüğüherşeyialan Abla memnun olmamışçasına etrafına baktı ve "Ay ne bileyim? Bizim evin manzarası aynı böyle! Bu yüzden bir şey hissetmedim." dedi.

"Biz de manzara mafiş! Bu yüzden böyle ufak şeylerden mutlu oluyoruz." dedim.

Ne anladığını bilmiyorum, lakin anladım anlamında başını salladı ve yanımızdaki boş sandalyeye oturdular. Rakısever Abi şişeyi açıp bardaklarını doldurdu ve o andan itibaren varlığımızı tamamen unuttular! Anason kokusunu duyup ona ulaşamamanın verdiği eziyetle tabağımdakileri alelacele bitirip ayaklandım. Eşim sigarasını yakmış manzaranın keyfini çıkartıyordu. Soran gözlerle bana baktı. "Mey biter saki kalır. Her renk solar haki kalır. İlim insanın cehlini alsa da, hamurunda varsa eşeklik; baki kalır." diye mırıldandım.

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu.

"Ne bileyim, birden içimden geldi! Toplanma saatine daha bir saat var hayatım. Haydi, kalk biraz dolaşalım.

Aklı ve gönlü manzaradaydı, buna rağmen beni kırmayarak ayaklandı. Phnom Penh'in gece pazarı restoranın hemen karşısındaki caddeydi ve Siem Reap'te gezdiğimiz çarşıdan tek farkı, seyyar yemek satıcılarından aldıkları yemekleri yere serilmiş hasırlar üzerine yiyen insan kalabalığıydı. Bu keyifli yemek ritüellerini soğuk Angkor Birası ya da sıkılmış mango, ananas, papaya veya şeker kamışı suyuyla taçlandırıyorlardı. Bir süre aralarında dolaştık, hediyelik eşya ve giysilere baktık ve saat on birde otobüsümüze bindik.

Otele doğru yola çıktığımızda birden iyileştim(!) ve başım eşimin omzuna düştü. Kolumu dürtmesiyle gözümü araladım ve "Neeee?" diye homurdandım. "Otele geldik. Kalk artık." dedi. Yerimden doğrulurken Zeynep Hanım "Sonunda otelimize ulaştık. Sabah altı buçukta uyandırma veriyorum. Zira yarınki turun ardından direkt havaalanına gideceğiz. Otelde bir şey unutmamanızı önemle rica ediyor ve hepinize iyi geceler diyorum."dedi. Saate baktım; on ikiye geliyordu. Bu durumda otelde ancak altı saat kalacaktık! Otobüsten inip içeri girmek uykumu açmaktan başka işe yaramayacaktı ve bu işime hiç gelmiyordu. Uykumun bölünmesini önlemek amacıyla itiraz ettim: "Neden otelde kalıyoruz?"

Böyle bir soru beklemediğinden şaşkın bir şekilde bana baktı ve "Ama otel gerçekten güzel. Altı yıldızlı! Rahat edeceğinizden şüphem yok." dedi.

"Zeynep Hanım odaya çıkıp yatana kadar saat olacak bir. Altı buçukta kalkacağımıza göre altı yıldızlı otelde geçireceğimiz zaman beş buçuk saat! Bu kadar kısa zaman için bunca masrafa ne gerek var? On iki saattir otobüsteyiz, beş saat daha kalabiliriz!"

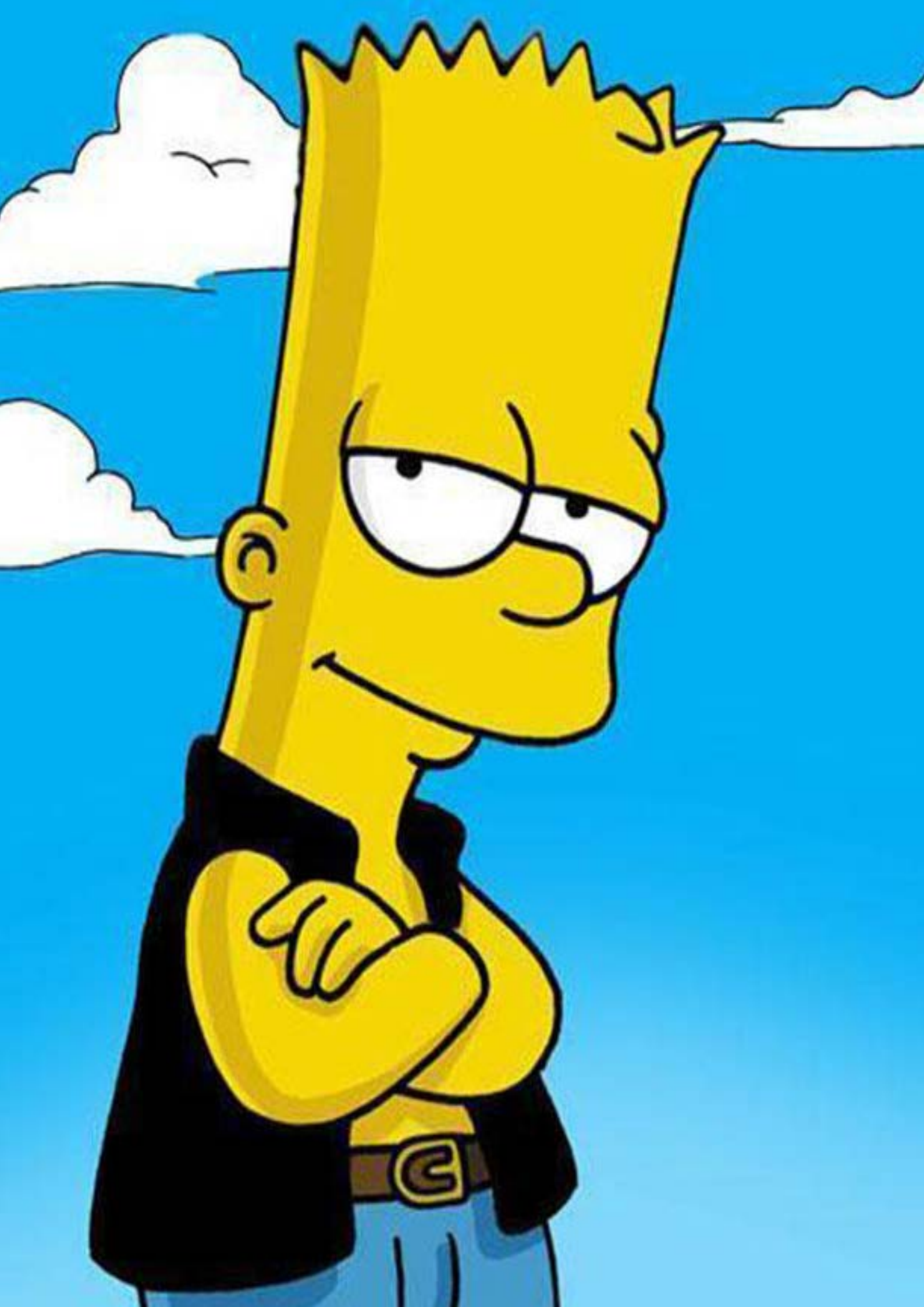

ÇAĞIMIZIN NOSTRADAMUSU..!

17 Aralık'tan bu yana yayınlanan ünlü animasyon dizisi The Simpsons yine geleceği tahmin etmesiyle gündeme oturdu. 2017'de yayınladığı bir bölümde Kobe Bryant'ın helikopter kazasına; 1993 yılında yayınlandığı iddia edilen bir bölümünde de koronavirüse yer verdiği iddia edilen görüntüler sosyal medyada gündem oldu

Koronavirüs ve Kobe Bryant kehaneti de tuttu! Simpsons tüm bunları nasıl öngörüyor?

17 Aralık'tan bu yana yayınlanan ünlü animasyon dizisi The Simpsons yine geleceği tahmin etmesiyle gündeme oturdu. 2017'de yayınladığı bir bölümde Kobe Bryant'ın helikopter kazasına; 1993 yılında yayınlandığı iddia edilen bir bölümünde de koronavirüse yer verdiği iddia edilen görüntüler sosyal medyada gündem oldu.

İlk bölümü 17 Aralık 1989 yılında yayınlanan ABD menşeili çizgi dizi The Simpsons'ın 1993 yılında çekildiği iddia edilen bir bölümünde,

son günlerde dünyayı sarsan koronavirüse ait izler olduğu ortaya çıktı. Söz konusu bölümde Simpsons ailesine Çin'den bir kargo paketi geliyor ve paketin sonucunda ABD'ye bir salgın hastalık yayılıyor.

Ayrıca Kobe'nin takım arkadaşlarıyla ilişkisi kötü olduğu için antrenmanlara helikopterle gittiği söylentilerinin çıktığı dizide bunun bir şakası yapıldı. The Simpsons'ın 2017 yılında yayınlanan bölümünde Kobe, hayatını kaybediyor. Amerika'da yaşanan ve dünyayı etkileyen 11 Eylül saldırıları, ebola virüsü gibi birçok kehanette bulunan dizide yaşanacak olaylar komedi unsuru olarak anlatılıyor.

Matt Groening tarafından yaratılan The Simpsons, dünya televizyon tarihinin en uzun soluklu dizilerinden biri olma özelliğini taşıyor.

GELECEĞİ TAHMİN ETMESİYLE BİLİNİYOR

1989 yılında yayımlanmaya başladığı andan itibaren televizyon animasyonlarının seyrini değiştirdi, birçok yapıma esin kaynağı oldu. Simpsons dizisinin en meşhur olduğu alanlardan biri de geleceği tahmin etmesi.

11 Eylül saldırıları, Donald Trump'ın ABD Başkanı seçilmesi gibi global olayları daha önce bilen The Simpsons'ın Çin'den dünyaya yayılan koronavirüsü de kehanetleri arasında bulundurduğu ortaya çıktı.

ÇİN'DEN ABD'YE GELEN BİR PAKET

Takvim yaprakları 1993 yılını gösterdiğinde yayınlanan bir The Simpsons bölümünde Çin'den, Springfield'a yani The Simpson'ta olayların geçtiği şehre bir paket gelir.

Tabi bu pakete Çinli kargo görevlileri bir virüs bulaştırır. Kutu Homer Simpson adına gönderilmiştir. Haliyle Homer Simpson kutuyu açar ve sonrasında olanlar olur. Çin'den gelen virüs çoktan Homer Simpson'ı etkisi altına almıştır. Tabi Çin'den tek bir kutu gelmez. Dizideki pek çok karaktere Çin'den virüslü kutu gelir ve birden şehri etkisi altına alır. Peşi sıra ölümler yaşanacaktır.

SOSYAL MEDYADA GÜNDEM OLDU

Öte yandan The Simpsons'ın bir kehaneti daha gerçekleştirmesi sosyal medyada gündem oldu. Birçok sosyal medya kullanıcısı ünlü çizgi dizinin kehanetiyle ilgili mesajlarını paylaştı.

les archives GOSCINNY

LE JOURNAL TINTIN 1956-1961

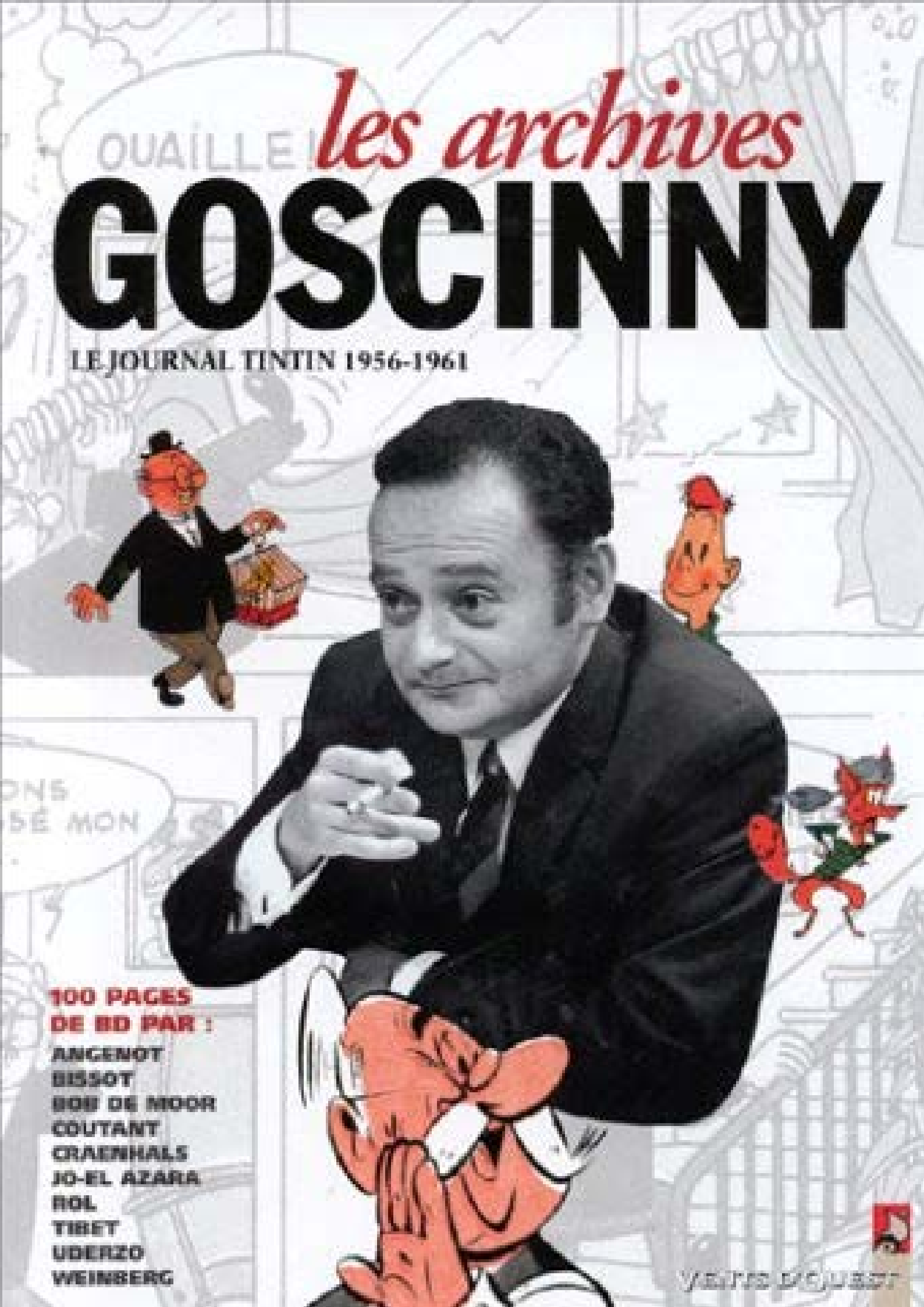

100 PAGES DE BD PAR :

ANGENOT
BISSOT
BOB DE MOOR
COUTANT
CRAENHALS
JO-EL AZARA
ROL
TIBET
UDERZO
WEINBERG

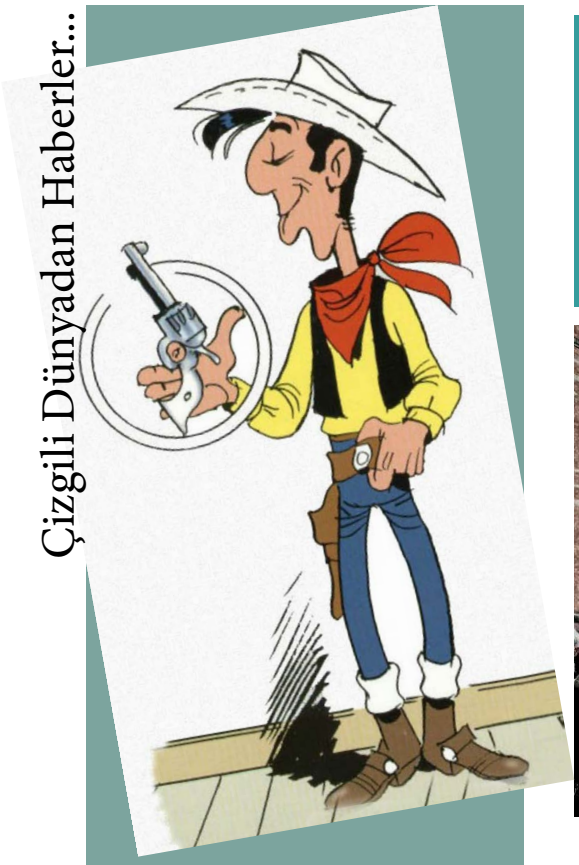

PARİS'TE ASTERIKS'İN YARATICISININ HEYKELİ AÇILDI

Asteriks çizgi romanlarının yaratıcısı Fransız Rene Goscinny'in heykeli Paris'te açıldı.

Asteriks ve Red Kit, yeni yazarlar ve çizerler tarafından alınarak hala Avrupa'nın en çok satanlar arasında yerlerini alıyor.

En son Asteriks'in maceralarını anlatan ' Vercingetorix'in kızı' adlı kitap, sadece Fransa'da iki ay içinde 1.5 milyondan fazla satıldı.

Birinci Dünya Savaşı'ndaki görevinden sonra ve çizgi romanların büyülü dünyasına girmeden önce yoksulluk içinde yaşayan Goscinny'nin adı daha önce Fransa'nın Ulusal Kütüphanesi'nin yakınlarında bir sokağa verilmişti.

Fransız Kültür Bakanlığı, 2020'yi 'Çizgi Roman Yılı' ilan etmişti.

Goscinny'in evinin yakınında konan ve gerçek boyutlu bronz heykel, Asteriks ve Sezar'a diz çökmeyi reddeden cesur Gaul gibi en ünlü karakterleri taşıyor.

1977 yılına beyin kanamasından hayatını kaybeden Goscinny'nin heykeli, en sevilen kitaplarının bulunduğu ve kitaplık şekilde yapılan bir heykel kaidesinin üstünde duruyor.

Heykel, Paris'te dikilen ve bir çizgi roman yaratıcısına ait ilk heykel olarak tarihe geçti.

Bu tür romanların en önemli isimler olarak kabul edilen ve şu anda 92 yaşındaki çizimcisi Alberto Uderzo ve Goscinny'nin romanları hem Fransa hem de Belçika'da yetişkin ve çocuklar arasında büyük bir okuyucu kitlesine sahip.

Asteriks'in şaşırmak için kullandığı ve Antik Çağ'da Galya'da tapınılan bir Kelt tanrısına atıfta bulunan "Aman Tutatis!" ifadesi çizgi romanlarda tarihe geçmiş bir ifade olarak yerini alıyor.

DC COMICS™
THE NEW 52!
CONSTANTINE
#1
JEFF LEMIRE
RAY FAWKES
RENATO GUEDES
RATED T+ TEEN PLUS
MAY 2013
DCCOMICS.COM

CONSTANTINE, ZATANNA, SWAMP THING KARAKTERLERİ FİLM VE DİZİ OLACAK

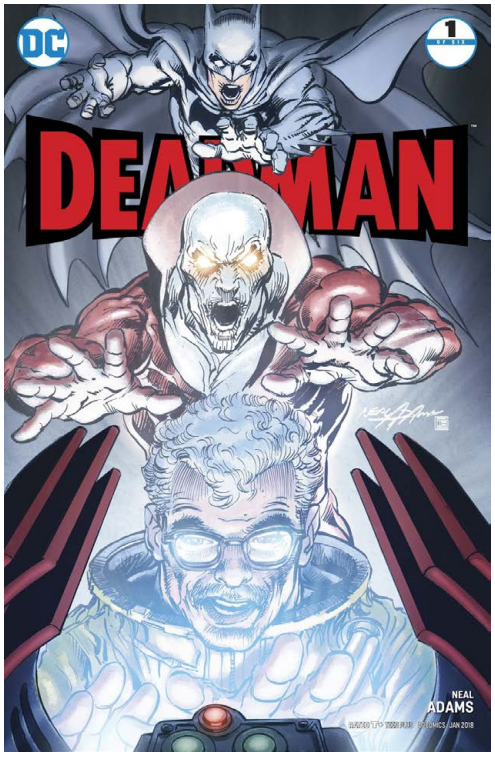

J.J. Abrams'ın yapım şirketi kolları sıvadı: Constantine, Zatanna, Swamp Thing'i çekecekler.

J.J. Abrams'ın yapım şirketi Bad Robot, Justice League Dark çizgi romanlarında yer alan Constantine, Zatanna, Swamp Thing gibi karakterlere odaklanan film ve diziler hazırlayacak.

DC Comics'in sevilen çizgiromanlarından uyarlanan film ve dizilere imza atmaya devam WarnerMedia, önümüzdeki yıllarda DC uyarlamalarının sayısını kayda değer ölçüde artıracak gibi görünüyor. Bir yandan The Batman, Wonder Woman 1984, Aquaman 2, The Flash gibi DC filmleri için hazırlıklarını sürdüren stüdyo, bir yandan da yeni dijital platformu HBO Max'te yayınlanacak Green Lantern ve Strange Adventures gibi DC dizileri hazırlıyor.

DC uyarlamalarına yenilerini eklemeye devam eden WarnerMedia, Justice League Dark çizgi romanlarından uyarlanacak film ve diziler hazırlamaları için Bad Robot'u görevlendirdi. J.J. Abrams'ın yapım şirketi olan Bad Robot, eylül ayında WarnerMedia ile 250 milyon dolarlık bir anlaşma imzalamış ve stüdyo için yeni film, dizi ve oyunlar hazırlamayı kabul etmişti. Görünen o ki Bad Robot'un hazırlamak için anlaştığı bu film ve diziler arasında Justice League Dark uyarlamaları da yer alıyor.

İlk olarak 2011 yılında çizgi romanlarda boy gösteren Justice League Dark; Superman, Batman gibi kahramanların baş edemeyeceği paranormal tehditlerle baş etmek için bir araya gelen bir ekip olarak karşımıza çıkıyor. DC evreninin okült tarafına odaklanan Justice League

J.J. Abrams'ın yapım şirketi Bad Robot, Justice League Dark çizgi romanlarında yer alan Constantine, Zatanna, Swamp Thing gibi karakterlere odaklanan film ve diziler hazırlayacak. DC Comics'in sevilen çizgiromanlarından uyarlanan film ve dizilere imza atmaya devam WarnerMedia, önümüzdeki yıllarda DC uyarlamalarının sayısını kayda değer ölçüde artıracak gibi görünüyor.

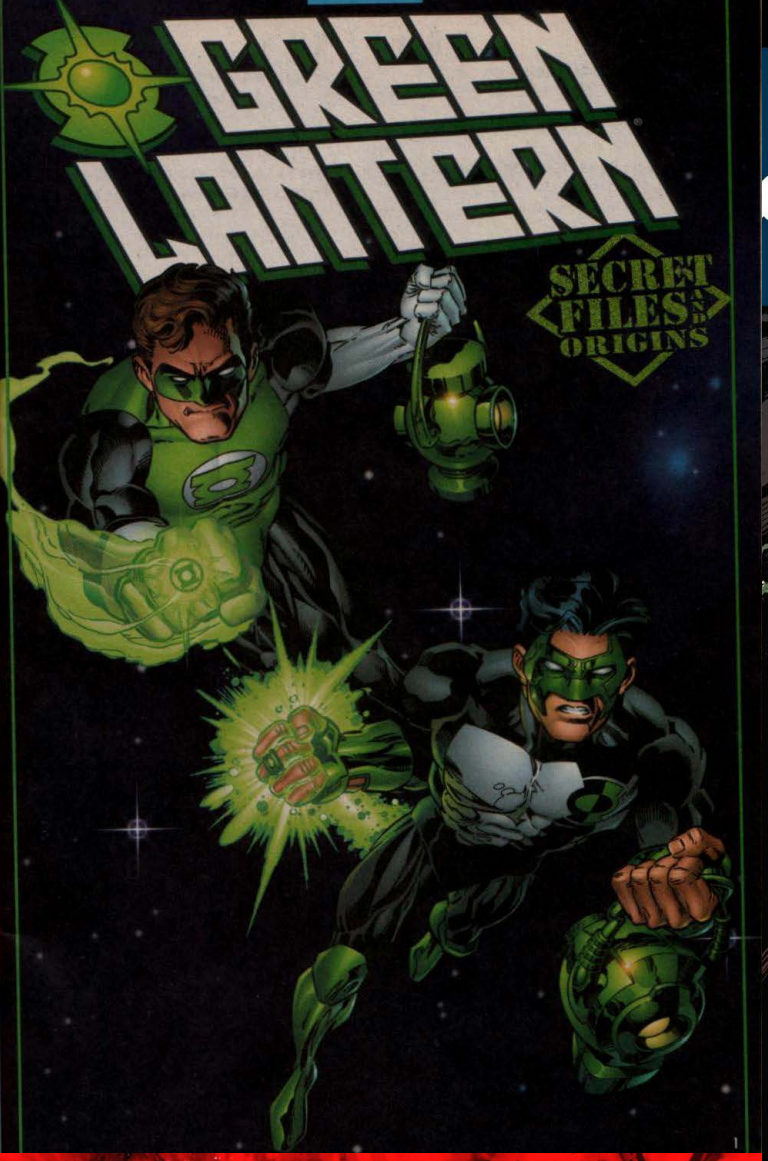
GREEN LANTERN
SECRET FILES AND ORIGINS

DC UNIVERSE
1
NEW JUSTICE
JUSTICE LEAGUE DARK
TYNION IV
MARTÍNEZ BUENO
FERNANDEZ
ANDERSON
THE CHAMPIONS OF MAGIC!

AT LAST, THE ORIGIN OF
THE SHADE
DC COMICS
12 $2.99 US
JAMES ROBINSON
GENE HA
FINAL ISSUE!
DIRECT SALES
NOV 2012
RATED T+ TEEN PLUS

DC COMICS
2
SWAMP THING
WEIN
JONES
MADSEN
RATED T TEEN
DCCOMICS.COM

Dark, çizgiroman dünyasına son 10 yılda girmiş olmasına rağmen DC'nin en sevilen serileri arasında yer alıyor.

GUİLLERMO DEL TORO PROJEDEN AYRILMIŞTI

Justice League Dark'ın sinemaya uyarlanması bir süredir gündemdeydi. 2013 yılında bir film uyarlaması hazırladığını açıklayan Guillermo Del Toro, uzun süre filmin senaryosu üzerinde çalışmış, ancak 2015 yılında projeden ayrıldığını açıklamıştı. Del Toro'nun ayrılmasının ardından filmi yönetmesi için Doug Liman ile anlaşıldı ancak Liman da projeyi bir türlü hayata geçiremedi ve sonunda projeden ayrıldı. Liman'ın ayrılığının ardından projeyi rafa kaldıran Warner Bros., yıllar sonra çizgiromanı Bad Robot'a emanet ederek Justice League Dark'tan vazgeçmediğini gösterdi.

Guillermo Del Toro ve Doug Liman'ın üzerinde çalıştığı film uyarlaması ekip olarak Justice League Dark'a odaklanıyordu. Bad Robot'un hazırlayacağı projeler ise bu ekipte yer alan karakterlere odaklanacak gibi görünüyor. Bu karakterlerin başında daha önce beyazperdede de gördüğümüz John Constantine geliyor. Constantine'in yanı sıra ekipte Swamp Thing, Zatanna, Madame Xanadu, Deadman, Shade gibi sevilen karakterler de yer alıyor.

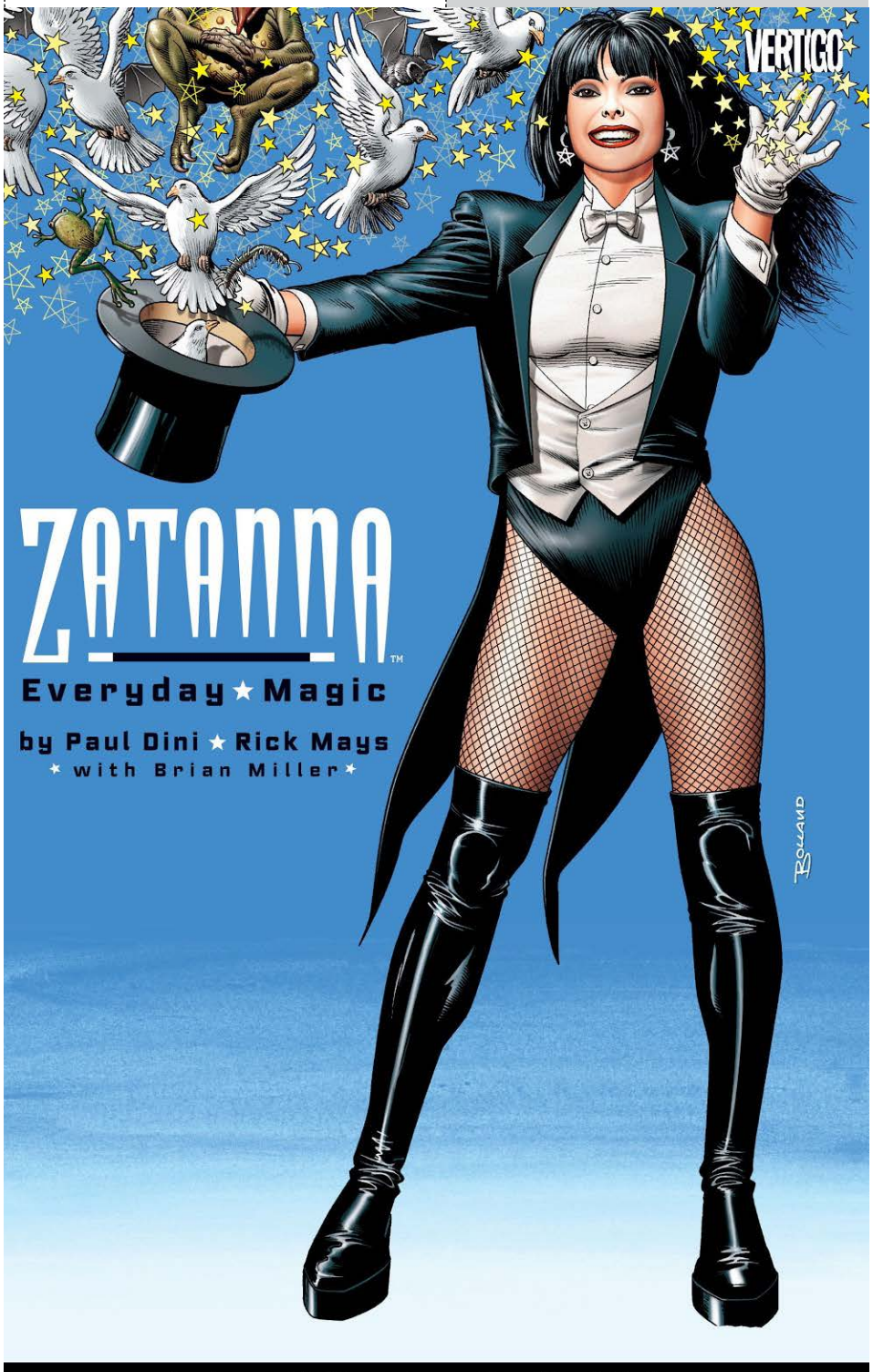

Read more FREE comics on ReadComicOnline

Bu karakterlerin hangilerinin beyazperdede, hangilerinin televizyonda yer alacağı ve J.J. Abrams'ın bu projelerde nasıl bir rol üstleneceği şimdilik belirsizliğini koruyor. Ancak bu noktada Bad Robot'un bu karakterler için münferit diziler hazırlayıp, sonra bu karakterleri bir araya getiren bir filme imza atması olası görünüyor.

Ferit Edgü

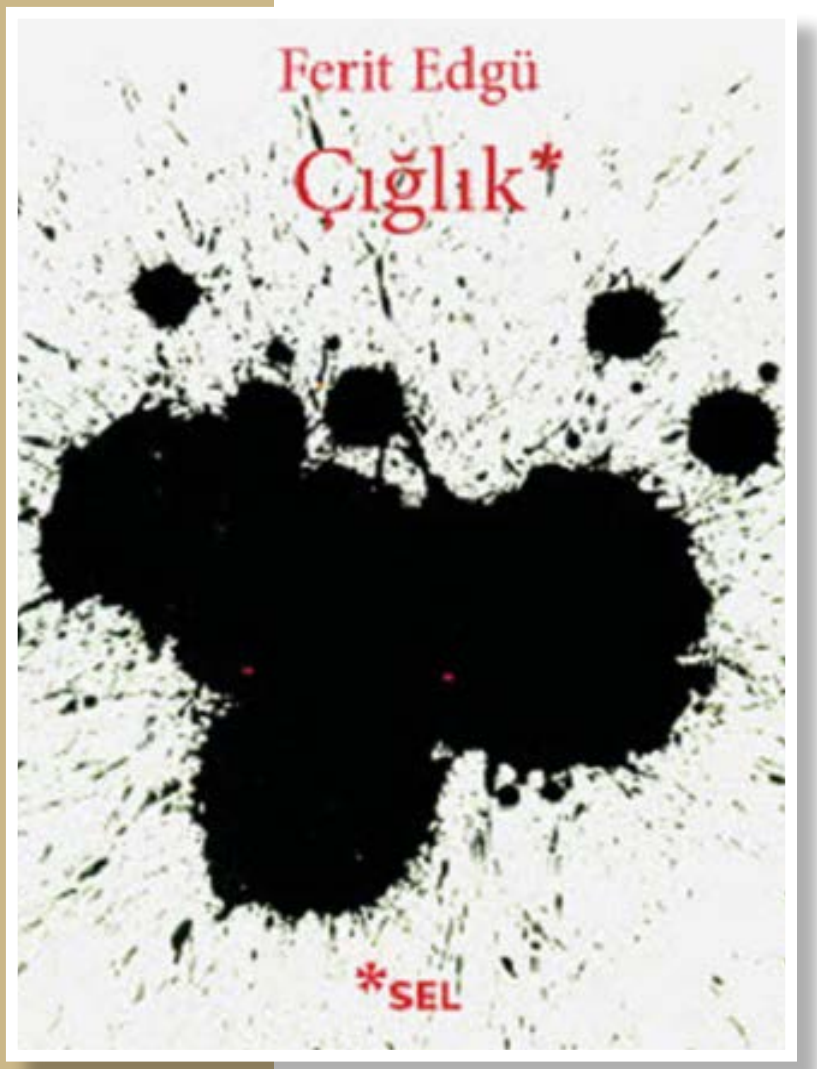

Hayır, bağırmadım. Ben bağırmadım. Bağıran ben değilim. Bağırmam için özel bir neden yoktu. Hiçbir gerek. Hiçbir gerekçe. Ben yalnızca gördüm: Üç kişi bir adamı sürüklüyordu. Adam ise, onlarla gitmek istemiyordu. Bir ara ellerinden kurtulup, kendini yolun kıyısındaki hendeğe atmayı başardı. Tam o sırada da bir ses duyuldu. Biri bağırdı. Daha doğrusu bir çığlık attı. Bir erkek sesi de olabilirdi bu, bir kadın sesi de. Çığlığı duydum. Ama ne dediğini duymadım. Gel mi diyordu? Kaç mı diyordu? Buradayım mı diyordu? Ardında mıyım diyordu? Anlamadım. Bu çığlık üzerine, adamı zorlayanlar (bir anda hendeğe atlayıp, adamı karga tulumba edip yola çıkartmışlardı), bir an durup çevreyi dinlediler. Demek onlar da duymuştu çığlığı. Ama pek önem vermemiş olmalılar ki, yeniden sürüklemeye koyuldular adamı.

Bu ne zorbalık, dedim kendi kendime. Güpegündüz bir adamı sürüklüyorlar ve karşı koyan bir Tanrı kulu yok. Sonra yeniden duydum o çığlığı. Bağıran, sürüklenen kişi değildi bu çığlığı atan. Ben de olmadığıma göre, onu sürükleyen zorbalar da olamayacağına göre nerden geliyordu bu çığlık? Demek çevrede birisi vardı, ama onu göremiyorduk (ne ben, ne onlar).

Bu çığlık sanki bana yöneltilmiş bir çığlıktı. Bana, orda olduğumu ansıtıyor, adamı kurtarmamı istiyordu. Ama üç hayduta karşı, benim, tek başıma elimden ne gelirdi? Hem suçlu kimdi, güçlü kimdi, bunu bile bilmiyordum. Daha doğrusu güçlüleri görüyordum. Bilmediğim, görülen, sürüklenen adamın suçlu olup olmadığıydı. Nasıl bilebilirdim? Benim orda olmam bir rastlantıydı. Yalnızca bir rastlantı. Eğer bir rastlantı sonucu orda olmasaydım, olup biteni görmeyecektim.
Bu olayın tanığı olmayacaktım. Ben görmediğime göre başkası da görmeyecekti. Çünkü başkası yoktu. Ama, dedim kendi kendime, ben burda olmasaydım, o zaman belki bir başkası burda olacaktı. Her olayın mutlaka bir tanığı vardır.

Çığlık | Sel Yayıncılık, Öykü, 94 sayfa, Haziran 2013

Hayır, bağırmadım. Ben bağırmadım. Bağıran ben değilim. Bağırmam için özel bir neden yoktu. Hiçbir gerek. Hiçbir gerekçe. Ben yalnızca gördüm: Üç kişi bir adamı sürüklüyordu. Adam ise, onlarla gitmek istemiyordu.

Dipnot...

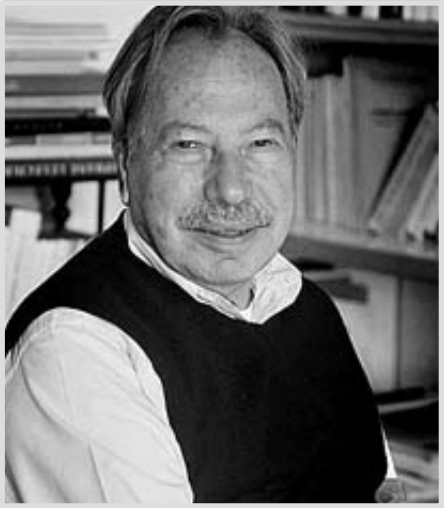

İsmail Ferit Edgü

Yüksek öğrenimine İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nde başladı. Daha sonra Paris'e giderek, öğrenim yaşamını orada sürdürdü. Daha sonra Türkiye'ye dönerek, Mavi dergisinde yazmaya başladı ve adından söz ettirdi.

24 Şubat 1936

İstanbul, Türkiye

Yüksek öğrenimine İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nde başladı. Daha sonra Paris'e giderek, öğrenim yaşamını orada sürdürdü. Daha sonra Türkiye'ye dönerek, Mavi dergisinde yazmaya başladı ve adından söz ettirdi. Dergiden sonra Ada Yayınları'nı kurdu ve 1976'dan 1990'a değin pek çok yerli ve yabancı yazarın ve şairin yapıtını yayımladı. Edebiyatın pek çok alanında, pek çok dünya diline çevrilen yapıtlar üretti.

Yapıtları

Roman

Kimse *(1976)*

O/Hakkari'de Bir Mevsim (1977)

Eylülün Gölgesinde Bir Yazdı (1988)

Öykü

Kaçkınlar *(1959)*

Bozgun *(1962)*

Av *(1968)*

Bir Gemide *(1978)*

Çığlık *(1982)*

Binbir Hece *(1991)*

Doğu Öyküleri *(1995)*

İşte Deniz, Maria *(1999)*

Do Sesi *(2002)*

Avara Kasnak *(2005)*

Nijinski Öyküleri *(2007)*

Yaralı Zaman

Leş *(Toplu Öyküleri)*

Senaryo

Hakkâri'de Bir Mevsim *(O adlı romanından senaryo, Onat Kutlar ile birlikte)*

Deneme

Tüm Ders Notları *(1978)*

Yazmak Eylemi *(1980)*

Şimdi Saat Kaç? *(1986)*

Yeni Ders Notları *(1991)*

Seyir Sözcükleri *(1996)*

Devam *(2001)*

Sözlü/ Yazılı *(2003)*

İnsanlık Halleri *(2003)*

Selma Gürbüz İçin Üç Yazı *(2013)*

Şiir

Ah Min-el Aşk *(1978)*

Dağ Şiirleri *(1999)*

Anı

Görsel Yolculuklar *(2003)*

Biyografi

Abidin *(2003)*

Avni Arbaş *(2001)*

Osman Hamdi-Bilinmeyen

Resimleri (1986)

Çocuk Kitabı

Doğa Dostları *(2004)*

Ödülleri

Sait Faik Hikâye Armağanı 1979 *(Bir Gemide)*

Türk Dil Kurumu Deneme Ödülü 1979 *(Tüm Ders Notları)*

Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü 1988 *(Eylülün Gölgesinde Bir Yazdı)*

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener